

လောလိန်ဝင်း

တစ်ချစ်ပု သူ့ကျေးဇူး

မှတ်တမ်း

BURMESE CLASSIC

- စာမူခွင့်ပြုချက် = ၁၂၉၇ / ၂၀၀၁ (၁၁)
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် = ၉၂၀ / ၂၀၀၁ (၁၁)
- ပုံနှိပ်ခြင်း = ၂၀၀၂ - ခုနှစ်
မတ်လ - ပထမအကြိမ်
- အုပ်ရေ = ၅၀၀
- တန်ဖိုး = ၃၀ /
- ထုတ်ဝေသူ = ဦးတင်ရှိန် (မြ - ၀၃၇၆၃)
စန်းရောင်ရှိန်စာပေ
အမှတ် ၄ / ၁၇၇၊ မေခလမ်း
ဝေဘာဂီမြို့သစ်၊ မြောက်ဥက္ကလာပ
- အဖုံးပုံနှိပ်သူ = ဦးကျော်စင် (မြ - ၀၄၂၂၉)
ခိုင်ရည်နှင့် ပုံနှိပ်တိုက်တိုက်ခွဲ ၁၄/ ၁၆၊
မဟာသုခလမ်းနှင့် စာ-ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်။
- အတွင်းပုံနှိပ်သူ = ဦးအောင်မြင့်သိန်း (၀၆၃၆၄)
အင်ကြင်းမြိုင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၁၄၇)၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

တစ်ခါတည်း

သူ့ကျောရိုးပေးတဲ့

အထူးဆောင်ရွက်ပေးပါမည် .COM

အပိုင်း (၁၀)
အပိုင်း (၁၀)
အပိုင်း (၁၀)

အပိုင်း (၁၀)

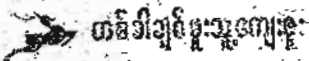
ချစ်ခဲ့ဖူးသော ချစ်သူ၊ လွမ်းဆွတ်စွမ်းတတ်ခဲ့ဖူး
သော ချစ်သူကို ရင်မှာ အစဉ်အောက်မေ့နေတတ်၏။

ဘဝမှာ သူတစ်ယောက်သာ ချစ်ဖူးခဲ့သည်။ နှလုံး
သား၏ ခံစားမှု အတိမ်အနက်ကြောင့်ပင် ရူးသွပ်ခဲ့ဖူးသည်
ဆိုလျှင် မှားမည်မထင်။

ချစ်သူကတော့ သူမကို မေ့နေလောက်မည်။

ချစ်သူကိုတော့ သူမထံဖို့ မမေ့နိုင်ပေ။

ဟိုရင်က သူမအပေါ် ချစ်သူထားခဲ့သော ချစ်ခြင်း

နှင့်တကွ ကြင်နာသနားတတ်မှုများကို အစဉ်သတိရနေ၏။

မငေးအလုံးသော ချစ်သူ။

စတုရန်းတကောင်းသော စာကားအခြေအနေမို့ သတိရ
ဖြစ်ခြင်းတွေတို့ အိပ်မက်အဖြစ် အမြဲတမ်း တွေးရပြန်သည်။

ချစ်ဆူက သူ့ဘဝနှင့်သူ ပျော်နေလေမည်။

သူမတစ်ယောက်ကသာ လစ်ဟာနေသော နှလုံးသား
အင့်ဖြင့် မနက်ညသံသရာကို ဖြတ်သန်းနေရသည်ပဲလေ။

ချစ်သူနှင့် မေးခွဲပြီးစွာ ချစ်သူတို့ ခန္ဓာနှစ်ခုချင်းမှ
သူမတစ်ယောက်လည်း အလှည့်အပြောင်းတွေနှင့် ဆက်တိုက်
ပြောဆိုသည်ပဲလေ။

သူမ၏

အမည်

အမည်

ဒီနေ့မှာပဲ ဝမ်းနည်းစွာ ချစ်သူနှင့် ခွာခဲ့ရပါသည်။

အမည် (၁) အမည် (၂) အမည် (၃)

သူမ အိမ်အပြင်ပြောင်းသည့်နေ့မှာတော့ သူမ

ထုတ်ဝေသူ ကိုယ်တိုင်နှင့် မပါတော့ပေ။

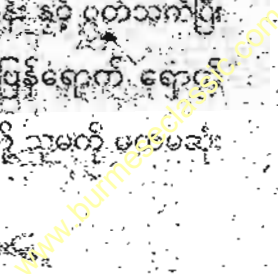
တော့မနက် မလင်းခင်ကပင် ဗင်ကားအေးနှင့် ရောက်လာ

၏။ ကိုအောင်ဆွေနှင့် သိကျွမ်းရသည်မှာ လေးငါးလပဲ ရှိပြီ

မည်ထင်၏။ သူမထုတ်ဝေသူ ဟိုအမည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး

သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်ကို ပြန်ရောက် ရောက်

ခွင်းမှာ မိန်းကလေး အသိမိတ်တွေဆိုလို့ သူမကို မလေမလေး

ခင်မင်ဖြစ်ခြင်းဟု . . . ကိုအောင်ဆွေ ပြော၏။

ကိုအောင်ဆွေတစ်ယောက် သူ့မကို ခင်မင်ခြင်းမှာ နောင်ကြီးတစ်ခုခု ရှိခြင်းအား ကောင်းမွန်စွာ သဘောပေါက်နားလည်ထား ၏။

“မမရေ . . . ကိုအောင်ဆွေကြီး ရောက်နေတယ်”

အတူနေသော ညီမဝင်းကွဲဖြစ်သူ မာဝေ မပြောခင်ကပင် ကိုအောင်ဆွေတားကို လှမ်းမြင်ထားပြီး ဖြစ်၏။

“အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား မာဝေ”

“ဖြစ်နေပြီ မမ”

“ငါ မပြောလား၊ ဘကယ်လို့ ငါတို့သာ အိပ်ရာထနေခတ်ကျရင် ကိုအောင်ဆွေကို အားနာစရာကြီး ဖြစ်နေရမှာ”

လတ္တယခုတ်ဖော်ပုံ ပန်းချီကားများကို ဖြုတ်သိမ်းရင်း

က မာဝေအား ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ကျဖြုတ်ပေးမယ် နွယ်”

“ရပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ပစ္စည်းက သိပ်ရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုအောင်ဆွေ နည်းနည်းချင်း ရွှေပေးထားလို့ ကုန်သလောက် ရှိနေပါပြီ၊ ဒါနဲ့ နေဦး၊ ကိုယ့်ညွှန်းတိုင်ပဲ အခန်းသေ့ ပေးထားရမှာလား”

“အိမ်ရှင် ကိုယ့်ညွှန်းပဲ ခဲပေးလိုက် နွယ်၊ ဒီနေ့ နွယ် စာအုပ် ဖြန့်တာလေ၊ ဒါကြောင့် ယ့်ညွှန်း ပါမလာတာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ အိမ်ပြောင်းချင်တဲ့ ဇောနဲ့ စာအုပ် ဖြန့်ပေးရက်ကိုတောင် ကျွန်မ မေ့မေ့လျော့လျော့ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်၊ တကယ်ဆို အခုအိမ်က နောက်ထပ် နှစ်လတောင် ဆျာန်သေးတာနော်”

“ကိုယ့်အိမ်ပိုင်ကို ပြောင်းလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် နွယ်၊ နွယ်စိတ်ကြိုက် ပြင်စရာ ဆင်စရာ ရှိသေးတယ် တော်လား၊ အလုပ်သမားတွေကို ကျွန်တော် အရင်လွတ်လိုက်တယ် နွယ်၊ ဒီနေ့ကစပြီး နွယ်စိတ်ကြိုက် ပြင်တော့လေတော့”

www.burmeseclassic.com

သူမ စာရေးသက်တမ်းအရ အာဇာနည်များ မဟုတ်
သေးပေမယ့် စောင်ရေးဆက်လက်မည့် နေ့လာအလာတော
ရှိနေ၏။ ကိုယ့်ပိုင်ထွန်း၏ “ငြိမ်းခြမ်းရေး” စာမေထိုက်မ
သူမကို စင်တင်ပေးခဲ့ သည်။

သူမ၏ နွယ်မိုးခင် ဆိုသော ကလောင်ကို
မရှိသက်က အသိအမှတ်ပြုလာသည်နှင့် ထုတ်ဝေသူတွေ
က စာကောက်ကောက် လိုက်လာ၏။ ကိုယ့်ပိုင်ထွန်းနှင့်
မတွေ့ခင်က အသိဖြင့် မည့်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကမူ
သူမအား စိတ်စဝင်စားခဲ့ပေ။ ကိုယ့်ပိုင်ထွန်းနှင့် ဆက်သွယ်မိ
တော့ ရဲရဲဝင့်ဝင့်ပင် ထုတ်ပေးမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ထို
ပိုင်ထွန်း၏ ကျေးဇူးကြောင့်ပင် သူမ ရုံးခင်းစံထွားတွေ
ဆက်ထိုက် ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုအောင်တွေ ခေါ်ထားသော အလုပ်သမားများ
က အဆင်သင့် စောင့်နေကြ၏။ ကားပေါ်မှပစ္စည်းများကို
အလုပ်သမားသုံးပေးတတ်ကပင် ငယ်ပေးသည့် ကိုအောင်တွေ
ကတော့ သူမထက်ပင် အိမ်အပြင်အဆင်ကို စိတ်ကူး လည်
ရင်း တက်ကြွနေသေး၏။

ကိုအောင်တွေအလုပ်မှာ မားစေကာ ဟီးတိုးရေး
တစ်ပြိုင်လာသည်။

“မမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုအောင်တွေကြီးက တကယ်
ဆို သဲလုပ်ဖြစ်နေတာပဲ။ မမ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့နေပါ
မေဘဝအတွက် လုံခြုံစိတ်ချ အားထားရမယ် ပေးတတ်မှာ
တစ်ယောက်ပဲ”

“မာရေကလည်း တော်ကြား သူ ကြားသွားပါ့မယ်”
မာရေ စကားကြောင့် လိပ်ပြာမထုံဖြစ်ပြီးဟန်ထိုက်
မိသည်။

“ဒီအခန်းက ကျွန်တော့ညီအစ်ကိုနှစ်ဝပ်ကွဲရဲ့

အခန်းလေး သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် ညားကတည်းက
 နေကြတာ၊ ကျွန်တော့် အစ်ကိုက တာဝန်ခံကျေထဲ့
 ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ ပြောရမလို့ပဲ။ အိမ်ထောင်ကျပေ
 မယ့် တကယ်လူပျိုလူလွတ်လိုနေတာလေ။ စိတ်ရင်းဇာတော့
 ကောဇီးပါတယ်။ မေမေတို့ဆီမှာ ဒီအခန်းကို အပေါင်ထား
 တာ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်နီးပါး ရှိသွားပြီ။ တိုက်ခန်းဈေးတွေက
 ကျနေတော့ ရောင်းမထွက်ဘူး ဖြစ်နေတာ၊ ကျွန်တော်
 ပြန်ရောက်လာတော့ ဒီအခန်းကို ငွေထပ်အမ်းပြီး မေမေက
 ယူခိုင်းလိုက်တယ်။ အမျိုးချင်းဆိုတော့ ချေးထားတဲ့ငွေတွေကို
 ဒီနည်းနဲ့ ပြန်ယူဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်လေ။”

ကိုအောင်ဆွေ အခန်းကို ကိုယဉ်ထွန်းက လက်ထွဲ
 ယူရင်း စာမူအနေဖြင့် အူမအား ပေးခဲ့သည်။ ရန်ကုန်လို့
 မြို့ကြီးပြကြီးမှာ ကိုယ်ပိုင်နေစရာ တိုက်ခန်းအပိုင်လေး ရ
 မည်ဆိုတော့ သူမ သဘောတူ လက်ခံလိုက်သည်။

“ကိုယဉ်ထွန်းက ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မ စာအုပ်လုပ်

ဖြစ်ဖို့ ကိုအောင်ဆွေကပဲ ကူညီခဲ့တာကို ထည့်ပြောပါတယ်။
 ကျွန်မစာအုပ်ကို တစ်ယောက်တစ်ဝက် ရှယ်ယာသဘောမျိုး
 လုပ်ဖို့ ပြောတယ်ဆို၊ ကိုအောင်ဆွေက ဘာလို့ မလုပ်ချင်ရ
 တာလဲ”

သိချင်သော ကိစ္စမို့ အခွင့်ကြုံသည်နှင့် မေးလိုက်မိ
 သည်။

“ဒါကတော့ ဒီလိုရှိတယ်။ နွယ်၊ ယဉ်ထွန်း ဝါသနာ
 တို့ နွယ်လည်း သိမှာပါ။ ဒီကောင်က စာပေကို ကျောင်းသား
 ဘဝကတည်းက ခင်တွယ်တဲ့ကောင်၊ ဒီကောင်ဖြစ်ချင်တာ
 က စာရေးဆရာ၊ စန်း မရှိလို့ မဖြစ်တော့လည်း ဒီနယ်ထဲမှာ
 ပဲ ဒီကောင် တွယ်ဖက်နေတာ ကြည့်ပါလား။ စာအုပ်
 ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း လုပ်တယ်၊ စာရေးဆရာတွေရဲ့
 ဒုတိယအကြိမ်လေးတွေ ဘာလေးတွေ လုပ်ရင်းနဲ့က နွယ်
 တို့ ထုတ်ပေးခဲ့တယ်။ အောင်မြင်တယ်လို့ ပြောရမယ်။ နွယ်နဲ့
 ယဉ်ထွန်း ကံစပ်တယ်လို့ ပြောရမယ်။ ကျွန်တော်က ဒီဘက်

တစ်ခါချစ်သူကျေးဇူး

မှာ သိပ်ပြီးအဖြစ် ရှိတာ မဟုတ်ဘူး နွယ်၊ ကျွန်တော် ဝင်ပါ
လိုက်မှ နွယ်တို့နှစ်ယောက် အ၊ သွားမှာ စိုးရတယ်၊
ယဉ်ထွန်းကိုလည်း ဖြစ်စေချင်တာ ပါပါ တယ်၊ ဒါကြောင့်
တမင်ကူညီလိုက်တာ”

ကိုအောင်ဆွေတော့ အကြောင်းပြချက် နိုင်နိုင်
လုံလုံဖြင့် သူမတို့ ရှင်းပြသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း
ကိုအောင်ဆွေအပေါ် ဝိုင်းလေးစားသွားရပြန်သည်။

“မမရေ အခန်းနံရံတွေကို ဆေးအသစ် သုတ်ရ
မယ်၊ မီးဖို ချောင်လေးကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြန်လှုပ်ရ
မယ်၊ အိမ်ရှေ့ပြတင်း တံခါးတွေကလည်း သိပ်မကောင်းဘူး
မမ”

အခန်းကို သေသေချာချာကြည့်ပြီး မာဝေ ပြော
လိုက်သည်။ မာဝေ ပြောသလိုပင် အခန်းကို ပြန်ပြင်ယူမှု
ဖြစ်မည်။

“ပြင်တော့ ပြင်ရမယ်၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့

ဆိုင်ချိန် ပြင်ရဆင်ရမှာပေါ့ မာဝေ”

“ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကို ပြောပြမယ် နွယ်”

“ဘာများလဲ တိုအောင်ဆွေ”

“ဒီလို နွယ်၊ ပြတင်းတံခါးတွေကို ပြင်သလိုပဲ၊
သံပန်းတွေ သံတံခါးတွေလည်း လှုပ်သင့်တယ်၊ နွယ်တို့က
မိန်းမသားတွေ မဟုတ်လား။ လုံခြုံစိတ်ချရမှု ဖြစ်မှာ ဒီစာစု
တွေ အားလုံး ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်ပြီး လုပ်စေ
ချင်တယ်၊ ဒီအလုပ်သမား သုံးယောက်အားနဲ့ နေ့ရော ညပါ
လုပ်လိုက်ရင် အလွန်ဆုံး ငါးရက် ခြောက်ရက်ဆို ပြီးသွား
မယ်၊ သံပန်းသံတံခါးတွေကို ကျွန်တော် ဖော်ခါ မှာပြီးပြီ
နွယ်”

“ကိုအောင်ဆွေ ကြားထဲကနေပြီး အလကား
ပင်ပန်းနေပါ့ မယ်”

“ရပါတယ် နွယ်ရယ်၊ အခု တံခါးပိတ်ထားတဲ့
အခန်းမှာ နွယ်တို့နှစ်ယောက်နေ၊ ကျွန်တော်တို့က ဒီ

အခန်းမှာ နေမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို သော့ ဖွင့်လိုက်၏။ အိပ်ခန်းထဲမှ ပစ္စည်းတွေ အိပ်ရာအခန်း အနားတွေကြောင့်ပင် သူမ စိုးရိမ်စကား ပြောလိုက်မိ၏။

“ဒါ သူများပစ္စည်းတွေရှိနေတဲ့ အခန်းပဲ၊ ဖြစ်ပါ့မလား ကိုအောင်ဆွေ”

“ဖြစ်ပါတယ် နွယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကို လင်မယား နေခဲ့တဲ့ အခန်းပါပဲ။ ဒီပြင် ပစ္စည်းတွေ ရှိတာမှမဟုတ်ဘဲ သူတို့ စုတင်နဲ့ အိပ်ရာတွေရယ် စာအုပ်ဗီဂျီတစ်ခုပဲ ရှိတာ ပါ။ ဒီအိမ်ကို မေမေဆီမှာ အပေါင်ထားကတည်းက တယ်လီဖုန်းနဲ့ ဒီပစ္စည်းတွေချန်ခဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ပရိဘောဂတွေ အားလုံး သယ်သွားခဲ့တာလေ။ လူမနေတာကြောင့် အခန်းက မသန့်ရှင်းတာလည်း ပါတယ်၊ လူနေမယ်ဆိုရင် နွယ်တို့ သိပ်ပြင်စရာ လိုမယ်မထင်ဘူး”

“နေဦး ကိုအောင်ဆွေ ဒီပစ္စည်းတွေကို သူတို့က

ဘယ်တော့ လာယူမှာလဲ”

“ဒီအိမ်ရောင်းလိုက်တာကို ကျွန်တော် ဖုန်းဆက် ထားတယ်၊ သိပ်မကြာခင်မှာ လာယူမယ်ထင်တယ်၊ ပြင် တုန်း ဆင်တုန်းမှာ ဒီ အခန်းထဲမှာပဲ နွယ်တို့ နေလိုက်ပါ”

ကိုအောင်ဆွေ ပြောသလို ဒီအခန်းထဲမှာပဲ သူမနှင့် မာဝေတို့ နေမှဖြစ်မည်။ အိမ်ပြင်ဆင်ခြင်းကို နေ့ဧရာညမီ လုပ်မှာဆိုတော့ ကိုအောင်ဆွေနှင့် ကျန်အလုပ်သမား သုံးယောက်အတွက် နေရာလိုပေသည်။

ပစ္စည်းများရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဝယ်ရင်း ဝယ်ရင်းကနေ ပစ္စည်းတွေစု စောင့်
ထော်များသွားပြီး မေး တိုက်ခန်းအပေါ် ကိုလည်း ထက်ရဦး
မှာ၊ ကိုအောင်ဆွေကြီးတို့ ကားနဲ့ အထူးပြန်ရင်တောင်း
မယ် ထင်တယ်”

ပစ္စည်းများကို သယ်ပိုးရင်းက ညည်းညည်းညာညာ
ဖြင့် မာဝေ ပြောသည်။

“ငါတို့ဘာသာ ဆိုက်ကားငှားပြီး ပြန်လိုက်ပါမယ်
မာဝေရယ်၊ အရမ်းအခင်းကြီးမှ မတုတ်ဘဲ၊ သူ့ကိုတွေ့
ပစ္စည်း ဝယ်တာခြမ်းတာက ကြာရင်ကြာဦးမှာ၊ ငါတို့
အလုပ်က ချက်ချိတ်ရဦးမယ်၊ တို့ဘာတို့ပဲ ပြန်လိုက်ကြရ
အောင်”

သူမ စကားကို မာဝေ အထွန့်မတက်တော့ပေ။
ဈေးအပြင်ဘက်ရောက်သည်နှင့် နီးစပ် ရာ
ဆိုက်ကားတစ်စီးကို လှမ်းခေါ်ပြီး ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ခန်း

(၅)

သူမတို့ အိမ်ရာစခန်းနှင့် မနီးမဝေးတွင်ရှိနေသော
ဈေးသို့ ကိုအောင်ဆွေတို့နှင့်အတူ ထွက်လာခဲ့၏။

ဈေးရောက်တော့ လူချင်း ခွဲလိုက်ကြသည်။ ကို
အောင်ဆွေနှင့် အလုပ်သမားကောင်လေးက အိမ်ဆောက်
ပစ္စည်း ဆိုင်တန်းဖက် ကို သွားသည်။ သူမနှင့် မာဝေက
ဓားသောက်ဖို့အတွက် ဟင်းချက်စရာနှင့် မီးဖိုချောင်ဆုံး

ရောက်သည်နှင့် မာဝေက ဇာတ်လမ်းလော့ ပြန်သည်။

“မမ ဒီကပဲ စောင့်နေ အပေါ်ကတစ်ယောက်ကို မာဝေ သွားခေါ်လိုက်မယ်”

“ခေါ်ပြီး အကူအညီတောင်းတာလည်း တောင်း တာပေါ့ မာဝေရယ်၊ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တစ်ခုလောက်တော့ ဆွဲသွားဦး”

ခန့်သွားရောက်အောင် တက်ရမည်ဆိုတော့ မာဝေ ပြောသလိုပင် လှေခါးရင်းမှာ ပစ္စည်းတွေနှင့် စောင့်နေ လိုက်၏။

မာဝေနှင့် အလုပ်သမားတစ်ယောက် ပြန်ဆင်းလာ တော့ ပြဿနာတစ်ခုပါ၊ ပါလာသည်။

“ပြဿနာတော့ ဖြစ်ပြီထင်တယ် မမ”

“ဘာများလဲ မာဝေ”

အကျိုးအကြောင်းကို အရမ်းသိချင်သွား၏။ အလုပ်

သမား နှစ်ယောက်ကို ဒီတိုင်းထားခဲ့၍ ဘာတွေများ ဖြစ် တုန်သည် မသိပေ။

“အခန်းဖွင့်တဲ့ကိစ္စ မမ”

မာဝေ စကားကြောင့်ပင် သိပ်မကြာသောအချိန် အတွင်းက ကိုအောင်ဆွေ ဖွင့်ပေးလိုက်သောအခန်းကို ပြေးမြင်မိသည်။ သူမ ထန်မမေးခင်မှာပင် အလုပ်သမား ကောင်လေးက ရှင်းပြ၏။

“အစ်မကို ထွက်သွားတာနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပဲ လင်မယားနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ အိမ်ထဲဝင်လာ လာချင်းမှာပဲ မိန်းမလုပ်တဲ့သူက အခန်းဖွင့်နေတာကို ကြည့် ပြီး ဒေါသပုန်တတော့တာပဲ အစ်မ၊ ပြောသွားတာပေက တကယ်နားမခံသာဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ကာယကံရှင်တွေ မဟုတ်တော့ ဘာမှမပြောသာ ဘူး၊ မနေနိုင်လို့ အခန်းကို ဆရာကိုအောင်ဆွေ ဖွင့်ပေးတာလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ယောက်ျားလုပ်တဲ့သူကတော့ လိုက်ဟန်ပါတယ်၊ မိန်းမ

၆ ကပ်ဒါချစ်စရာသူတို့

လုပ်တဲ့သူက ဘာရယ်ကြောင့်လဲ မသိဘူး အတော်လေးကို
ဒေါသပုန်ထဆွားတာပဲ”

“သူတို့ပစ္စည်းတွေကို သယ်သွားလား”

“မသယ်ဘူး အစ်မ၊ ဣတင်တွေကို ဖြုတ်ပြီး
ခုံထားခဲ့တယ်၊ မနက်ဖြန်မှ လူလွတ်ပြီး လာသယ်ခိုင်းမယ်
ပြောတယ်၊ နာမည်တော့ ပြောတယ် အစ်မ၊ ဒီအခန်းဖွင့်တဲ့
ကိစ္စကို တိုင်ပြောရမယ် ပြောတာပဲ”

အောင်လေးစကားကို နားထောင်ရင်းက နေရင်း
ထိုင်ရင်းက ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုတာကို တွေးမိလိုက်သည်။
ကိုအောင်ဆွေ အခန်းသော့ ဖွင့်ကတည်းက စိတ်ထဲမှာ
လေးလံနေခဲ့မိသည်။ အခန်း ဖွင့်ပေးသူက ကိုအောင်ဆွေ
ဆိုပေမယ့် နေရင်းထိုင်ရင်းကပင် ပြဿနာ ဖြစ်မည်အထိ
မှာ သူမပါ ပါဝင်ပတ်သက်နေသလို ဖြစ်နေ၏။

အလုပ်သမားနှစ်ယောက်ကတော့ အခန်းတံခါး
ဖွင့်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုသွားသော စကားများကို
ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းဖြင့် သိသာအောင် ပြန်ပြောပြသည်။

ထမင်းဟင်းခင်းက နံဖို့ ပြင်ဆင်ရင်းကပင် ကိုအောင်ဆွေ
ပြန် အလာကို မျှော်နေမိသည်။ မီးဖိုခလုတ်များ ယိုယွင်းနေ
သောကြောင့်ပင် အလုပ်သမားကောင်လေးကို ခေါ်ပြီး
လုပ်ခိုင်းရသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် တယ်လီဖုန်းမြည်သံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

“မမ ဖုန်းလာနေတယ်၊ မာဝေ သွားတိုင်လို့ဆိုရ
မလား”

“နေနေ မာဝေ၊ ငါ့ဘာသာ ငါ သွားကိုင်လိုက်မယ်”
မာဝေကို ဒီအတိုင်းထားခဲ့ပြီး တယ်လီဖုန်းရှိရာသို့
ထွက်လာသည်။ ဒီနေ့မှတစ်ပြောင်းသောကြောင့် ဘယ်သူ့ကို
မှ ဖုန်းနံပါတ် မပေးရသေးပေ။ ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်း မဟုတ်

ရင် ကိုယဉ်ထွန်း ဆက်တာပဲဟု တွေးကာ စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲလို . . . အမိန့်ရှိပါရှင်”

အသံလှိုင်းဖြင့် ဖြတ်သန်းစီးဝင်လာသော အသံရှင်ကြောင့်ပင် မှင်သက်မိသွားမိသည်။ သေချာနားစိုက်လေကြားဖူးနေကျ ဒေါသဖြစ်သံမှန်း သိသာလေဖြစ်၏။

“အောင်ဆွေတစ်ယောက် ရှိလား၊ ညည်းက ဘယ်သူတုန်း၊ အောင်ဆွေကို အခုခေါ်ပေး”

သူမနည်းသာ၊ သူမဦးနှောက်က ဒီအသံရှင်ကို အလွတ်နီးပါး မှတ်မိနေသည်ပဲ။ အံ့ဩတုန်ယင်စွာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ကိုအောင်ဆွေ မရှိပါဘူး ရှင်၊ ကျွန်မက ဒီအိမ်ကို ဝယ် လိုက်တဲ့သူပါ”

သူမဘက်ကအသံကို ချက်ချင်း ရိပ်စားမိသော်လည်း ဘစ်ဘက်ကတော့ သူမအသံကို မှတ်မိပုံ မပေါ်ဝေ။

“နေပါဦးအေး၊ သေ့ခုခတ်ထားတဲ့အခန်းကို ဘာလို့ ဖွင့်ရတာတုန်း၊ သူ့များပစ္စည်းတွေ ပျောက်ပျက်ကုန်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ စည်းကမ်းရှိပြီး လူလိုသိဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်အေး၊ အခန်းသော့ကို ညည်းတို့ ဖွင့်တာလား”

“အန်တီဇော” ဟု ယောင်ထွက်မလို ဖြစ်သွားသေး၏။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထိန်းပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

“ဒီလိုပါရှင်၊ အခန်းသော့ကို ကိုအောင်ဆွေ ဖွင့်ပေးတာပါ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ အောင်ဆွေနဲ့ပဲ ဆက်စာရင်း ရှင်းတာ ပေါ့၊ ဒီပုံစံမျိုး ချိုးတာကိုတော့ လုံးဝ မခံနိုင်ဘူး”

စကားပြန်ပြောမခံဘဲ ပြောချင်တာ ပြောပြီး ဖုန်းချသွား၏။ စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ကာ ကြောင်နေမိသည်။

အလုပ်သမားကောင်လေးအသံကြောင့်ပင် အသိပြန်စင်ရ၏။

“ဘာလဲ အစ်မ၊ တံခါးဖွင့်တဲ့ကိစ္စကို ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြီး

ပြဿနာ ချာတာ မဟုတ်လား”

သူမအား အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြသော အလုပ် သမားကောင်လေးတို့ ကြည့်ရင်း မေးလိုက်မိသည်။

“မင်း တေတေတုန်းက တိုင်ပြောရဦးမယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ထဲမှာ ‘စော’ ဝါလား”

ကောင်လေးက တစ်ချက် စဉ်းစားပြီးမှ . . .

“ဟုတ်ပြီ၊ မေမေစောနဲ့ တိုင်ရမယ်လို့ ပြောတာပဲ ဖြစ်မယ် အစ်မ၊ အခုဆက်တာ သူလား”

“ဟုတ်မယ် ထင်တာပါပဲ”

ကောင်လေးကိုတော့ ဖော့ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။ အန်တီစောသာ သေချာသည်ဆိုရင်တော့ ကိုအောင်ဆွေ၏ ပြောစကားများ အရပင် ဒီအိမ်သည် ကိုကိုကျော်အိမ်ပင် ဖြစ်ရမည်။

အန်တီတို့ အိမ်မှ ထွက်လာပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကိုကိုကျော် တစ်ယောက် သာတွေ့ဖြစ်ပျက်ကုန်ပြီ မသိပေ။

ကိုကိုကျော် တစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်ခြင်းကို နောက်ဆုံး သတင်းအစအန အနေဖြင့် သတင်းစာမှာ တွေ့လိုက်ရ သည်။

(၃)

“ဒီအိမ်ပိုင်းရှင်ဆိုတဲ့ ကိုအောင်ဆွေရဲ့အစ်ကို
နာမည်က ဘယ်သူလဲဟင်”

အိမ်ထဲသို့ ဝင်ဝင်လာချင်းမှာပင် မေးလိုက်မိသည်။

“ကျော်ကိုနိုင်ပါ နွယ် ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ကိုအောင်ဆွေ၏ အမေးစကားကို မပြေသေးဘဲ
သူမ အနေဖြင့် နောက်ထပ်မေးခွန်း ထုတ်မိပြန်သည်။

“ဒါဆိုရင် ကျော်ကိုနိုင်ရဲ့ အမေက အန်တီစော ပေါ့နော် ကိုအောင်ဆွေ”

သိပ်မကြာသေးခင်က အဖြစ်အပျက်များကို မသိရ ခင်မှာမင် သူမ၏စကားအသွားအလာများကြောင့် ကိုအောင်ဆွေ အံ့သြနေ၏။

“အန်တီစောတို့ကို နွယ် သိနေတယ်ဟုတ်လား”

“သိရုံတင် ဘယ်ကပါမလဲ ကိုကျော်ဆွေ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာ မရှိတုန်း ကိုကိုကျော်ထို့ လင်မယား ဒီကို လာသွား တယ်၊ သူတို့ ပစ္စည်းတွေရှိတဲ့ အခန်းကို ဖွင့်တဲ့အတွက် ကိုကိုကျော်ရဲ့မိန်းမက အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်နေတယ်၊ အန်တီစောဆီ လှမ်းပြီး အကြောင်းကြားလို့ အခုလေးတင် ဒီကို ဖုန်းဆက်ပြီးပြီ၊ ဒီအခန်းကို ကျွန်မတို့ ဖွင့်မိရင် လွယ် မယ့်ပုံတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုအောင်ဆွေ ဖွင့်ပေးတာလို့ ပြောလိုက်တော့ ကိုအောင်ဆွေနဲ့ပဲ ရှင်းမယ်ပြောပြီး ဖုန်းချ သွားတယ်”

ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုတာကိုတော့ ကိုအောင်ဆွေ ချက်ချင်း ဆိုသလို ရိပ်စားမိ၏။ ပြဿနာ ခဏထားပြီး ကိုကိုကျော် တို့နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော အကြောင်းကို စပ်စုတော့၏။

“ဒါဆိုရင် ဒီအိမ်ကို နွယ် ဝယ်လိုက်မှန်း အန်တီစော သိပြီး ပြီပေါ့၊ ကျော်ကိုနိုင်နဲ့ရော အန်တီစောနဲ့ပါ နွယ် သိ လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မတွေးထားမိဘူး”

“ကျွန်မ ဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်မှန်းသာ အန်တီစော သိရင် ဒီထက်ပိုကြမ်းနိုင်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ကိုအောင်ဆွေ ကကိုကိုကျော်တို့အိမ်ကို အရောက်အပေါက် အတော်နည်း လို့ ဖြစ်မှာပါ၊ သူတို့အိမ်မှာ ကျွန်မ နေခဲ့ဖူးတယ်၊ နိုးရိုးဘဝနဲ့ တောင် မဟုတ်ဘူး ကိုအောင်ဆွေ၊ ကိုကိုကျော်က ကျွန်မ တို့နယ်ကို လာလည်ရင်းက သူတို့အိမ်မှာ ဝေယျာဝစ္စကူညီ လုပ်ရအောင်ဆိုပြီး ကျွန်မကို ခေါ်လာခဲ့တာ၊ အဲဒီဘဝမျိုးနဲ့ ကျွန်မနေရင်း သွဲ့တစ်ခုရလုလုအခြေအနေအထိ ကျွန်မ နေလာခဲ့တာ”

လက်စနှင့်မို့ သူမ၏ နောက်ကြောင်းရာဝင်ကို ပြောပြ လိုက်သည်။ ဓာဝေကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြောစေချင်ပုံ မရပေ။ ကိုကိုကျော်တို့နှင့် ဆွေရိပ်မျိုးရိပ် မကင်းမှတော့ တစ်နေ့မှာ သူမအကြောင်းတွေကို ကိုအောင်ဆွေ သိသွားနိုင်သည်ပဲ။ ကိုကိုကျော်နှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသည့်အကြောင်းကိုတော့ ချန်လှပ်ထားခဲ့ မိသည်။

“ဟိုတစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဦးလေးရဲ့ အရှိန်နဲ့ အန်တီစောတို့ ရွှေထီးဆောင်းကာလတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ ရပေမယ့် အခုအချိန်မှာတော့ ရွှေကျောင်းပြောင်ပြောင် ဝမ်းခေါင်ခေါင် ဘဝမျိုး ဖြစ်နေပြီ နွယ်၊ ဒါကိုတောင်မှ အန်တီစောက မာန်မချသေးဘူး၊ ဦးလေး ဆုံးတော့ သူတို့ မိသားစုဘဝက ပိုဆိုးသွားတာပေါ့”

“ဦးလေး ဆုံးပြီ ဟုတ်လား”
 “တုတ်တယ် နွယ်၊ နွယ် မသိဘူးလား”

“ဦးလေး ဆုံးတာကိုတော့ ကျွန်မ မသိတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုကိုကျော် လက်ထပ်တဲ့သတင်းကိုတော့ သတင်းစာထဲမှာ တွေ့လိုက်မိတယ်”

“ဒီကိစ္စကို နွယ်ခေါင်းထဲမှာလည်း မထားပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် ဘာသာ ပြေလည်အောင် ရှင်းပေးပါမယ်”

“ဖြစ်လာမှတော့ အတူတူရှင်းကြတာပေါ့ ကို အောင်ဆွေရယ်၊ အပြောအဆိုခံရလည်း အတူတူပေါ့”

ကိုအောင်ဆွေနှင့် စကားကောင်းနေဆဲမှာမင် ဖုန်း မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။
 ဖုန်းရှိရာကို လှမ်းအကြည့်မှာပင် ကိုအောင်ဆွေ ပြော သည်။

“ကျွန်တော့်ပဲ ကိုင်လိုက်မယ် နွယ်”

အန်တီစော ဆက်တာပဲဟု စိတ်ထဲမှာ ထင်လိုက်မိ သည်။ တစ်ဖက်ကို စကားသံကို ကြားနိုင်စွမ်း မရှိသော် လည်း ကိုအောင်ဆွေ ၏ စကားသံများကို နားထောင်ရုံဖြင့်

၃၈ တစ်ခါချစ်လှူသူတော့ဦး

အန်တီစော ဆက်တာမှန်း သိလိုက်ရပြန်သည်။

“ကျွန်တော် အောင်ဆွေပါ၊ မေမေ”

“-----”

“စောစောလေးက အန်တီစော မှန်းဆက်တယ် ပြောတယ်၊ သားနဲ့တော့ မတွေ့လိုက်ရဘူး”

“-----”

“စိတ်ချပါ မေဖေ၊ သူ ဘာပြောပြော သား သည်းခံ ပေးပါမယ်၊ မေမေ စိတ်အေးအေးထားပါ”

ကိုအောင်ဆွေနှင့် မတွေ့လိုက်ရ၍ အန်တီစောက ကိုအောင်ဆွေ မိခင်ဆီ လှမ်းဆက်တာ ဖြစ်ရမည်။

စကားပြောခွက်ကို ချရင်းက ကိုအောင်ဆွေ သက်ပြင်းချသည်။

“ဒီကိစ္စက ဒီလောက်ထိ လူကြီးတွေ ခေါင်းခြောက် လောက်အောင် မဖြစ်သင့်ဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီကိစ္စ အား လုံးရဲ့ တရားခံက မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ကုလားမနဲ့ ထိုး

ဗုဒ္ဓကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ အခန်းဖွင့်တာကို မကျေနပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို တိုက်ခိုက်ပြောလို့ ရနေသားပဲ”

ကိုအောင်ဆွေ ရည်ညွှန်းသော မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုသည်မှာ ကိုကိုကျော် အမျိုးသမီးကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်မည် ထင်၏။

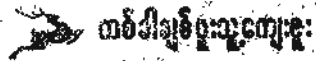
ကိုအောင်ဆွေ တွေးသလိုပင် သူမသည် တွေးမိ သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ အခန်းဖွင့်ခြင်းကိစ္စသည် အကြောင်းမဲ့သက်သက် ပုံကြီးချဲ့ကားခြင်းသာ ဖြစ်လေ သည်ပဲ . . . ။

(၄)

ကိုကိုကျော် အမျိုးသမီး မီးမွှေးပေးခဲ့သော ပြဿနာ
သည် သူ့အလိုလို ပြီးဆုံးသွားလိမ့်မည် . . . ဟု ဖျေတွေး
ကာ တစ်ညတာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့၏။

မနက်လင်းတော့ သူ့မ ခေါင်းထဲမှာပင် ထိုပြဿနာ
က ရေးရေးမျှပင် ကျန်တော့၏။ ကိုအောင်ဆွေကလည်း
အလုပ်သမားများကို ဦးစီးကာ အခန်းကန့်ခြင်း၊ ဆေးသုတ်

ခြင်း၊ မီးကြီးများ ပြင်ဆင်တပ်ခြင်းကို အားချင်း လုပ်လေသည်။
နံနက်ကိုးနာရီထိုးလောက်မှာ ပစ္စည်းသယ်မည့်လူ
များ နောက်လာကြသည်။

“ပစ္စည်းတွေကတော့ လာသယ်ကြပြီ နွယ်”

ကိုအောင်ဆွေ စကားကြောင့်ပင် တိုက်အောက်မှာ
ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။ ကိုကိုကျော်
နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ဆိုသော အသိကြောင့်ပင် ရင်မှာ
လှုပ်ရှားရ၏။

တကယ်တမ်းကျတော့ ပစ္စည်းတွေ လာသယ်ကြ
သည့် လူများထဲတွင် ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် ပါမလာပေး

ကိုကိုကျော်၏ ဇနီးဖြစ်သူသာ ပါလာ၏။

ကိုကိုကျော်ဇနီး မျက်နှာကြော တင်းလွန်းသော်လည်း
ကိုအောင်ဆွေကတော့ ဖော်ရွေစွာ ဆက်ဆံ၏။

“ကိုကျော်ကိုနိုင် မပါဘူးလား”

“မပါဘူး”

“ကျွန်တော့် အလုပ်သမားတွေက အပေါ်ကနေပြီး
ပစ္စည်းတွေချပေးပါမယ်၊ ပါလာတဲ့လူတွေက အောက်လှေကား
တွေကပဲ လက်ဆင့်ကမ်းလိုက်ပေါ့၊ ပစ္စည်းက သိပ်မှ
ဓမ္မားပဲ”

ကိုအောင်ဆွေ စကားကြောင့် အလုပ်သမား
ကောင်လေး သုံးယောက်က အလုပ်များကို ရပ်ထားဖို့ ပြင်
လိုက်၏။

“နေပါစေ၊ ပစ္စည်းတွေ မေ့ကျန်တာကို ရောပါမှာတို့
ဖြစ်ရအောင် ကျွန်မကိုယ်တိုင်ပဲ ကျွန်မလူတွေနဲ့ ကြည့်
လုပ်ပါမယ်”

စကားကို တုံးတံကြီး ပြောချလိုက်သောကြောင့်ပင်
အလုပ်သမားကောင်လေးတွေ ဘာလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်သွား
၏။ ကိုအောင်ဆွေက နေရာမှာပင် ပြန်နေရန် မျက်ရိပ်ပြ
ထိုက်တော့မှ အနေချောင်သွားကြသည်။

ကိုအောင်ဆွေ ပြောသလိုပင် ပစ္စည်းတွေက သိပ်

တစ်ခါချစ်စရာသူကျေးဇူး

မများတော့ နှစ်ခေါက်လောက် သယ်ချရုံဖြင့် ကိစ္စပြီးသွား၏။ ကိုအောင်ဆွေစကားကို အသာတကြည် လက်ခံလိုက်ရင် တစ်ခေါက်တည်းနှင့် ကိစ္စပြီးသွားနိုင်သည်။

ပစ္စည်းတွေကို ကားပေါ်တင်ပြီး ကားထွက်လှ ဖြစ်ခါနီးမှာပင် ကားအနီးသို့ အငှားကားတစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။

ကားပေါ်မှ ကမန်းကမန်း ဆင်းလာသူကို ကြည့်ပြီး သူမရော ကိုအောင်ဆွေပါ အံ့ဩသွားကြ၏။ အန်တီစောတစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ ဒီအထိ ပေါက်ချလာသည်။

“အန်တီစော လိုက်လာတယ် နွယ်၊ ဘာပြဿနာ ရှာဦးမလဲ မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ သူ့ချွေးမနဲ့ စကားပြောပြီး တိုက်ပေါ် တက်လာပြီ”

“နွယ် ရှောင်နေရင် ကောင်းမလား မသိဘူး၊ ဒီကိစ္စပြတ်အောင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ရှင်းလိုက်ချင်တယ်”

“မရှောင်ဘူး ကိုအောင်ဆွေ၊ တကယ်ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ

က သေးသေးမွှားမွှားပါ။ ကိုတိုကျော် မိန်းမ ပုံကြီးချဲ့တာကို တော့ သိအောင်ပြောရမှာပေါ့”

အန်တီစောနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ကို ရဲဝံ့စွာပင် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မာဝေက စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် သူမလက်ကို ဆုပ်ကိုင်လာ၏။

ဘေးမှ အဖော်ကိုပင် လက်မတွဲဘဲ ဒေါသတကြီး မောပန်း စွာဖြင့် အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ ကိုအောင်ဆွေနှင့် ခပ်ခွာခွာမှာရပ်နေသော သူမကိုပင် အန်တီစော တစ်ယောက် ရုတ်ခြည်း မြင်နိုင်စွမ်း မရှိပေ။

ဒေါသဖြင့် မျက်နှာထားချိထားပေမယ့် အန်တီစော တစ်ယောက် အရွယ်ကျသွားခြင်းမှာ သိသာနေ၏။

“အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး နားလိုက်ပါဦး အန်တီစော၊ ကိုအောင်ဆွေ နေရာချပေးသောခုံမှာ ထိုင်ပြီးသည်နှင့် အမောမဖြေ သေးဘဲ ဒေါသသင့်သော စကားလုံးများ တို့ ပွင့်အန်ထုတ်၏။

“မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ အောင်ဆွေ”

“ကျွန်တော် ဘာများလုပ်မိလို့လဲ အန်တီစော၊ အမောပြောပါဦး၊ ပြီးမှ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ပြောပါ။ အန်တီစော ပြောသမျှကို ကျွန်တော် နားထောင်ပေးပါ့မယ်။ ကျွန်တော် ရှင်းပြတာကိုလည်း အန်တီစော နားထောင်ပေးပါ”

“ဘာမှ ရှင်းပြမနေနဲ့ အောင်ဆွေ၊ မင်း လူလုပ် မလုပ်တာတော့ အရမ်းကို သေချာတယ်။ အိမ်ရှောင်းလိုက် ပြီဆိုကတည်းက ဒီပစ္စည်းတွေ ရွှေပေးရမယ်ဆိုတာကို နားလည်တယ်။ မင်း အမေ ပြောတုန်းကတော့ အေးအေး ဆေးဆေးပါပဲဆို၊ အခုတော့ မင်းက ဒီအခန်းကို ဘာကြောင့် ငါတို့ကို အသိမပေးဘဲ ဖွင့်ရတာလဲ”

“သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ အန်တီစောရယ်၊ ဒီအခန်း ဖွင့်မိလို့ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် အန်တီစောတို့ ကျေနပ်တဲ့ အထိ ကျွန်တော် တာဝန်ယူပါ့မယ်။ ဒီကိစ္စကလည်း

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုကျော်ကိုနိုင်တို့ နှစ်ယောက်ချင်း ပြောကြ ဆိုကြရင် ပြီးနေတာပဲ။ အန်တီစောတို့ လူကြီးတွေအထိ နားမပေါက် သင့်ပါဘူး။ အခုတော့ မောကြီး ပန်းကြီးနဲ့ ဒီအထိ အန်တီစော ရောက်လာရတာ ကျွန်တော် စိတ် မကောင်းဘူး”

ကိုအောင်ဆွေကတော့ အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် တို့ လေသံအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြ၏။

“မင်းက ပိုက်ဆံလေးရှိမယ် မကြံသေးဘူး၊ လုပ်ချင် ရာ လုပ်ပြီး ပျားရည်နဲ့ဝမ်း မချချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ဆွေမျိုးချင်း နိမ့်ပြီဆိုတာနဲ့ ဒီလောကီထိတော့ မင်းတို့ မလုပ်သင့်ပါဘူး။ မင်း လုပ်ရပ်က အတော်လေး လူမဆန်လွန်းတယ်”

ကိုအောင်ဆွေက တောင်းပန်နေသော်လည်း အန်တီစောမှာ နားမဝင်နိုင်ဘဲ ဒေါသကြီးပြီး စကားတွေ တွံ့ကျွံလာ၏။ မနေနိုင်တော့သည်မို့ သူမ ဝင်ပြောလိုက် ရသည်။

“ဒီအိမ်ကို ဝယ်လိုက်တဲ့သူက ကျွန်မပါ အန်တီစော အခန်းတံခါးကိုဖွင့်တဲ့ ကိုအောင်ဆွေမှာ အပြစ်ရှိတယ်ဆိုရင် အဲဒီ အပြစ်တစ်ဝက်က ကျွန်မနဲ့လည်း ဆိုင်နေပါတယ်”

သူမပြောလိုက်သော စကားသံကြောင့်ပင် အန်တီစော မျက်လုံးပြူးသွား၏။ အခုမှပင် သူမကို မြင်တွေ့ဆွားပုံရသည်။

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ဒီအိမ်ကို အောင်ဆွေ လက်ထဲက ဝယ်လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမ ပေါက်စဆိုတာ မင်းကိုး၊ ဒါ မင်း တမင်သက်သက်လုပ်တာ အကြံတွေနဲ့ ဒီအိမ်ကို မရရအောင်ဝယ်တာ၊ ပြီးတော့ အခုချင်း ထက်နေကာ မဟုတ်လား၊ ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးလဲ၊ မင်း နိုင်ငံဆိုပြီး ငါတို့ရော ငါ့သားကိုပါ အရှက်ရအောင် တမင်လုပ်တာပေါ့လေ”

ပြောရင်းကပင် အန်တီစော မတ်တပ်ထရပ်၏။

လက်ဝါးဖြန့်ပြီး သူမ ပါးကို လှမ်းရိုက်ရန် ပြင်၏။
ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကိုအောင်ဆွေက အန်တီစော လက်ကို လှမ်းဆွဲထား၏။

“မှားမယ် အန်တီစော၊ အခုဖြစ်ရစ်က ဘယ်သူမှ ဖမ်းတီးဘဲ တိုက်ဆိုင်သွားတာပါ”

“မင်း ဘာသိလဲ အောင်ဆွေ၊ သူဟာ ဤအိမ်မှာ အစေခံ လုပ်သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့သားလေးကို ရုပ်ကလေး ဗန်းဖြုတ်ပြီး အစိုဓိကြံခဲ့တာ၊ သူ့ကို ငါ အိမ်ပေါ်က နှင်ချခဲ့တာ၊ ဒါတွေကို မင်း သိလား၊ အခုလည်း မင်းကို အပိုင်ကြံချင်တာရယ်၊ ငါတို့ကို ဦးချိုးချင်တာရယ်နဲ့ ဒီကိစ္စ မဖြစ်ဖြစ်အောင် တမင်လုပ်ယူတာ၊ မြွေဟောက်လို မိန်းမယုတ်”

“အန်တီစော ပြောလို့ ကျေနပ်ပြီလား၊ အခုမှ အန်တီစော ပြောတာဆိုတာကို ခေါင်းငုံ့ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုတုန်းကတည်းကပါ၊ နောက်နှောင်ကိုလည်း ပြော

၅၀ တစ်ပါးချစ်စရာသူတွေအား

ချင်ရာ ပြောလို့ရပါသေးတယ်”

“ကြည့်စမ်း တယ်လောက် အရှက်မရှိတဲ့ မျက်နှာလဲ၊ ငါ့ လတ်ကိုလွတ် အောင်ဆွေ၊ ငါ့ ဒီနေရာ အမြန်ထွက် သွားမှ ဖြစ်မယ်၊ ဒီလိုမှမဟုတ် ဒီဟာမကို သတ်မိလိမ့်မယ်”

ကိုအောင်ဆွေ လက်ကို ဆောင်တွန်းလွှတ်ရင်းက အန်တီစော ထွက်သွား၏။ ကိုအောင်ဆွေကတော့ ဖြစ်ရပ် မှန်အတွက် ရှင်းပြဖို့ ကြိုးစားသေး၏။

“ခဏလေး သည်းခံပြီး နားထောင်ပေးပါဦး အန်တီ စောရယ်”

ကိုအောင်ဆွေ၏ တောင်းပန်ခယခြင်းက အချည်း နိုးပင် ဖြစ်ခဲ့၏။

ပါလာသော အဖို့သမီး အဖော်ကိုပင် အန်တီစော မစောင့်တော့ဘဲ လှေကားမှ ဆင်းသွား၏။

အန်တီစောကို တောင်းပန်၍ မရသောအခါ ကိုအောင်ဆွေ၏ တောင်းပန်ခယခြင်းက သူမဆီသို့ ရောက်

လာပြန်၏။

“ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေအတွက် ကျွန်တော် တောင်းပန် ပါတယ် နွယ်၊ အန်တီစော ဒီအထိ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝထင်မထား ခဲ့လို့ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်ရတာပါ။ မနေ့က နေ့ချင်းမှာပဲ ကိစ္စပြတ် အောင် မလုပ်မိခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်”

“ကိုအောင်ဆွေမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ အခုတိစ္စက သူ့အလိုလို ဖြစ်ချင်လို့ ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊ အန်တီစော ပြောခဲ့ တဲ့ စကားတွေက မှန်တာတွေလည်း ပါသလို မှားတာတွေ လည်း ပါတယ်၊ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုးအရင်ကတည်းကို က အန်တီစော ဒီလို ပြောချင်အောင် ကျွန်မက ပြုမူမိခဲ့ တာကိုး”

ပစ္စုန်ပွန်မှနေပြီး အတိတ်အကြောင်းကို ကူးပြောင်း ပြော ဆိုရင်းက မျက်ရည်ဝဲချင် မိလာသည်။

ရင်ထဲမှာလည်း ဆိုးနဲ့ခဲ့ရ၏။ အခုချိန်မှာ ကိုကိုကျော်

၅၂ တစ်ခါချစ်စူးသူကျေးဇူး

တစ်ယောက် အနားမှာ ရှိနေချင်၏။ ကိုကိုကျော်သာ ဒီ အဖြစ်အပျက်တွေကို သိသွားပါက ဘာတွေပြောဆိုမည် မသိပေ။

အတိတ်တုန်းကတော့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေအတွက် ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် နေတတ်သလိုနေခဲ့၊ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ သည်ပဲလေ။

အပိုင်း (၁၈)

(၁)

ဖြတ်သန်းရင်ဆိုင်ခဲ့သော သူမ၏ ဇယ်တာဝများ
သည် သာမန်မျှသာပင် ဖြစ်၏။

မိုးလင်းမိုးချုပ် သံသရာအောက်ဝယ် လက်လှမ်းမီ
ရာ အသိများဖြင့် အသက်ရှင်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း အရောက်မှာတော့ ပတ်ဝန်း
ကျင်က လူများ၏ သတိထားမှုကို ခံခဲ့ရသည်။ နုပျိုသော
သူမ၏အလှအပများကို မက်မောသူများက မက်မောကြ၏။

သက်တူရွယ်တူများကြားမှာ သူမဘဝလေးသည် ငြိမ်သက်လွန်းလှ၏။ ဥစ္စာ ဆင်းရဲသော မိသားစုအတွက်ပင် သူမကြုံသလို ရုန်းကန်ခဲ့ရသည်။

အပျော်အပါး အသွားအလာတို့နှင့် ဝေးသော သူမအဖို့ “သူ့ခမ” စာအုပ်ဆိုင်လေးသည် စိတ်အပန်းဖြေရာ တစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့၏။

သူမ ဆယ်တန်းဖြေပြီးစ ကျောင်းစာတာဝန်များ ပခုံးပေါ်မှ ပြုတ်ကျသွားချိန် ‘သူ့ခမ’ စာအုပ်ဆိုင်လေးမှာ တော်ကိုနိုင် . . . ဟု အမည်ရသော ကိုကိုကျော်နှင့် ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

“မိနွယ် ရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ စာအုပ် အသစ်တွေရော အဟောင်းတွေပါ အဖုံးတွေ လဲစရာရှိတယ်”

သူမ အမေ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်၍ သူ့ခမနှင့် ဆယ်ရက်ခန့် ကင်းကွာသွားခဲ့၏။ သူမ ဆိုင်ပေါ်တက်

လာသည်နှင့် ကိုတင်သောင်းက လှမ်းပြောသည်။ သူမတို့ မြို့လေးနှင့် သူ့ခမကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်စေသူမှာ ကိုတင်သောင်းပင် ဖြစ်၏။ လူငယ်အများစုက ကိုတင်သောင်းကို ချစ်ကြသလို ရိုလည်းရိုသေကြ၏။ ကိုတင်သောင်းက ကဗျာသမား တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုတင်သောင်း၊ အဖေ့ကျန်းမာရေးက ပြန်ဆိုး လာတာရယ်၊ ပြီးတော့ အိမ်က စီးပွားပေးကြောင့် ရယ် သွားဆုံသွားလို့မလာဖြစ်တာ၊ ဒီညနေတော့ ကိုတင်သောင်းတို့ ကူလို့ရပါပြီ”

“နင့်မှာလည်း လူနဲ့ မလိုက်အောင် အလုပ်က လုပ်ရတာကိုး၊ ငါလည်း ငွေစကြေးစလေး အဆင်ပြေပါပြီ၊ အခွေဆိုင်လေးပါ တိုးဖွင့်မယ်၊ ညနေပိုင်း ငါ့ဆိုင်မှာ ကူထိုင်ပေါ့၊ နင့်အတွက်ပါ ငါ ကြည့်ပေးပါ့မယ်”

“ပိုက်ဆံက အဓိက မဟုတ်ပါဘူး၊ စာအုပ်သာ အလကား ဖတ်ခွင့်ရရင် တော်ပါပြီ”

ကိုတင်သောင်းနှင့် စကားစမြည် ပြောနေစဉ်မှာပင် သူ့စိမ်းယောင်များတစ်ဦးက သူ့မကို စိုက်ကြည့်နေ၏။ လူပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံများကြောင့်ပင် ဒီမြို့သား မဟုတ်မှန်း ချက်ချင်းသိ၏။

မဟုတ်မှ လွဲရော၊ မိန်းမပျိုလေးများ၏ နှုတ်ဖျားမှာ ဒီရက်ပိုင်း ရေပန်းစားနေသော ရန်ကုန်က ဧည့်သည်ဖြစ်ရမည်။ အဲဒီ ဧည့်သည်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားက ကိုတင်သောင်းတို့နှင့် ဆွေရိပ် မျိုးရိပ်မကင်းသူ ဖြစ်သည်။ သူ့စိမ်းယောင်က မင်းပေါက် စိုးပေါက်တွေ ဟု ပြောသံကြားဖူး၏။

“မိနွယ်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ သူက ကျော်ကိုနိုင်တဲ့ ငါ့ဒီးကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားပဲ၊ ဒီကိုတော့ အခုရောက်ဖူးတာ၊ ရန်ကုန်မှာ ဝေ့လို့ ရှုပ်လို့ အားရလို့ တို့မြို့ထိုက် မှတ်စိလည်လာ တာလေ၊ ငါတို့ကတော့ သူ့ကို ကိုကိုကျော်လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒီဆိုင်ကိုလာတဲ့ ကောင်မလေးတွေ

လည်း ဒီအတိုင်းပဲခေါ်တယ်၊ နင် မခွဲတုန်းမှာ ကိုကိုကျော်က ဆိုင်ကုထိုင်ပေးတယ်၊ ကိုကိုကျော် သူက ငါ့ရဲ့ ညီမလေးလို့ ခင်ခင်နေတဲ့ နွယ်မိုးခင်၊ ငါတို့ကတော့ မိနွယ်လို့ပဲ အလွယ်ခေါ်တယ်၊ ဒီနှစ်ဆယ်တန်းဖြေထားတာ၊ ဆင်းရဲပေမယ့် စာကြိုးစားတယ်၊ မိဘနဲ့ ညီအစ်ကို မောင်နှမကို အလုပ်လုပ်ပြီး နှာကျွေးနေတာ”

သူမနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံတော့ ကိုကိုကျော်က အပြုံးလှလှလေးကို လှစ်ခနဲ ပြု၏။ ကိုကိုကျော်က မိန်းမချော၊ ချောသူတစ် ယောက်ပင်။

“ကျွန်တော်ကလည်း မိနွယ်ကို တွေ့ချင်နေတာ၊ မိနွယ်ကို မတွေ့ခင်က သူများတွေ ပြောကြတာကို မယုံချင်ဘူး၊ ဒီဆိုင်ကို လာတာက မိနွယ်ကို တွေ့ချင်လို့ပဲ၊ ကျွန်တော် စောင့်ရကနီးနှပ်ပါ တယ်၊ မိနွယ်အလှူက တကယ့်ကို အနိုင်ပန်းတစ်ပွင့်ရဲ့ အလှူမျိုးပဲ၊ သူများတွေလို ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်နဲ့ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေ ဆင်ယင်လိုက်ရင် ဒီမြို့က အချော

အလှတွေ ထိုင်ငိုကြမှာ အရမ်းကို သေချာတယ်”

အမြောက်အပင်တွေနှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကျ လောက်အောင် ကိုကိုကျော် ပြော၏။ ကိုကိုကျော် မျက်လုံးအကြည့်များနှင့် ချိုသာသော စကားများကို မသာယာ ချင်သော်လည်း ရင်ခုန် လှုပ်ရှားမိ၏။

သက်တူရွယ်တူများ၏ ချစ်စကား ကြိုက်စကားများ တို့ ကြားဖူးနားဝရှိထားသော်လည်း ဒီတစ်ခါ ကြုံဆုံခြင်းကို စာ ရင်မှာ လှိုက်ဖိုမိနေ၏။

သူမနှင့်ကိုကိုကျော်တို့၏ မတင်မကျ ဖြစ်နေမှု အခြေအနေကို ကိုတင်သောင်းက ရိပ်စားမိပုံရသည်။

“မင်းတို့ချင်းက ငါ တွေ့မပေးလည်း တွေ့ကြမယ် ဆိုတာ သိနေတယ်၊ လူချင်းအဆုံမှာ ငါ တစ်ခါတည်း အပြတ်ပြောထားချင် တယ် ကိုကိုကျော်၊ မင်းတွေ့ဖူးနေကျ မိန်းကလေးတွေရဲ့ ဘဝမျိုး မိနွယ်မှာ မရှိဘူး၊ မိနွယ်ဟာ တကယ့်ကို ချို့တဲ့စွာနဲ့ မိသားစု ဝမ်းစာကို ဖြည့်ဆည်းရင်း

ဆယ်တန်းအထိ ကျောင်းတက်လာရတဲ့သူ၊ သူများတွေ ပျော်ချိန် ပါးချိန်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှတွေနဲ့ မိန်းမောကျ နေချိန်မှာ မိနွယ်က တစ်ဝမ်းတစ်ခါးမကတဲ မိသားစုဝန်ကို ထမ်းနေရတဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မင်း စိတ်ပျော်ဖို့ မင်းနလုံး သားကို ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ မိနွယ်ကိုတော့ ချမ်းသာပေးစေ ချင်တယ်၊ ငါ့ညီက ဒီလောက် ပြောရင် သဘောပေါက်မှာ ပါ။ မိနွယ်ကို ညီမတစ်ယောက်လို ခင်မင်ပြီး သူ့ဘဝကို စာတ်နိုင်သလောက်ဖြစ်ဖြစ် ခရီးသွားဟန်လွဲသဘောမျိုးနဲ့ တူညီစေချင်တယ် ကိုကိုကျော်”

ကိုကိုကျော်၏ စကားအသွားအလာများကြောင့်ပင် တို့တင်သောင်းက စည်းတွေ တားထားလိုက်၏။

ဒီစရိုက်က ကိုတင်သောင်း၏ စေတနာအမှန်ပင် ဖြစ် သည်။ ဒီမြို့က လူငယ်တွေရော လူလတ်ပိုင်းတွေကိုပါ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး အမြဲဆုံးမလေ့ရှိ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒီသော် အစ်ကိုအရင်းတစ်ယောက်ပမာ သူမကို ကိုတင် သောင်း

စောင့်ရှောက်ကာကွယ် ပေးထားခဲ့၏။

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ် ကိုတင်သောင်း၊ ဒီသမားကိုလည်း ကျွန်တော် ကြားပြီးသားပါ။ သားကောင်တိုင်းတို့တော့ အလွတ်မပေးတတ်တဲ့ မုဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ စည်းရုံးပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီကို သူ့အလိုလို ခစားရောက်လာတတ်တဲ့ သားကောင်တွေရဲ့ အလိုအတိုင်း ကျွန်တော့် အကျင့်ဖြစ်နေရတာ၊ မိနွယ်လို မိန်းကလေးမျိုးက သူ့အလိုလို တယ်တော့မှ ကျွန်တော့် ရှေ့ကို အတုပုံအစားရောက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲဒီလို ခက်ခဲတဲ့ သားကောင်မျိုး စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ပါဘူး။”

“မင်းကို ခင်တယ် မင်တယ်ဆိုတာ ပွင့်လင်းတဲ့စိတ်ရယ် စိတ်ရင်း စိတ်ကောင်းထားတတ်တဲ့ အမှုအကျင့်ကြောင့်ပဲ”

“ကျွန်တော် ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့စကားတွေက ကျွန်တော့်

ဝသီအ တိုင်း ပြောဖြစ်သွားတာပါ။ မိနွယ် စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမထားခဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နို့သားစွာ ခင်ကြွမင်ကြွတာပေါ့၊ မိနွယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ကျွန်တော် လေးစားပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုကျော်”
ခင်မင်ခြင်းကို အသိအမှတ်ပြုသော စကားတို သူမဆို လိုက်၏။

“ကိုကိုကျော်အား သာမန်တွေ့နေ ခြင်နေကျ လူတစ်ဦးလို ပင် စိတ်မှာ ထင်ထားလိုက်သည်။”

“မနက်ဖြန် တနင်္ဂနွေနေ့နော် မိနွယ်”
“ဟုတ်တယ်လေ ကိုတင်သောင်း”

“မနက်ဖြန်မနက် နင်တို့ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေ လွတ်မယ်လို့ ကျောင်းဆရာ ပြောသွားတယ်”

“ကျွန်မလည်း ကြားတယ်”
အောင်စာရင်းဆိုသော အသံကို ကြားရတည်းကို

၆၄ တစ်ခါနှစ်ခုသုကျေးဇူး

က သူမစိတ်တွေ လှုပ်ရှားမိသည်။ အောင်မည်ဆိုတာကို သိနှင့်နေသည်။ ဒါပေမယ့် ရှေ့ဆက်မည့် ပညာရေး အစီအစဉ်ကို အိပ်မက်ပင် မက်ခွင့်မရပေ။

“မိနွယ် ရင်မခန့်ဘူးလားဟင်၊ ကျွန်တော်တို့တုန်းက ဆိုတစ်ညလုံး မအိပ်ပဲ အောင်စာရင်းအကပ်ကို ထိုင် စောင့်ကြတာ၊ စောင့်သာ စောင့်ရတယ်၊ ကိုယ့်နာမည်နဲ့ ခန့်ပါတ် ပါပိုမလား ကြိုတ်ပြီး စိတ်ပူရတာ အမောပါပဲ”

“မိနွယ်က နှစ်ချင်းပေါက် အောင်မှာပါ ကိုကိုကျော်”

“ကိုတင်သောင်း ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မိနွယ် တကယ်တော်တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကျတော့ ဆယ်တန်းကို နှစ်နှစ်ဖြေယူမှအောင်တာလေ၊ အောင်လာတော့လည်း အောင်ရုံ သက်သက်ပါပဲ၊ ဂုဏ်ထူးတွေ ဘာတွေ မပါဘူး၊ မိနွယ် ဂုဏ်ထူး ဘယ်နှစ်ခုမှန်းထားလဲဟင်”

“တစ်ခု နှစ်ခုလောက်ပဲ အများဆုံး ပါမယ်ထင်

တယ်၊ မနက်ဖြန် အောင်စာရင်းမှာ ကျွန်မနာမည်ပါလာရင်လည်း သိပ်ပြီးထူးခြားမှာ မဟုတ်တာ”

သူမ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့်ပင် ကိုကိုကျော် ရော ကိုတင်သောင်းပါ အံ့ဩစွာဖြင့် ပြင်ထူနိုးပါး မေးလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိနွယ်”

“ဟုတ်သားပဲ ဘာဖြစ်လို့များလဲ”

“အောင်သွားရင်လည်း ရှေ့ဆက်ဖို့ခရီးက မလွယ်ပါဘူး၊ ဒီစာမေးပွဲ အောင်ဖို့အတွက် အရပ်ကူ လူဝိုင်းပြီးမှ အောင်ခဲ့ရတာကို သိနေတယ်လေ”

သူမစကားကို နားထောင်ပြီး ကိုကိုကျော်ရော ကိုတင်သောင်းပါ ငိုငိုသွားကြ၏။ သူမဘဝဖြစ်စဉ် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ကိုတင်သောင်းက ပြောပြ၏။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ်ဆိုမှာ အခက်အခဲတွေ အများကြီးပဲ၊ မိသားစုတာဝန်တွေ ရှိသေး

တယ်၊ အဝေးသင် ပဲ၊ ယူထားတယ်ထားဦး၊ မိတ်တော် မလွယ်တဲ့ကိစ္စပဲ ကိုကိုကျော်၊ ငါတို့မိတ်တော် မင်းမြင်တဲ့ အပူငွေပဲ ရန်ကုန်လို နေရာမျိုးဆိုရင်တော့ ဘာအကြောင်း လည်းကွာ၊ မိနွယ်အနေနဲ့ မိနွယ် အလုပ်လုပ်နိုင်လွန်းမှ ဝမ်းထွဲပဲ ပိုက်ဆံရှာလို့ ရတာလော၊ အတန်းကြီးလာရင် ကြုံတွေ့ရမယ့် တွေကောင်းစရိတ်တွေကို မိအောင်၊ ဘယ်လိုက် နိုင်ပါ့မလဲ”

“မိနွယ်အတွက် ကျွန်တော် စဉ်းစားပေးပါမယ် ကိုတင်သောင်း၊ မိနွယ်အတွက် တကယ်ညီမလေး ကပ်ယောက် လို စိတ်ရင်းနဲ့ စဉ်းစားပေးမှာပါ၊ မိနွယ် အောင်စာရင်း ထွက်ပြီးရင် ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတာကို ပြောမယ်”

သူမရော ကိုတင်သောင်းပါ ကိုကိုကျော်စကားကို နားထောင်ပေးကြ၏။

“အေးကွယ်၊ ခရီးသွားဟန်လို့ မင်းအကူအညီ တစ်ခုတော့ ပေးခဲ့ရင် ကောင်းတာပေါ့၊ အကူအညီဆိုတာ

တကယ်လိုအပ်တဲ့ လူမျိုးကို ပေးရတာ မြတ်ပါတယ် ကိုကိုကျော်ရာ”

“မိနွယ်အကြောင်း ဆွေးနွေးရတာနဲ့ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ တကယ်ကို မွန်းကျပ်ကျပ်ကြီး ဖြစ်လာမိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အပြင်သွားပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ် ကိုတင်သောင်း၊ ဆိုင်ကို မိနွယ်နဲ့ ထားခဲ့ရင် ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ မိနွယ် လာတဲ့နေ့ဆို ငါ လက်ဖက်ရည် ထွက်သောက်နေကျပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့”

“ဘာများလဲ ကိုတင်သောင်းရဲ့”

သူမကတော့ ကိုကိုကျော်နှင့် ကိုတင်သောင်းတို့ အတိုင် အဖောက် စကားများကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေမိ သည်။

“ဒီလိုလော၊ အပြန်ကျရင်တော့ မိနွယ်သောက်ဖို့ ပါမယ်တော့ အမြဲဆွဲလာရတယ်”

“ဒါများ ကိုတင်သောင်းရယ်၊ ကျွန်တော်က တခြားကိစ္စ မှတ်လို့”

ကိုတင်သောင်း၏ အပြောင်အပျက်စကားကြောင့် ပင် ကြားထဲကနေပြီး အားနာစကား သူမ ဆိုဖြစ်၏။

“ရပါတယ်၊ မိနွယ်အတွက် ဝယ်မလာပါနဲ့”

“ဝယ်လာရမှာပေါ့၊ မိနွယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့က လေကြောမိရင် ကြာမှာ၊ ကောင်မလေးတွေလားမေးရင်သာ မိနွယ် တြည့်ကောင်းအောင် ဖြေပေးနော်”

ကိုကိုကျော်စကားကို နားမရှင်းမည်စိုး၍ ကိုတင်သောင်း က ဝင်ပြီး ရှင်းပြ၏။

“ဒီလို မိနွယ်ရေ၊ မိနွယ် မရှိတုန်းမှာ ဒီကောင်ကြီးက ဆိုင်ကို လာပြီး သူ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ အဖွဲ့ကျနေတာလေ အဲဒီကောင်မလေးတွေ သူ့ကိုမေးရင် အပြင်သွားတယ် စောင့်ရင် စောင့်ပါလို့ ပြောခိုင်းတာ”

“စိတ်ချနေပါ၊ တစ်ခါတည်း လက်လန်သွားအောင်

ကျွန်မ ဆုံးမလွှတ်လိုက်မယ်”

အပြောင်အပျက်စကားများကို အရွန်းမဖောက်ပြီး ပြောဆို ဖြစ်ကြသည်။ တခါတစားအတွင်းမှာပင် ကိုကိုကျော် နှင့် ငယ်ပေါင်း ကြီးဖော်တွေလို ရင်းနှီးသွားရသည်လေ။

၀

တနင်္ဂနွေမနက် အရက်လည်းသည်နှင့် ညမလုပ်နေ
ကျဖြစ်သော ဈေးထဲမှ ကုန်ခြောက်ဆိုင်ကြီးကို မနစ်စာကျ
ဖြစ်အောင် ပစ္စည်းများ ခင်းတျင်းပေးရ၏။ ဈေးထဲမှာပင်
နပမ်းလုံးနေရသောကြောင့် အောင်စာရင်းကို မေ့မေ့
ပျောက်ပျောက် ဖြစ်သွားခဲ့မိသည်။

မနက်ရှစ်နာရီထိုးတော့ ဆိုင်ရှင်တရုတ်မကြီးက
ပေးနေကျ လုပ်အားခ ပိုက်ဆံကိုယူပြီး အိမ်သားသွေစားဖို့

သောက်ဖို့ တွက်ချက်ပြီး ဈေးဝယ်ပြန်သည်။ ဈေးဝယ်ရင် ကပြောကျဆိုကျသံများကြောင့် ခေါင်းထဲသို့ အောင်စာရင်း ကိစ္စက ဝင်လာသည်။ ဖရိုဖရဲ နိုင်လွန်းလှသော အပြင် အဆင်များနှင့် ပစ္စည်းများကြောင့်ပင် အောင်စာရင်း သွားကြည့်ဖို့ကို နောက်ဆုတ်လိုက်ပြန်သည်။

ဟင်းချက်စရာတွေ ပြန်ပို့ပြီး ရေမိုးချိုးပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ဈေးအတွင်းမှ ထွက်လာ၏။

ဈေးအထွက်လမ်းမလယ်ခေါင် အသွန်လောက်မှာ သူမ အနားသို့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ထိုးရပ်လာ၏။

သေချာကြည့်တော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှ လူမှာ ကိုကိုကျော် ဖြစ်နေ၏။

“ကိုကိုကျော် ဈေးကို လာတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုတင်အောင်းက မိနွယ် ဈေးထဲမှာ ရှိနေမယ်လို့ ပြောလိုက်လို့ လိုက်ရှာမလို့လေ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုကိုကျော်”

“အခုအချိန်အထိ မိနွယ် အောင်စာရင်း

သွား မကြည့်ရသေးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်၊ မျက်စိနှစ်လုံး စဖွင့်

ကတည်းက အခုအထိ အောင်စာရင်းကြည့်ဖို့ အချိန်မရဘူး ဖြစ်နေတာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေ အိမ်ပြန်ဖို့မေးပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေး သွားကြည့်မလို့”

“မိနွယ် အောင်စာရင်းကို ကျွန်ထော် ကြည့်ခဲပြီးပြီ

ဆိုရင် လုံလောက်မလား၊ ကျွန်ထော် ပြောပြချင်တယ်”

“ကိုကိုကျော်ကလည်း ကျွန်မတို့ စာစစ်ဋ္ဌာနမှာ

နာမည်တူတွေ ဘာတွေ ရှိရင်ရှိနေမှာ၊ ကျွန်မနာမည် တစ်ခု တည်းကို သိရုံနဲ့ ကိုကိုကျော် အမှတ်လွဲရင် ဘယ်နှယုလုပ်မလဲ”

သူမ အောင်စာရင်းကို ကိုကိုကျော် ကြည့်ပြီးပြီဆို

မတော့ အံ့ဩမိသည်။ မသေချာမှာစိုး၍ သူမ စကားနာ

ထိုးမိသည်။

“ကိုကိုကျော်က စေ့စပ်သေချာကြောင်းကို သူမ သိအောင် ပြော၏။

“အဲဒီလောက် ဘယ်ညှိပါ့မလဲ မိနွယ်ရာ၊ မိနွယ်ရဲ့ ခုံနံပါတ်ရော၊ အနေမှာမည်ကိုပါ မနေ့က ည ကတည်းက ကိုတင်သောင်းဆီက သိပြီးသား။”

“ဝါဆိုရင် ပြောလေ၊ မိနွယ် အောင်တာ သေချာရဲ့ လား။”

“အောင်ကယ် မိနွယ်၊ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးတစ်ခု စောင် အဆစ်ပါသေးကယ်”

“ဟကယ် မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးပါတာ။”

မြန်မာစာဂုဏ်ထူးပါသည်ဆို၍ ‘ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ဒီပြင်ဘာသာတွေ ဂုဏ်ထူးပါခြင်း ထက် မြန်မာစာဂုဏ်ထူး ပါခြင်းကို သူမ စိတ်ကျေနပ် နေမိသည်။

“စာရေးဆရာမ သိပ်ဖြစ်ချင်တဲ့ မိနွယ် မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးပါတာ ကျွန်တော်ရော ကိုတင်သောင်းပါ ဂုဏ်ထူး နေကြတာ မိနွယ်၊ ကိုတင်သောင်းဆိုရင်ကနေ စောင့်နေ တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်း မိနွယ် လိုက်ခဲ့ပါလား။”

ကိုကိုကျော် သူ့ဆိုင်ကယ်နှင့် အတူစားရန် စိတ်ဝင် နေ၏။ သူမ၏ဝရိယာခိုင်မှုတွေ မရှိခဲ့ရင်တောင်မှ ကိုကိုကျော် နှင့် ဆိုက်ကယ် အတူစားလို မဖြစ်နိုင်ပေ။ သူမတို့နယ်မြို့လေး က တကယ်ကို ကျဉ်းကျဉ်းလေး ဖြစ်၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကိုကိုကျော်နှင့် ဆိုင်ကယ် အတူစားသည့် သတင်းမှာ ပျံ့နှံ့သွားမှာ သေချာ၏။

“ဒီမစွည်းတွေ အိမ်ပြန်ပို့ပေးရမယ် ကိုကိုကျော်”

“အဆိုလည်း အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးမှ ကိုတင်သောင်းဆီ မြန်သွားကြတာပေါ့။”

ကိုကိုကျော်ကတော့ သဘောမို့နှင့် ပြောဆိုနေတာ သေချာ၏။ အရိပ်ပြု၍ အကောင်မမြင်မှတော့ တည့်တည့်

ပင် သူမ ပြောလိုက်မိသည်။

“ကိုကိုကျော်နဲ့ အတူတူ ဆိုင်ကယ်စီးလို့ ဘယ်ဖြစ်ရဲ့ မလဲ”

“ဒီမြို့က ကျဉ်းကျဉ်းလေးလေ၊ အပ်ကျတာက အစ အတူနဲ့ သိကြတာ၊ ရန်ကုန်လိုမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုကိုကျော် ဆိုင်ကနေပြီး ပြန်စောင့်နေပါ၊ ကျွန်မ လာခဲ့ပါ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီ မိနွယ်၊ ကိုကိုတို့နှစ်ယောက် မိနွယ်ကို စောင့်နေကြမှာနော်”

ဆိုင်ကယ်စက်နီးပြီး သူမရှေ့မှ ကိုကိုကျော် ထွက်သွား၏။

ကိုကိုကျော်၏ အရေးတယူဆက်ဆံမှုကြောင့်ပင် စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်မိပြန်၏။

ရေမိုးချိုးခြင်း၊ အဝတ်အစားဝတ်ခြင်းကို အချိန် သိပ်မဆွဲပဲ အဆုံးသတ်ရ၏။

‘သူခုမ’ ဆိုင်လေးသို့ သူမရောက်သွားတော့ တို့ကိုကျော် တစ်ယောက် အဆင်သင့် ရှိမနေပေ။

“ကြာလိုက်တာ မိနွယ်ရယ်၊ တို့ကိုကျော်က အိမ် ဒဏပြန် သွားတယ်၊ သူ့အိမ်က ဖုန်းလာလို့လေ”

ဆိုင်ပေါ်လှမ်းထက်သည်နှင့် ကိုတင်သောင်း ပြော၏။

ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် သူမတို့၏ မြို့လေးကို အလည် ရောက်နေတာ ရက်အတန်ကြာသွားခဲ့ပြီ။

“ကိုကိုကျော် ပြောလို့သာ မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးပါ တယ်ဆိုတာ သိရတာ၊ ကျွန်မဖြင့် အခုထိကို အောင်စာရင်း မကြည့်ရသေးပါ ဘူး ကိုတင်သောင်းရယ်”

“သေချာပါတယ် မိနွယ်ရ၊ ကိုကိုကျော်က မနက် အစောကြီး ထပြီး နှင့်အောင်စာရင်းကို သွားကြည့်ပေးတာ၊

www.burmeseclassic.com

သူ ရောက်လာမှ နှစ် အောင်တယ်ဆိုတာ သိရတာ၊ ငါနဲ့သူ နောက်တစ်ခေါက်တောင် ထပ်ကြည့်ပြီးပါပြီ”

“ဆယ်တန်းအောင်လို့ ဝမ်းသာရပေမယ့် ရှေ့ဆက် ပညာ ထင်နိုင်မှာတွေးပြီး စိတ်ပူမိတာ အမှန်ပဲ”

အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်သလိုဖိုး ပွင့် လင်းစွာ သူမ ပြောချလိုက်သည်။

သူမ နိုးရိမ်သောကတို့အတွက် ပြေရာပြေကြောင်း နှင့် အစီအစဉ်များကို ကိုတင်သောင်း ပြောပြသည်။

“ဒီအတွက် ငါတို့ နည်းရှာထားတယ်၊ နှင့်အောင် စားရင်းကို သိရရင် ကိုကိုကျော်က နှင့်အတွက် သူ စဉ်းစား ထားတာကို ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နှင့် မှတ်မိမှာပဲ။ သူ ဝါးကို ပြောပြပြီးပြီ၊ တိုင်လည်း တိုင်ပင်ပြီးပြီ မိနွယ်”

ကိုကိုကျော်က ဘာတွေစဉ်းစားပြီး ကိုတင်သောင်း နှင့် ဘာ တွေတိုင်ပင်သည်မသိ။ သူမ မေးမည်ဟု ကြံနေဆဲ မှာပစ် ဆိုင်ရှေ့သို့ ဆိုင်ကယ်နှင့် ကိုကိုကျော် ပြန်ရောက်

လာ၏။ ဆိုင်ပေါ်သို့ တက်လာသော ကိုကိုကျော်အား ထိုကင်သောင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကိုကျော်၊ မင်းအမေနဲ့အမေက ပြန်ခေါ်ပြီ မတုတ်လား”

“ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တော့ အလွန်ဆုံး တစ်ရက် နှစ်နောက်လောက်ပဲ ဒီမှာ နေခွင့်ရတော့မယ်”

သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း ကိုကိုကျော် ပြော၏။ ကိုကိုကျော်နှင့် ခင်ရမင်ရသော အချိန်ကြောသော ခင်မှာပင် ခွဲခွာကြဖို့ ပြစ်လာ၏။

“ကဲ . . . ကိုကိုကျော်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ မင်းစဉ်းစား ထားတဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြလိုက်စွာ”

ကိုတင်သောင်းက ပြောဖို့ စကား လမ်းကြောင်း၏။ ဆိုင်ကယ်ဦးထုပ်ကို စာအုပ်ပေါ်တင်ရင်းက သူမကို ငဲ့ကြည့်သေး၏။

“ဒီလို မိနွယ်၊ ဒီမြို့လေးမှာ ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းက

မိသားစုနဲ့အတူ ရုန်းကန်ရင်း အသက်မွေးခဲ့တာ အခုချိန် အထိပဲနော်၊ တကယ်လို့များ ရန်ကုန်လို မျက်စိပွင့် နားပွင့်ရှိ တဲ့ နေရာမျိုးကို မိနွယ် မသွားချင်ဘူးလား”

မထင်မှတ်ထားသော မေးခွန်းကို အမေးခံလိုက်ရ သည့်အတွက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရသည်။

သူမနှုတ်မှ အဖြေစကား မထွက်လာသောအခါ ကိုတင်သောင်းက ဖြည့်စွက်ပြီး ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ကိုကိုကျော် မိနွယ် ကြောင့် မိနွယ် နားမလည် ထလိုဖြစ်ရင်ဖြစ်သွားမယ်၊ မိနွယ် ပညာဆက်သင်ဖို့နဲ့ ဒီမှာ ထက် သက်သာတဲ့ အလုပ်ကို ကိုကျော်က စီစဉ် ထားတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ရှိတယ်၊ မိနွယ် ရန်ကုန်မှာနေဖို့ကိစ္စပါပဲ မိနွယ် ဖြစ်ချင်တဲ့ စာရေးဆရာမ ဖြစ်ဖို့ အခွင့်အလမ်းလည်း နီးစပ်သွားတာပေါ့၊ ဟိုမှာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေ ထုတ်ဝေသူ တွေ အများကြီး ရှိနေတာပဲ”

သူမ နားလည်သဘောပေါက်စ ပြုလာသည်။

သူမဘက်မှ သွားဖို့ မသွားဖို့ထက် အခတ်အခဲများ ဆို တင်ပြုတ်ပြန်၏။

“အမေနဲ့ အိမ်ကို လစ်ပြီးသွားဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူ တဲ့ကိစ္စ တစ်ခုပဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက ရန်ကုန်ဆိုတာကို ကြား မှားနားပဲ ရှိထားဖူးတာ”

“မိနွယ် အမေက တရောင်ရွှောင် ဆိုပေမယ့် အမြဲ တမ်းကြီး အိပ်ရာပေါ် လဲနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ ရန်ကုန်မှာ နေဖို့နဲ့ အလုပ်အကိုင်အတွက် ပိုက်ဆံရမယ့် နည်းလမ်းကိုပါ စဉ်းစားထည့်ပြီးသား၊ ဒီမှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကိုင်ပေးရတဲ့ အလုပ်ကိစ္စသာငှ်သက်သာနဲ့ရမယ်၊ ပြီးတော့ မိနွယ်အတွက် အစစ အရာရာ လမ်းတွေ ပွင့်စေ ယေကိစ္စပါ”

ကိုတင်သောင်း ပြောသည့်အကြောင်းအရာတွေကို ငြင်းနေစရာ မရှိပေ။ ခက်နေတာက သူမ ဘယ်မှာ မှီခို နေပြီး ဘာတွေလုပ်ရမည်ကို မသိရပေ။

www.burmeseclassic.com

ထစ်ပါချစ်စရာအကျဉ်း

“ကိုတင်သောင်း ပြောသလို ဖြစ်ပါပြီတဲ့၊ ကျွန်မ အနေနဲ့ ဘာအလုပ်လုပ်ပြီး ဘယ်မှာ နေရမှာလဲ”

သူမ၏အမေးကို ကိုကိုကျော်က ရှင်းပြ၏။

“ကိုကိုကျော်အိမ်မှာနေဖို့ စီစဉ်ထားတယ်”

“ကိုကိုကျော်အိမ်မှာ နေရမယ်”

“ဟုတ်တယ် မိနွယ်၊ မိနွယ်က ကိုကိုကျော်အိမ်မှာ နေရမယ်၊ အလုပ်ကတော့ ကိုကိုကျော် အိမ်အလုပ်တွေကို ဝိုင်းကူပေးရုံပဲ၊ ကိုကိုကျော်ရဲ့ မေမေရယ် ဖေဖေရယ် ဒါပဲရှိတာ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေကို ကူပြီး လုပ်ပေးရုံပဲ၊ ဒါက အခုလောလောဆယ်မှာ အဆင်ပြေဆုံးပဲ၊ အလုပ်အဆင် ပြေသလို မိနွယ်ရဲ့ ပညာရေးလည်း အဆင်ပြေမယ် လေ”

“ဟုတ်တယ် မိနွယ်၊ ငါ ရန်ကုန်ဆင်းတိုင်း အန်တီ စောက မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုချင်တယ်လို့ အမြဲပြော တယ်၊ အိမ်မှခေါ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးတွေက မမြဲတာများ တယ်၊ နင့်ကို တွေ့ပြီး နင် လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ဆက်ဆံပုံတွေကို

အန်တီစော သဘောကျမှာ သေချာတယ်”

“ကိုတင်သောင်း ပြောသလိုဆိုရင် ကျွန်မက အိမ်ဖော်သဘောမျိုး လုပ်ရမှာပေါ့”

“ဒီသဘောတော့ မလှဆဲပါနဲ့၊ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်၊ အဓိကတော့ မေမေစောကို မိနွယ် အဆင်ပြေအောင် ကြည့်နေရုံပါပဲ၊ မိနွယ်ကိစ္စကို ဖေဖေနဲ့ ကိုကိုကျော် တိုင်ပင်ပျဲဖယ်၊ ဖေဖေက သဘော တောင်းပါတယ်၊ ကိုတင်သောင်း အသိပဲလေ”

“ဟုတ်တယ် မိနွယ်၊ မိသားစုလို နေရထိုင်ရမှာ၊ အန်တီစောနဲ့ အဆင်ပြေရင် ကိစ္စပြီးနေပြီ၊ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက်လုံး နင့်ဘက်မှာ ရှိနေတာပဲဥစ္စာ”

ကိုကိုကျော်နှင့် ကိုတင်သောင်းတို့ကတော့ ရန်ကုန် ဆို လိုက်နေဖို့ အတော်လေးကို အားသန်နေကြ၏။

ကိုတင်သောင်းကို ယုံသလို ကိုကိုကျော် စေတနာကို ထည်း သူမ ယုံသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကိုကိုကျော်တို့ အစီအစဉ်ကို လိုက်နာဖို့က မခက်ခဲပါဘူး၊ အဆင်မပြေဖြစ်မှာကိုပဲ တွန့်မကြောက်တယ်”

“မိနွယ် လိုက်ဖြစ်မယ်ပေါ့”

သူ့မ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကိုကိုကျော် မေး၏။

ကိုကိုကျော်အမေးကို နှုတ်ဖြင့် မဖြေဘဲ မဝံ့မရဲ အမူအရာ ဖြင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်မိ၏။

“ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန် ကျွန်တော် ရန်ကုန် ပြန်ဆင်းမယ် ကိုတင်သောင်း၊ နောက်နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ ကိုတင်သောင်းက မိနွယ်ကို ခေါ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ပေါ့၊ မိနွယ်ကို ကြုံပြောထားမယ်နော်၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ မိနွယ် လိုက်လာတယ်ဆိုတာကို မေမေစော လုံးဝမသိစေနဲ့နော်”

သူမဘဝ၏ ကံဇာတာ အလှည့်အပြောင်းက မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် ထင်၏။

အိမ်မက်ပင် မမှတ်ဘူးသော မြို့ပြကို သူမ ရောက်ရတော့မည်။ သူမ သွားနေရမည့်အိမ်က သူမသံယောဇဉ် ဖြစ်မိသော ကိုကိုကျော် အိမ်မှာ ဖြစ်နေ၏။ မျက်လုံးစုံ မှိတ်ရင်းက ရန်ကုန်လိုက်ဖို့ကို သူမ ဆုံးဖြတ်မိသည်ပဲ။

ကိုကိုကျော်တို့ နေထိုင်ရာခြံဝင်းရှေ့ကို ရောက်ရ ပြန်တော့ သူမခြေလှမ်းတို့က အလိုလို တုန်နှေးသွားရ ပြန်သည်။

သူမ နေထိုင်ရမည့် ခြံဝင်းနှင့် တိုက်တာသည် သူမ ၏ အားငယ်ကြောက်ရွံ့မှုကို အလိုလို ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ သူမ အဓိကရင်ဆိုင်ရမည့် ကိုကိုကျော်မေမေ အန်တီစောကို မတွေ့ရခင်ကပင် ကျောချမ်းနေပြန်၏။

သူမအရိပ်အကဲကို အကဲခတ်မိသော ကိုတင်သောင်း တ အိမ်ထဲဝင်ခါနီးမှာ သတိပေးစကားပြော၏။

“ခြံထဲဝင်ကတည်းက ငါ သတိထားကြည့်နေတာ၊ နင်ဘာလို့ သွေးပျက်ရတာတုန်း မိနွယ်၊ အန်တီစော၊ ရှေ့ကျ ရင် ဒီပုံစံမျိုး ဖြစ်နေရင် ဒုက္ခရောက်ဦးမယ်၊ အာကိုမှ သိပ် ပြီး အလေးထားမနေနဲ့ မိနွယ်၊ အန်တီစောနဲ့ အဆင်ပြေ ရင် အဝစအရာရာ အဆင်ပြေပြီဆိုတာ ငါ အကြိမ်ကြိမ် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ”

(၃)

ကိုတင်သောင်းနှင့်အတူ ရန်ကုန် လိုက်ခဲ့သည်။ ခရီးစဉ်သည် သူမဘဝ၏ တစ်ဆစ်ခိုးပြောင်းလဲမှုကို စတင် ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားလွန်းသော မြို့ပြ၏ အငွေ့ အသက်များကြားမှာ စုံလင်မှုမောရင်းက သူမအဖို့ ဗျတ်စိ သူငယ် နားသူငယ် ဖြစ်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုတင်သောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် ရှုထုတ်ရက်ကြီး အပြောင်းအလဲ သဘောမျိုးဖြစ်သွားတော့ လိပ်ပြာ ငယ်မိတာပေါ့”

လိပ်ပြာငယ်ခြင်းကို တတ်နိုင်သလောက်တော့ သူ့လျှော့ချထားလိုက်ရသည်။ အန်တီစောကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အတွက် ချက်ချင်းဆိုသလို ရဲရင့်ခြင်းတွေ မွေးလိုက်ရ၏။ ကိုတင်သောင်းနှင့် အတူတူ ဧည့်ခန်းထဲကို ဝင်မိချိန်မှာ ကော့ အန်တီစော ဖြစ်နိုင်သော မျက်နှာထားတင်းသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးကို စတင်ရင်ဆိုင်ရ၏။

“မောင်တင်သောင်း၊ မိလား၊ မင်းညီတော်မောင်တော့ မရှိဘူးကွာ”

“ဆိုတစ်ခုအင်းကို အခြေကြိုပြုသောစကားဆိုရင် သူမကို ကွက်ဖြူပြန်တီမော့ အကဲခတ်နေ၏။

“ဦးလေ၊ မိလား အန်တီစော”

“ရိုပါတယ်၊ ပြောရင်းဆိုရင်း လာနေပါပြီ”

ကိုတင်သောင်းပြောသော ဦးလေးဆိုသူမှာ ကိုကိုကျော်၏ ဖေဖေပင် ဖြစ်ရမည်။ ကိုကိုကျော် ဖေဖေကတော့ ဒီအိမ်သို့ သူမ ရောက်လာခြင်း အကျိုးအကြောင်းကို သိနှင့်ပြီးသူ ဖြစ်နေမှာ သေချာ၏။

“ဒါနဲ့နေပါဦး မောင်တင်သောင်း၊ ဒီကလေးမလေးက ဘယ်သူတုန်း၊ မင်းညီမပဲလား”

အန်တီစော မေးလိုက်ချိန်မှာတော့ သူမ ခေါင်းငုံ့ပြီး နေထုတ်အောင် နေလိုက်ရသည်။

ကိုတင်သောင်းကတော့ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး အန်တီစောကို ပြောပြ၏။

“ဒီလိုပါ အန်တီစော၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း အိမ်မှာ အဖော်ရခဲ့အောင် လိမ္မာ ချခြားရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် လိုချင်တယ်လို့ အမြဲ ခံစားမိမဟုတ်လား၊ အခု ကျွန်တော်တို့ မြို့က သူ့... လာခဲ့တာပါ”

“နယ်ကဆိုတော့ တစ်မို့တော့ စိတ်ချပေါ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

၉၀ တစ်ခါချစ်စရာသူတွေနဲ့

မောင်တင်သောင်း ခေါ်လာတာဆိုတော့ ပိုစိတ်ချရတာပေါ့နာမည်တယ် အယ်လိုခေါ်လဲ”

သူမကို ရည်ရွယ်ပြီး အန်တီစော မေး၏။

နှုတ်အနေသော သူမကိုကြည့်ကာ ကိုတင်သောင်း ဖျတ်ရိပ်ပြသည့်။

“နွယ်မိုးခင်မာ၊ ကိုတင်သောင်းတို့ကတော့ မိနွယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“မိနွယ်လို့ပဲ အလွယ်ခေါ်တာ ကောင်းပါတယ် အန်တီစော တို့အိမ်မှာ နှစ်ရှည်လများနေမှ ပြစ်မှာနော် အိမ်တို သတိရလို့ အယ်သူ့ကို လွမ်းလို့ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေနဲ့ ဒကာဒကာပြန်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအိမ်မှာတော့ အန်တီစောကို မိသားစုသုံးယောက်ရှိတယ်။ ဒီပြင်အလုပ်သမားတွေလည်း ရှိတယ်။ မိနွယ် တာဝန်ယူရမှာက အန်တီစောတို့ မိသားစုသုံးယောက်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စတွေအတွက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီစော”

ကိုကိုကျော်တို့ ပြောသလို အန်တီစောက အရမ်း အဆိုးကြီးထဲက မဟုတ်ဘူး . . . ဟု ကောက်ချက်ချမိသည်။

“ခါနဲ့ မိနွယ်က ကျောင်းတွေ ဘာတွေနေခဲ့ဖူးလား”

စကားဝိုင်းမှာပါဝင်ပြီး ငြိမ်သက်နေသော ကိုကိုကျော်ပေးပေး ဦးကျော်မိုးက ဝင်မေးလိုက်၏။ ဦးကျော်မိုး အဖေကို သူမ ကိုယ်စား ကိုတင်သောင်းက အဖြေပေး၏။

“ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ် ဦးလေး။ မြို့မှာတော့ မိနွယ်က ဆင်းရဲသလောက် အရမ်းအလုပ်လုပ်ပြီး ဒီသားစုကိုလည်း ရှာကျွေးတယ်။ သူ့ပညာရေးကိုလည်း ဝရုစိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ လိမ္မာသွက်လက်လို့လည်း ဦးတို့အိမ်မှာ အဖော် ရအောင် ကျွန်တော် ခေါ်ခဲ့တာပါ”

“အပြန် . . . မိနွယ်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသားကိုးတော် သားပဲ အန်တီစောဖြင့် ထင်တောင်မထင်မိဘူး အချက်အပြုတ်ရော လက်ရာကောင်းရဲ့လား မောင်တင်သောင်း”

“စိတ်ချပါ အန်တီသောင်း၊ အန်တီစော ခိုင်းကြည့်ပါ။ အစစအရာရာအတွက် အန်တီစော ကျေနပ်စေရမယ်”

“ကောင်းပြီလေ မောင်ကင်သောင်း၊ မိနွယ်ကို အန်တီစော လက်ခံထားလိုက်မယ်၊ မိနွယ်ကို တစ်ခုထောင် ပြောထားရဦးမယ်၊ အန်တီတို့မှာက သားလေး တစ်ယောက် ဝဲရိုတာ၊ သူ့စိတ်ကျဖြစ် အောင်တော့ အစစအရာရာ မိနွယ် သည်းခံပြီး လုပ်ပေးရမယ်၊ သားက အလန်အပြန် အရံ ကြိုက်တတ်တာ၊ မင်းရဲ့ဦးလေးက ဂိုးမများပေမယ့် တစ် တလေ မတုန်တာလေးကို အုပ်သီးကပ်ဖို့ လုပ်တတ်တယ်”

“မင်းကလည်းကွာ၊ အခုမှ ရောက်လာတဲ့လူတို့ စိတ်ပျက်စရာအကြောင်းတွေပဲ ရွေးပြောသလို ဖြစ်နေကြ မိနွယ်က အရင်လူ တွေလို စိတ်မျိုးထားမှာ မဟုတ်ပါဘူး ကိုယ် ကပ်သီးကပ်ဖို့လုပ် တာကလည်း သူတို့ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ လုပ်ပုံကိုင်ပုံကို သိမ်ဘဝင်မကျလို့ တမင်လုပ်ရပြောရ

အပါကွာ၊ သားလေးကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ၊ ငါနဲ့ သား ပါ၊ အစစအရာရာအတွက် အန်တီစော ကျေနပ်စေရမယ်၊ မိနွယ်နဲ့ အဆင်ပြေပြေဆက်ဆံတတ်ဖို့ကို တစ်ခါတည်း ပြော

“အားထား”
ဦးကျော်မိုးက အချက်ကျကျဖြစ်အောင် တမင် ပြောလိုက်ပုံရ၏။

“ကျွန်မအကြောင်းကို အထွေအထူး ပြောပြနေ ရာမှ မလိုပဲ၊ ကျွန်မနဲ့ နေ့တိုင်းလိုလို မိနွယ် ဆက်ဆံ ထိ တွေ့နေရမှာပဲ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆို ကျွန်မသဘောထားကို သူ့ဘာသာ အလိုလို သိသွားမှာပါ၊ အလုပ်တာဝန်ကျေပြီး အလိုက်သိတတ်ရင် ကျွန်မ ဘာမှ ပြောမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြားတယ်နော် မိနွယ်၊ အန်တီစော လိုချင်တာ ဖြစ်ချင်တာ စို တစ်ခါပဲ ပြောပြထားမယ်၊ အမြဲမှတ်ထားပြီး အမှား အယွင်း နည်းအောင် လုပ်ဖို့က မင်းရဲ့ အဓိကတာဝန်ပဲ”
သူမ အဓိကထားပြီး ပြောလည်အောင် ဆက်ဆံရ

တစ်ခါအစ်ကို့သွေးကျေးဇူး

မည်သူမှာ အန်တီစောဆိုတာကို သူမ သိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

“ဒါဆိုလည်း မိနွယ်ကို ထားခဲ့ပြီး မြို့ထဲ ခဏသွားဦးမယ်။ ဒီညတော့ ကျွန်တော် ပြန်အိပ်ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ မပြန်ခင် တစ်ညတော့ မိနွယ်အခြေအနေ သိရအောင် ကျွန်တော် လာအိပ်ပါ့မယ်။ အန်တီစောနဲ့ ဦးလေးတို့ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦး။”

ကိုတင်သောင်းကတော့ သူမကို အန်တီစောလက်ထဲ ထည့်ပြီး ပြန်ဖို့ပြင်၏။ ကိုတင်သောင်း ပြန်မည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်ရသေးသည်။

ကိုတင်သောင်း ထွက်သွားသည်နှင့် ရိပ်ခဲနဲ့ လှမ်းထွက်လာသော အမျိုးသားတစ်ယောက်ကို အန်တီစော လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟိုတစ်ယောက် ဒီကို ခဏလာဝမ်း။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီစော”

အသက်လေးဆယ်လောက်ရှိသော အမျိုးသားက

အန်တီစောတို့ရှေ့မှာ ရိုသေစွာဖြင့် လာရပ်၏။

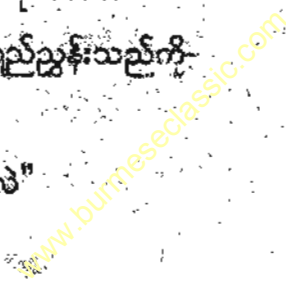
“သူ့နာမည်က မိနွယ်တဲ့၊ သူ့နေဖို့ အခန်းတစ်ခန်းကို ရှင်းပေးလိုက်၊ ကျွန်တုလူငယ်တွေနဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပို့ပါဦး။ လက်စနဲ့ ငါ့အကြောင်းတွေကို မင်းတို့ဝယ်အတိုင်း စတင်ချကြဦးပေါ့။ မိနွယ် ပြီးရင် သူနဲ့လိုက်သွား။ အန်တီစောကတော့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေလို့ အပြင်သွားလိုက်ဦးမယ်”

သူမနေဖို့ ထိပ်ဖို့ကိစ္စကို လူတစ်ဦးနှင့် လွဲပေးခဲ့ပြီး သည်နှင့် အန်တီစော ထွက်သွား၏။ အမျိုးသားကြီး ခါရာနောက်ကို အထုပ်အပိုးတွေဖြင့် သူလိုက်ခဲ့ရသည်။ ခနေရာအခန်းထဲမှာ ခဏလှည့် ပတ်ကြည့်ရှုနေစဉ်မှာ စောစောကအမျိုးသားကြီးက လာခေါ်၏။

“မိနွယ်ကို အရာကြီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်”

အရာကြီးဆိုတာ ဦးကျော်မိုးအား ရည်ညွှန်းသည်ကို သိနေ၏။

“ကျွန်မ ဘယ် ကို သွားတွေ့ရမှာလဲ”

“စောစောကည့်ခန်းမှာ ရှိနေတယ်”

ဦးကျော်မိုးရီရာ ဧည့်ခန်းသို့အသွားမှာတော့
စောစောက အမျိုးသားကြီး လိုက်မလာတော့ပေ။

ဧည့်ခန်း၏ ဆိုဖာခုံပေါ်မှာပင် ဦးကျော်မိုး ထိုင်စောင့်
နေ၏။

“သမီး ခဏထိုင်ဦး”

သူမကို ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေခြင်းကြောင့်ပင်
အနေကျွမ်း သည်။

အခုချိန်ထိတော့ ကိုကိုကျော်၏ အရိပ်အယောင်ကို
မမြင်တွေ့ရသေးပေ။

“သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းကတော့ လျှောက်လည်နေပုံရ
တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဦးလေးအမြင်နဲ့ ပြောရရင် သမီးမိနွယ်ကို
တော့ သူ့တော်တော် ခင်ရှာတယ်”

“ဟုတ်တဲ့ပါ ဦးလေး၊ ကိုတင်သောင်း ခင်မင်သလို
ကိုကိုကျော်ကလည်း ခင်ခဲ့တာပါ။ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာရ

တာ ကိုကိုကျော်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ”

“ဒီအကြောင်းတွေကိုတော့ သမီးရဲ့ အန်တီစောကို
ပေးသိလို့ မပြန်ဘူး။ သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီတိုရောက်လာ
တာကို သိသွားရင် မိုးမီးလောင်မှာတော့ သေချာတယ်”

“စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ အန်တီစောနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး
အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံနေထိုင်ပေးဖို့ ကိုကိုကျော်က
မှာထားပါတယ်”

သူမ အပြေစကားကြောင့်ပင် ဦးကျော်မိုး ပြုံး၏။

“သာမန်အနေနဲ့ ဒီအိမ်ကို သမီးရောက်လာခဲ့ရင်
အခုလောက် ငါ သမီးကို စိတ်ဝင်စားဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို
သမီး ဦးလေးရဲ့ သားလေးက တစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊
သားလေးကို သူ့ အမေက အရမ်းအလိုလိုက်လွန်းတယ်၊
သားလေးစိတ်က စိတ်ရင်း စိတ်ကောင်းရှိစေမယ့် သူ့
အမေရဲ့ အလိုလိုက်မှုကြောင့် ဒီလိုဖြစ်နေရတာ၊ သားလေး
နဲ့ မိန်းကလေး ထူငယ်ချင်းတွေ အများကြီးရှိ နေလယ်ဆို

၉၈ တစ်ခါချစ်စရာသူတွေနဲ့

တာကို သမီး သိတယ်နော်”

ကိုကိုကျော် မျက်နှာပွင့်ခြင်းနှင့် ရည်းစားများခြင်း
ကို စကား အလှသုံးပြီး ဦးကျော်မိုး ပြောလိုက်သည်။

အလိုက်သင့်ပင် သူမကလည်း အဖြေပေးလိုက်၏။

“သိပါတယ်”

“သားလေးက မိန်းကလေးတွေနဲ့ ပတ်ပတ် သက်
သက်နေ ဆိုင်လှေ့ရှိပေမယ့် ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်
ကိုမှ လေးစား အထင်ကြီးခြင်းရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး သမီး။
ဦးလေးတို့ ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ သမီးတို့မြို့ကို တစ်ခေါက်တည်း
ပဲ သွားလည်တယ်။ ဒီမှာတင် သမီးကို ခင်ခဲ့တယ်။ သားလေး
ကလည်း ဦးလေးကို အပြတ်ပြောထားပါတယ်။ သမီးကို
ခင်တယ် သံယောဇဉ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာက သူ့အရှင် အဖြစ်
အပျက် သံယောဇဉ် ခင်မင်မှုတွေနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ပါ
ဘူးတဲ့။ သမီးဘဝ၊ သမီးရဲ့ စိတ်ဓါတ်ကို သူ လေးစားတာ၊
သမီးကို သူ့ အကူအညီပေးချင်တာ၊ သမီး ပညာဆက်သင်

နိုင်ဖို့ အတွက် ဦးလေးကို တိုင်ပင်ပါတယ်”

စကားအရှည်ကြီးကို တထိုင်တည်းနှင့် ပြောလိုက်၍
လား မသိ။

ဦးကျော်မိုး မောပန်းသွား၍ ခဏနားလိုက်သည်။

သူမအဖို့ကတော့ ဦးကျော်မိုး ပြောစကားများကို
ဘူး ထောင်ရုံသက်သက်သာ ရှိနေ၏။

“သားလေးတောင်းတဲ့ အကူအညီ သမီးဖြစ်ချင်တာ
တွေကို ဦးလေး ကူညီပံ့ပိုးပေးမယ်။ သမီးမိနွယ်က ဦးလေး
တို့ အကူအညီ တစ်ခုမြန်ပေးရမယ်”

ထူးဆန်းသော ဦးကျော်မိုး၏ စကားကြောင့်ပင်
အလန့်တကြား သူမ မေးလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မက ဘာအကူအညီများ ပေးရမှာလဲ
ဦးလေး”

“သိပ်မခက်ခဲ့တဲ့ အကူအညီပါ။ ဦးလေးကလည်း
ဦးလေး အလုပ်နဲ့ ဦးလေး အားတာ မဟုတ်ဘူး။ သားလေးရဲ့

ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အစစအရာရာကို ဂရုမစိုက်နိုင်တာ အမှန်ပါ။ သူ့မေမေကလည်း အရမ်းအလိုလိုက်ပြီး ဘာ တစ်ခုမှ ရွှေဆောင်လမ်းပြပေးတာမျိုး မရှိဘူး။ သားလေးရဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါကို သမီးကလည်း တာဝန်ယူပြီး ဖျောင်းဖျ မြောဆိုပေးချင်တယ်။ အဲဒီအကူအညီကိုတော့ သမီး မိနွယ်က မေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ သမီးကို သူက လေးစားတဲ့ စိတ်လေးရှိနေတော့ သမီးပြောတာဆိုတာကို သားလေး နားထောင်မှာ သေချာပါတယ်။”

ဦးကျော်မိုး၏ အကူအညီတောင်းမှုကြောင့်ပင် သူမ အနေအထားက ဘဝင်မြင့်ချစ်စရာ ဖြစ်သွား၏။ ကိုကိုကျော် အတွက်မို့ပင် လွယ်လင့်တကူ သူမ ကတိပေးမိသား ဖြစ် နေ၏။

“စိတ်ချပါ ဦးလေး၊ ကျွန်မ တတ်နိုင်သရွေ့ အစွမ်း ရှိသရွေ့တော့ လုပ်ပေးပါမယ်”

“အေးကွယ်၊ သမီး ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာ

ဦးလေးတို့ အိမ်အတွက်ရော သားလေးအတွက်ပါ တကယ့် အဖော်ကောင်းကို ကောက်ရလိုက်သလိုပါပဲ”

ဒီအခြေအနေတွေကို သူမ အနေဖြင့် မျှော်လင့် မထားခဲ့ပေ။

သူမဘက်မှာ လုံးဝရပ်မပေးသူမှာ အန်တီစောပင် ဖြစ်နေ ပြန်၏။ အန်တီစောကိုတော့ အဆင်ပြေအောင် အလိုက်အထိုက် ပေါင်းသင်းမှ ဖြစ်ပေတော့မည်။

(၄)

သူမတွေ့ပူသလောက်တော့ အန်တီစောက အရမ်း
အဆိုးကြီး မဟုတ်ပေ။ အန်တီစောမှာ ပြောရရာတစ်ခုပဲ
ရှိသည်။ အန်တီစောက ဆွေကြီးမျိုးကြီးမှ ဆင်းသက်ပြီး
လက်ရှိအခြေအနေမှာလည်း ဦးကျော်မိုး၏ ဂုဏ်အရှိန်
အဝါကြောင့် မာနတရား ပြင်းထန်လွန်းတာပဲ ရှိသည်။

ဒီခြံနှင့် ဒီအိမ်ထဲမှာ နေထိုင်ကြသော တခြား
အလုပ်သမားများနှင့် စာရင်တော့ သူမက ဖုတ်ယဉ်နန်းစား

အခွင့်အရေးရသလို ဖြစ်နေ၏။ အိမ်ထဲကို ကျန်သူများက အလုပ် မရှိပဲ ဝင်ခွင့်မပေးပေ။

သူမအပေါ်မှာရော ကျန်သူများအပေါ်မှာရော အန်တီစောထားသည့်အတွက် သဘောထားမှာ တစ်ခု ထည်းပင် ဖြစ်၏။ အန်တီစောက သူ့အားလုံးကို လက် အောက်ခံ အပေအပါးအ ဖြစ် အမြဲခွဲခြားဆက်ဆံ၏။

ဒီအချက်တစ်ခုကိုတော့ သူမ သည်းခံလိုက်ရုံဖြင့် နှစ်ရက်အတွက် အတော်လေး အဆင်ပြေမှုတော့ရှိ၏။

“မိန္ဒဟ၊ အဲဒီအလုပ်တွေကို ခဏထားပြီး ငါ့ဆီခဏ ယာခွဲခွဲ၊ ခါတိုင်းများ၊ မန်းချိုကားများကို ဖုန်သုတ်နေရင်းမှာ ပင် အန်တီ စောက လှမ်းခေါ်၏။ အန်တီစောကြည့်ရတာ တစ်ခုခု ခိုင်းဖို့ထက် ဆူမအား ပြောစရာရှိနေကြောင်းမှာ သိသာနေ၏။ ဝတ္ထုရားအရပင် ဆူမ မေးလိုက်သည်”

“ကျွန်မ ဟာလုပ်ပေးရမလဲ အန်တီစော”

“လုပ်စရာ အထွေအလွှားတော့ မရှိဘူး၊ ပြောစရာ

တော့ ငါ့မှာ ရှိနေတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ နားထောင်နေပါတယ်”

“နစ် ဒီအိမ်ရောက်လာတာ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ခို့သေးတယ်၊ နင် လုပ်တာကိုင်တာတွေက အရမ်းခနစ်ရှိပြီး သေသပ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီပြင်လူတွေနဲ့ ဘာဆိုတာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ခိုင်းစရာလည်း မလိုဘူး၊ တာဝန်ကျေတယ်၊ တချို့ တိစ္ဆာတွေဆိုရင် ငါ မခိုင်းပဲနဲ့ နင့် ဘာသာ အလိုက်သိပြီး လုပ်တတ်တယ်”

သူမကို ရှေ့မှာထားပြီး အန်တီစောက ချီးမွမ်းခန်း ခွင့်နေပြန်၏။

“ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ရတာက ကျွန်မအနေနဲ့ မပင် ခန်းပါဘူး၊ နယ်မှာတုန်းကထက်စာရင် အများကြီး သက်သာ ပါတယ်၊ အန်တီစော၊ ပြီးတော့လည်း အလုပ်တစ်ခုခုကို ဆုပ်မနေရရင် ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်က မနေတတ်တာလည်း ပါပါတယ်”

www.burmeseclassic.com

သူမဘက်ကတော့ သမရိုးကျအတိုင်းပင် အန်တီ
တောအား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

အန်တီစောက သူမအတွက် အခွင့်အလမ်းတို့
မနားထမ်း ပြောပြ၏။

“ညည်းတို့တော့ ငါ အမှတ်ပြည့် ပေးပါတယ်
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ငါက အခွင့်အရေးပေးတယ်ဆိုပြီး
တော့ ဘာကိုမှ အခွင့်ရယူဖို့တော့ မကြိုးစားနဲ့၊ ငါ အပြင်
တွေ ဘာတွေသွားရင် ညည်း လိုက်ရမယ် မိနွယ်၊ နေ့ခင်း
ဘက်လောက်မှာ ငါဈေးသွားဝယ်မယ်၊ ညည်းမှာရှိတဲ့
အကောင်းဆုံး စတ်စုံတစ်စုံကို ရွေးဝတ်လာနဲ့၊ ညည်း
အတွက် ဆင့်တော်မယ့် အဝတ်အစားကို ငါ ဝယ်ပေးမယ်
ငါ မေးမယ့် လခထဲက မဖြတ်ဘူး၊ ညည်း ဘာဝန်ကျေတဲ့
အတွက် ငါ ဆုချတယ်လို့ သဘောထားပေး၊ အနို့ပဲတွေ
ဘာတွေကိုလည်း ငါနဲ့ အဖော်ရအောင် ညည်းလိုက်တက်ရ
မယ်၊ ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်ရင် ညည်း ရုပ်ရည်က တသွေး

တပွေးဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ဒီလိုအခွင့် အရေးပေးလို့
ညည်း အခင်မြင့်စရာ မလိုဘူး၊ ငါအိမ်က အလုပ်သမား
ဆိုတာကို ညည်းအမြဲစိတ်ထဲမှာ မှတ်ထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီစော”

ရက်ပိုင်းမျှနှင့်ပင် အန်တီစောနှင့် အလိုက်သင့်
သွားခဲ့ သည်။ သူမ၏ ကံလာတာအလှည့်အပြောင်းကိုပင်
စာုံကြမ်းပြန်၏။

“မေမေစောနဲ့ အဆင်ပြေစာယ် မဟုတ်လား
မိနွယ်”

အန်တီစော အလစ်တို စောင့်ရင်းက ကိုကိုကျော်
နှင့် နှစ်ယောက်ချင်း အပြုတွေ့ကာ စကားပြောဖြစ်ကြ
သည်။ အန်တီစော ရွှေမှာတော့ သူမရော ကိုကိုကျော်ပါ
ခပ်မယ်မယ်နေပြခဲ့ကြ၏။

ထမင်းချစ်သူကျေးဇူး

“အဆင်ပြေပါတယ် ကိုကိုကျော်”

“ကိုကိုကျော်လည်း သိတယ်၊ ဖေဖေနဲ့တောင် ဒီအကြောင်း ပြောဖြစ်ကြသေးတယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့ စီမံကိန်းရဲ့ ပထမအဆင့်တော့ အောင်မြင်သွားပြီလို့ ဆိုရမယ် မိနွယ်”

“စီမံကိန်းတွေ ဘာတွေ ပြောနေတော့ ဒီပြင်တီစွတွေ ရှိနေသေးလို့လား ကိုကိုကျော်”

“ရှိတာပေါ့ မိနွယ်၊ မိနွယ် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ကိစ္စ ကျန်သေးတယ်လေ”

ကိုကိုကျော် အသိပေးမှပင် တက္ကသိုလ်ပညာကို ဆက်လက်ဆည်းပူးရမည့်အရေးကို သတိရမိတော့သည်။

ဝန်းကျင်အပြောင်းအလဲ လူမှုဆက်ဆံရေး ကျယ်ပြောမှုကြားမှာ သူမ နစ်မောမိန်းမောရင်းက ပညာသင်မည့်ကိစ္စကို မေ့လျော့နေခဲ့၏။

အန်တီစောမျက်နှာကို မြင်ယောင်ရင်းကပင် သူမ

ပြော လိုက်မိသည်။

“ဒီအထိ လိုက်လျောမှုပေးတာတောင် လွန်နေပြီ ထိုကိုကျော်၊ မိနွယ် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ကိစ္စကိုတော့ အန်တီစော ခွင့်ပြုမယ်မထင်ဘူး”

“ဘာမှ မပြောရ မဆိုရသေးပဲ ဘာကြောင့် အားလျှော့တဲ့ စကားပြောရတာလည်း မိနွယ်၊ မိနွယ် ဖြစ်ချင်တာ နောက်ထပ် ကျန်နေသေးတယ်လေ”

“ဘာများလဲ ကိုကိုကျော်”

“စာရေးဆရာမလေ”

သူမ၏အမြဲတမ်းမက်နေဖြစ်သော အိပ်မက်တို့ ကိုကိုကျော်က တပ်လှန့်ပေးနေပြန်၏။

သူမဖြစ်ချင်သည်ဆိုပဲမယ် မလွယ်ကူသော သိစွတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကျော်ရယ် ဘဝဆိုတာ ဖြစ်ချင်တာတွေ နည်းပဲ-လုပ်ယူလို့ရတာမှ မဟုတ်ပဲ၊ အခြေအနေဆိုတာ

ရိုနေသေးတယ်၊ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပေမယ့် အချိန်တွေကို မိနွယ်အနေနဲ့ စောင့်ဆိုင်းရဦးမှာပါ။ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ကိစ္စတိုတောင်မှ မရေမရာ ဖြစ်နေသေးတာလေ”

“ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်ယူတတ်တာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးတစ်ခုပဲ မိနွယ်၊ မိနွယ်က ဒီလောက် ညံ့တဲ့လူမှ မဟုတ်ပါ။ မိနွယ်ဖြစ်ချင်ရာတွေဖြစ်ဖို့ ကိုကိုကျော် ပံ့ပိုးနိုင်သမျှ ပံ့ပိုးပေးချင်တယ် မိနွယ်”

ကိုကိုကျော် သံယောဇဉ်နှင့် စေတနာတွေကို သူမ တန်ဖိုးထားချင်၏။ အသိအမှတ်လည်း ပြုချင်သည်။ ကိုကိုကျော် စကားနှင့် ကိုကိုကျော်ကို နောက်မိလိုက်၏။

“မိနွယ်ကိုသာ ကိုကိုကျော်က ပြောနေတာ ကိုကိုကျော်ကတော့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ချည်းပဲ အမြဲအချိန် တုန်နေတာပဲ ဥစ္စာ၊ မိနွယ်အတွက်ချည်း ပြောနေတာပဲ ကိုကိုကျော်အတွက်လည်း ကိုကိုကျော် စဉ်းစားဦးနော်”

သူမ၏ အပြောင်အနောက်စကားက အထိနာသွား

ရည်ဆိုတာကို သိနေ၏။

ကိုကိုကျော်ကတော့ အပြုံးမပျက်ဘဲခပ်အေးအေး စွဲ ပြန်ပြော၏။

“ဒီမှာ မိနွယ်၊ လူဆိုတာက သိသိနဲ့ ဆိုးနေမိုက်နေ ဆတ်ကြတာ သဘာဝပဲ။ သူ့အချိန်တန်ခင်တော့ အဲဒီကိစ္စ တွေက သူ့အလိုလို ပြီးဆုံးသွားမှာပါ။ အခုတောင် ပြီးဆုံးလှ ဖြစ်နေပြီ မိနွယ်”

“ဒီသတင်းက မိနွယ်အတွက် ဝမ်းသာစရာသတင်း”
ဒါ ကိုကိုကျော်ရယ် အဲဒီပွေ့တဲ့ရှုပ်တဲ့အကျင့်ကြံကို အခု အတည်းက ဖျောက် သင့်တယ်။ ကိုကိုကျော်အထက်က သယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲမိဘ အသိုက်အဝန်းကြောင့်သာ အရေး ဝတ်ရေး ပညာရေးကို မပူမပင် မကြောင်ကြနေရ သာ။ ကိုယ့်အတွက် ကိုယ့်ဘဝအတွက် ရေကန်အသင့် ဖြာအသင့် ဖြစ်နေတာလေ။ အချိန်ဆိုတာ မရပ်တန့်သလို သူ့ အတွေးအခေါ် အမှုအကျင့်တလည်း အသက်အရွယ်

www.burmeseclassic.com

တစ်ခါချစ်ရသူကျေးဇူး

အလိုက် ပြောင်းလဲနေမှ တိုးတက်မှုဆိုတာရှိတာ၊ တတိယ နှစ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်နေပြီ။ နောက်နှစ်ဆို ရင် ပညာစုံပြီ၊ ကြင်ယာတွေ ဘာတွေမဲ လိုတော့တယ်၊ ယောက်ျားကောင်း မောင်းမ တစ်ထောင်ဆိုတဲ့စကားကို အကာအကွယ်ယူပြီး မျက်နှာမများချင် ပါနဲ့ ကိုကိုကျော် ရယ်၊ အဲဒီစကားက ခေတ်ဟောင်းရဲ့ ပြယုဂ်တစ်ခု၊ ဆွေးမြည့် နေပြီ။ ဘဝအတွက်တော့ နားလည်မှုအချို့ဆုံးနှင့် သစ္စာ အချို့ဆုံး လက်တွဲဖော်ပဲလိုတာ”

သူမ၏ မတောက်တစ်ခေါက် ဒဿနများကို ကိုကိုကျော်က အလေးအနက်ထားမည်လား မသိ။ သိ သရွေ့နှင့်တော့ ကိုကိုကျော် အသိထဲဝင်အောင် ပြောပြနေ မိ၏။

“ကျွန်တော် မှတ်သားထားပါမယ် စာရေးဆရာမ ကြီးရယ်”

“မနောက်နဲ့ ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ် အတည်ပြောပြ

နေတာကို သေချာနားထောင်၊ မောင်မတစ်ထောင်နဲ့ ပျော်ပါးနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ မင်း ကေရာပ်မှာတောင် ယုံကြည်စိတ် ချရမယ့် သစ္စာအမြဲရှိတတ်တဲ့ မိဖုရားခေါင်တစ်ပါး လိုအပ် နေသေးတာပဲ၊ ကိုကိုကျော်လို လူမျိုးအတွက်တော့ ပို လို အပ်တာပေါ့၊ လောကကြီးမှာ ပန်းတွေမျိုးစုံအောင် စွင့်ဖူးနေကြတာပဲ၊ အားလုံးဟာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ သူ့ အဆင့်နဲ့ ချစ်စရာကောင်းတာချည်းပဲ၊ ရွေးချယ်ပိုင်ခွင့်ဆို တာ ရှိနေတယ်ဆိုပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ တစ်ပွင့်ထည်း သော ပန်းသာ ကိုယ့်အတွက် အမြဲပွေးရွံ့စေမှာလေ တို့ကိုကျော်”

“ကျွန်တော် နားထောင်ပါ့မယ်ဗျာ၊ စာရေး ဆရာမကြီး မိနွယ် ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုအတိုအစ၊ ကဗျာအတို အစလေး တွေကို ပေးဖတ်ပါလား၊ မိနွယ် ရေးတဲ့စာတွေကို ဖတ်ကြည့်ချင်တယ်”

ဒီစကားကို အပြုံးနှင့် မပြောပဲ လေးလေးနက်နက်

နှင့် ကိုကိုကျော် ပြောလေ၏။

“မိနွယ် ကဗျာ မရေးတတ်ပါဘူး”

“ဝတ္ထုတော့ ရေးထားတာ ရှိမှာပေါ့”

“ရှိတယ်”

“ဒါဆိုရင် ကိုကိုကျော်ကို ပေးဖတ်လေ”

ကိုကိုကျော်က တကယ့်ကို တောင်းဆိုနေ၏။

ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်တော့ သူမ ရှက်နေမိသည်။

“ပေးမဖတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိနွယ်ရဲ့”

“မိနွယ် ရေးထားတာကို ကိုကိုကျော်က လျှောင်မှာစိုးလို့ ပေါ့”

“ဒါများ မိနွယ်ရယ်၊ လျှောင်တာ မလျှောင်တာက ဖတ်တဲ့သူနဲ့ ဆိုင်တယ်၊ မိနွယ် ရေးထားတာက မိနွယ် တစ်ယောက်တည်း ဖတ်ကြည့်ဖို့လား”

“ဟုတ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဒါဆိုရင် ပေးဖတ်ပေါ့၊ မဝင်တော့၊ ဂျာနယ်တွေထဲ ပါလာခဲ့ရင် သူများတွေလည်း ဖတ်ကြမှာပဲဥစ္စာ၊ သူများတွေထက်ဦးအောင် ကိုကိုကျော် ဖတ်ကြည့်ချင်တယ် မိနွယ်”

ကိုကိုကျော်က နွဲ့မလျှော့ဘဲကလေးငယ်လို တစစတောင်းဆိုနေ၏။

ဒီအခြေအနေရောက်မှတော့ သူမအက်က လိုက်လျော့ပေးမှ ဖြစ်ပေမည်။

“ဒါဆိုရင် ပေးဖတ်မယ်၊ မိနွယ်ရဲ့ဓာတော့ မဖတ်ရဘူးနော်၊ အေးအေးဆေးဆေး တစ်ယောက်တည်းဖတ်၊ နောက်ပြီးတော့ မိနွယ် ရေးထားတာတွေကို အပြုသဘောမဆောင်ပဲ အရမ်းဝေဖန်မှု မပြုရဘူးနော်၊ အဲဒီစဉ်းကမ်းချက်တွေကို လိုက်နာမှု မိနွယ် ပေးဖတ်မှာ”

“စိတ်ချစမ်းပါ စာရေးဆရာမကြီးရယ်၊ ဒါနဲ့ မိနွယ်အယ် ကလောင်နာမည်နဲ့ ရေးမှာလဲဟင်”

သူမ အမြဲတမ်းစဉ်းစားသော မေးခွန်းကိုမှ ကိုကိုကျော်

ပေး၏။

ဒီစကားကို ကိုတင်သောင်းလည်း ပြောဖူး၏။

“ရေးတော့ ရေးနေတာပဲ။ ဘယ်ကိုမှလည်း မပို့ဖြစ်ဘူး။ ကလောင်နာမည်တွေ ဘာတွေလည်း အတည်မဖြေဖြစ်သေးပါဘူး။”

အရိုးခံအတိုင်းပင် ပြောလိုက်မိသည်။

ဒေတ္တခဏ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ ကိုကိုကျော်ပြော၏။

“ဒီလိုတော့ မဖြစ်သေးဘူး။ မိနွယ် ရေးထားတာတွေကို ဖတ်ကြည့်ပြီး ကွန်ပျူတာ ရိုက်ပေးမယ်။ မိတ္တူတွေ ဘာတွေ ကူးပြီး မဂ္ဂဇင်းတွေ ဂျာနယ်တွေကို လိုက်ပို့ပေးမယ်။ အဲဒီ တာဝန်ကို ကိုကိုကျော် ယူပါမယ်။ ရေးတာသားတာတော့ မိနွယ် တာဝန်ပေါ့။ ကလောင်နာမည်ပေးဖို့တော့ အဓိကထားပြီး စဉ်းစားရမယ်။ မိနွယ် ဗေဒင်တွေ ဓါတ်ရိုက် ဓါတ်ဆင်တွေ ယုံသလား။ ယုံတယ်ဆိုရင်တော့ အောင်မြင်

ကျော်ကြားဖို့ ဆရာတွေ ရှိနေတယ်။ သူတို့နဲ့ တွေ့ချင်ရင်လည်း လိုက်ပို့ပေးမယ်။ မေမေစောက ဒါမျိုးတွေနဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးနေတော့ ကိုကိုကျော် တွေးမိတာကို ပြောပြတာ”

“မိနွယ် စာရေးချင်တာက အောင်မြင်ကျော်ကြားဖို့မှ မဟုတ်တာ။ အဲဒါတွေ မလိုပါဘူး။ စာရေးချင်လို့ ရေးနေတဲ့ လူအဖို့ ဒါတွေက အဓိက မကျပါဘူး။ မိနွယ်စာ စာရေးချင်လို့ ရေးနေတဲ့ လူပဲ ဥစ္စာ”

“စာရေးဆရာမလို့ ပြောလောက်ပါပေတယ် မိနွယ်ရယ်”

ကလောင်နာမည် ရွေးချယ်ဖို့ကိစ္စက လမ်းစပျောက်နေသလို ဖြစ်သွားတာ။

ကလောင်နာမည်ကိစ္စကို လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ သူမ ပြန် တင်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုနာမည်မျိုး ပေးမယ်လို့ ကိုကိုကျော် စိတ်ထူးရလဲ ဟင်”

“စဉ်းစားကြည့်နေတာပဲ မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော် ပြော
ကြည့်မယ်နော်”

“ပြောလေ ကိုကိုကျော်”

“နွယ်မိုးခင်ဆိုတဲ့ နာမည်အရင်းက လှတာတော့
လှတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနာမည်ထက် ပိုပြီး သဘောကျတဲ့
နာမည်ရှိတယ်”

“ဘယ်လိုနာမည်မျိုးလဲ ကိုကိုကျော်”

“မိနွယ်ဆိုတဲ့ နာမည်ပဲပေါ့၊ ကိုကိုကျော်တော့ အဲဒီ
လို ခေါ်ရပြောရတာ မှတ်မိလွယ်မယ် ထင်တယ်၊ တစ်ခါ
ဖတ်မိရုံနဲ့ လူတိုင်း သိသွားတာပေါ့”

သူမအနေဖြင့် ဒီလိုစိတ်ကူးမျိုး တစ်ခါမျှ မကူးမိ
ခဲ့ပေ။ ကိုကိုကျော် ပြောတာကို အတော်လေး သဘောတော့
သွား၏။

“ကောင်မလေး ကိုကိုကျော်၊ အဲဒီနာမည်နဲ့ပဲ မိနွယ်
စာရေးမယ်”

ကိုကိုကျော်ကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီး
အခန်းသို့ ခဏလာခဲ့မိသည်။ သူမသေတ္တာထဲမှ ရှေးခြစ်
ထားသော ဗလာစာအုပ်လေးများကို တယူတယ ထုတ်ယူမိ
လိုက်၏။

(၅)

ကိုကိုကျော်တို့အိမ်သို့ ရောက်ပြီး နှစ်လပြည့်သော
နေ့မှာပင် ရန်ကုန်သို့ ကိုတင်သောင်း ရောက်လာ၏။

ကိုတင်သောင်း ရောက်လာတော့ ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်မိ၏။ သူမ၏အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ကိုတင်သောင်းက
လည်း ကျေနပ်နေ၏။

“အမေတို့ နေကောင်းကြရဲ့လား ကိုတင်သောင်း၊
ကျွန်မမောင်လေးတွေရော ကျောင်းမှန်မှန်တက်ကြရဲ့လား”

“ကြည့်မယ်သူ ဂရုစိုက်မယ်သူ မရှိလို့လား မသိဘူး မိနွယ်၊ နင့်အမေ ကျန်းမာရေးက အရင်ထက် အများကြီး အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်၊ နင် ပို့ပေးတဲ့ ဝိုက်ဆံနဲ့ သူတို့တွေ အဆင်ပြေကြပါတယ်၊ ငါ တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသားပဲ မိနွယ်ရယ်၊ အခက်အခဲ ရှိရင် ငါ ကူညီမှာပေါ့၊ နင်ရော နေရထိုင်ရ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ကိုတင်သောင်း”

“နေဦး မိနွယ်၊ သူများတွေက ကျောင်းတက်ကြဖို့ ဖြစ်ကြ ဆင်ကြပြီ၊ ဘယ်ဘာသာယူမယ်၊ ဘယ်တက္ကသိုလ် စာက် မယ်လို့ ရွေးချယ်နေကြပြီ၊ နင်ကရော”

ကိုတင်သောင်း အမေးကို သူမ မဖြေနိုင်ပေ။

ထကယ်လည်း ဘယ်တက္ကသိုလ်စာက်ပြီး ဘယ် ဘာသာယူ ရကောင်းမှန်း မတွေ့ခဲ့ပေ။

သူမ ခဲစားချက်ကို ဖွင့်ပြောလိုက်၏။

“စာက်ချင်တာပေါ့ ကိုတင်သောင်းရယ်၊ သူများအိမ်

မှာ အဆင်ပြေအောင် နေနေရတဲ့ဘဝလေ၊ သဘောထား တင်းမာတဲ့ အန်တီစောက ဒီအခြေအနေထိ လိုက်လျော တာ လွန်နေပြီ ကိုတင်သောင်း”

“နေပါဦး မိနွယ်ရယ်၊ ကိုကိုကျော်က အဖြော တစ်မျိုး အလုပ်တစ်မျိုးလုပ်တာ၊ သူ့ရော သူ့အဖေရော ဘာမှ အကူအညီ မပေးကြဘူးလား”

“ကိုကိုကျော်ကတော့ ဖြစ်အောင်စီစဉ်မယ်လို့ ပြောပါ တယ်”

“အေးဟာ နေ့ကျောင်းမတက်နိုင်တောင် အထေး သင် လောက်ကိုတော့ သူတို့စီစဉ်ပေးသင်ပါတယ်၊ နင့် အတွက်ရော သူတို့အတွက်ပါ အထေးသင်တက်ရစ် ဘယ်သူ မှ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီည ငါ ပြန်အိပ် မယ်၊ ကိုကိုကျော်နဲ့တွေ့မှ ပြောရဦးမယ်”

“ကိုကိုကျော်ကို အရမ်းတော့ မပြောလိုက်နဲ့ဦးနော် ကိုတင်သောင်း”

“အေးပါဟာ၊ ငါဘာသာ ကြည့်ကောင်းအောင်
ငြောပေးခဲ့မှာပေါ့”

ကိုကိုကျော်တို့အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ၊
အိမ်စာ ပေးလိုက်သော ခြံထွက်သီးနှံများကို ထားရစ်ပြီး
ကိုတင်သောင်း မြို့ထဲ ပြန်ထွက်သွား၏။

ကိုတင်သောင်း ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင်
အန်တီစော အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာ၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေကို မောင်တင်သောင်း ယူလာတာ
လား မိနွယ်”

“ဟုတ်တယ် အန်တီစော၊ အခုလေးတင် ကိုတင်သောင်း
အပြင်ပြန်ထွက်သွားတာ၊ ဒီညပြန်လာအိပ်မယ် ပြောတယ်”

“ညည်းမိဘတွေရော နေကောင်းကြတယ်တဲ့လား”

“အမေက နေကောင်းပါတယ်၊ အန်တီစောတို့
အတွက် သီးနှံတွေတောင် ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ မောင်တင်သောင်း ပြန်ရင်တော့

ညည်း အိမ်အတွက် ငွေထည့်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ညည်းတော့ပြန်
မလိုက်သွားရဘူးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီစော”

အန်တီစောကတော့ သူမ ပြန်မည်ကို စိုးရွံ့ မထိ
မသာ ပြောသွားသေး၏။

အိမ်ကို လွမ်းပေမယ့် တော်ရာမှာတော့ ဖျော်သလို
နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသည်ပဲ။

ညနေပိုင်းမှာတော့ အိမ်မှာလူစုံသလို ကိုတင်သောင်း
လည်း ရှိနေ၏။

ညစာကို လူစုံတက်စုံဖြင့် စားသောက်ဖြစ်ကြသည်။
ထမင်းစားပွဲမှာပင် သူမ၏ အရေးကိစ္စကို ဦးစား

စာ စတင် ပြောလိုက်၏။

ဒီစကားတွေအရ ဆိုရင်တော့ ကိုကိုကျော်၊ ဦးလေး
နှင့် ကိုတင်သောင်းတို့ ဒီအရင် တိုင်ပင်ပြီးတာ သေချာ
နေ၏။

“လူစုံတုန်းမှာ မိနွယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောရဦးမယ်”

“ဘာများ အကြောင်းရှိလို့လည်း အဖေကြီးရဲ့”

ဦးလေး၏ စကားအစကို အန်တီစောက စိတ်ဝင်စားပြီး
လျှောက်နင်း၏။

“ဒီလို စောရေ၊ မိနွယ်က ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသား
မဟုတ်လား၊ အခုဆိုရင် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့် လျှောက်လွှာ
ဆွေ့ တင်မယ်အချိန်ရောက်နေပြီ၊ တို့အိမ်မှာနေတော့ တို့က
မသိချင်တာနဲ့ဆောင်နေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ”

ဦးလေးစကားကို အန်တီစောက သိပ်ဘဝင် မကျ
ချင်ပေ။

ကိုတင်သောင်းနှင့် ကိုကိုကျော်တို့ကတော့ တစ်ခွန်
မျှ စင်မပြောဘဲ နားစွင့်ထားကြ၏။

သူမအနေနှင့်ကတော့ အန်တီစော၏မျက်လုံးနှင့်
စကားသံများကြောင့် ရင်ခုန်ချင်နေမိသည်။

“သူက စောတို့အိမ်မှာ လုပ်ခစားနဲ့ အလုပ်လုပ်နေ
တာပဲ၊ သူ့အလုပ်အတွက် ပိုက်ဆံပေးရုံမကဘူး၊ သူ့ဝတ်စား
ဆင်မှုကအစ လူမှုရေးအဆုံး စောတို့က ပစ်ထားတာမှ
မဟုတ်မိ၊ တက္ကသိုလ်တက်မယ်ကိစ္စကတော့ စောတို့နဲ့
ဆိုင်မယ် မထင်ဘူး၊ စောတို့ကလည်း သူ့မိဘအုပ်ထိန်းသူ
တွေမှ မဟုတ်ကြပဲ”

“ဒီမှာစော၊ မိနွယ်က တို့သားထက် ငယ်တယ်၊
မိနွယ်အရင်က ကောင်မလေးတွေတို့ကြည့်၊ အယ်
ဘစ်ယောက်မှ အတန်းပညာလည်း မရှိဘူး၊ လိမ္မာရေးခြား
သည်း မရှိဘူး၊ အလိုက်သိတတ်မှု ရှိဖို့ဆို တာ ဝေ လာဝေးပဲ၊
အခွင့်ရေးပေးတာနဲ့ ယူဖို့က အသင့်စောင့်နေကြတာ၊
မိနွယ်က တို့သားဆီမီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မိဝေးဖဝေး
သူမျိုးဝေးနဲ့ တို့အိမ်မှာ လာခိုနေတဲ့သူ၊ လက်ရိုအနေ

အထားမှာတော့ တို့ဟာ မိနွယ်ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေ ဖြစ်နေပြီ
စော၊ ဒါကို စော ငြင်းလို့ မရတဲ့အချက်ပဲ”

“အဖေကြီးသဘောက ဘာဖြစ်စေချင်တာလဲ”

ဦးလေး၏စကားကိုတော့ အန်တီစောက အကြောက်
အကန်ကြီး ငြင်းမနေ။

သူမကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး လင်မယားချင်း စကား
များမှာတော့ သူမ စိုးထိတ်မိ၏။

“တို့သဘောကတော့ မိနွယ်မညာရေးကို တတ်နိုင်
တဲ့ဘက်တနေပြီး ပံ့ပိုးပေးချင်တယ် စော၊ ပညာဒါနပြုတဲ့
သဘောလည်းပါတယ်၊ မိနွယ်လို မိန်းကလေးမျိုးကို ခြေ
စောင် မြှောက်ပေးရတာ လောကီလောကုတ္တရာအကျိုးရှိ
မယ့် ကိစ္စပါပဲ”

“သူ့ကို တက္ကသိုလ်ပေးတက်ရင် ကုန်ကျစရိတ်က
မနည်းဘူး၊ ပြီးတော့ အိမ်အလုပ်တွေက သီကုန်မှာ သေချာ
တယ် အဖေကြီး၊ ဒီအချက်ကိုတော့ အဖေကြီး ထည့်စဉ်းစား

ရမယ်နော်၊ စောအနေနဲ့ မိနွယ်ကို ကျောင်းမတက်စေချင်တဲ့
သဘော မဟုတ်ဘူး၊ ဖြစ်လာ နိုင်မယ့် ပြဿနာကို ကြိုပြော
တဲ့ သဘောပါ”

အန်တီစောကတော့ အောင်ထဲကနေပြီး ကန့်ကွက်
ချင်နေတာ သေချာ၏။

အန်တီစော တင်ပြသော မြဿနာကြောင့်ပင်
ဦးလေး သက်မြင်းချလေသည်။

ထိုအခြေအနေမှာပင် ကိုတင်သောင်းက ကြားဝင်
ပြီး ပြေလည်မည့်နည်းလမ်းကို ချပြလေ၏။

ကိုကိုကျော်ကတော့ အန်တီစောရှေ့မှာမို့ မဆိုင်
သလို နေတတ်အောင်နေလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒီကို မိနွယ် ရောက်လာတာပါ၊
မိနွယ် ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဝင်ပြောခွင့်ပြု
ကြပါ”

“ပြောပါ မောင်တင်သောင်း၊ ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်ခုံနကြ

ထဲ လူတိုင်းအတွက် ဦးလေး ပြောခွင့်ပြုပါတယ်။

“ဒီလိုပါ ဦးလေး၊ ဦးလေးက မိနွယ်ကို တက္ကသိုလ် ပညာ ဆက်လက်ဆည်းပူးစေချင်တယ်၊ အန်တီစောက လည်း အိမ်က ဝေယျာဝစ္စ လစ်ဟင်းမှာကို စိုးရိမ်နေတယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီပြဿနာ နှစ်ခုကြားကနေပြီး ပြေလည်မယ့် နည်းလမ်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလို့ပါ။”

ကိုတင်သောင်း စကားအဆုံးမှာတော့ အန်တီစော က ဦးအောင် ကောက်မေးလိုက်၏။ စကားစ ပြောဟန်ပြင် သော ဦးလေး ခမာ တိုးလို့တန်းလန်း ဖြစ်သွားရ၏။

“ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးလည်း မောင်တင်သောင်း၊ အန်တီ စော သိချင်တယ်။”

“မိနွယ်လည်း တက္ကသိုလ်ပညာ ဆက်သင်ခွင့်ရ မယ်၊ ဦးလေးဖြစ်ချင်တဲ့ဆန္ဒလည်း ပြည့်မယ်၊ အန်တီစော စိုးရိမ် တဲ့ဒုက္ခတွေလည်း ထင်သလောက်မဖြစ်မယ့် နည်း လမ်းပါ၊ မိနွယ်ကို အဝေးသင်တက္ကသိုလ် တက်ခွင့်ပြုလို့

ရပါတယ်၊ မိနွယ်ကို အဝေးသင် တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ပြုလို့ ရပါတယ်၊ ပိဋကတ္တသင်တန်းတစ်ခုခုလည်းမယ်ဆိုရင် ပို အဆင် ပြေပါလိမ့်မယ်၊ အနီးကပ်သင်တန်း အချိန်တစ်ခုပဲ မိနွယ်မှာ အချိန်လူ ရမယ်၊ ဒါကလည်း ကာလတိုလေးပါ အန်တီစော”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်၊ မောင်တင်သောင်း ပြောတာကို ဦးလေးတော့ သဘောကျတယ်၊ ဘယ်လို သဘောရလည်း စော”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့ အဖေကြီး၊ ပြေလည်မယ့် နည်း လမ်း ရှိနေပါလျက်က စော ကန့်ကွက်ရင် မိနွယ် ဆစ်မျိုးမြင်မှာပေါ့။”

အန်တီစော၏ ခွင့်ပြုစကားကြောင့်ပင် အားလုံး ချက်နှာမှာ အပြုံးရိပ်သန်းသွားကြ၏။ အသိသာစိုးကတော့ ဘိုကိုကျော်ပင် ဖြစ်၏။

“ဒါပဲ ကောင်းတယ် မေမေစော၊ သားတို့ နေ ကျောင်းတက်သလို နေ့တိုင်းသွားစရာမှ မလိုပါ၊ မိနွယ်လည်း

တစ်ခါချစ်စူးသူကျေးဇူး

အိမ်မှာ အလုပ်မထုတ်တော့ဘူး။ ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

“ဒါပဲနော် မိနွယ်၊ အခုထည်းက ညည်းကို ငါ အပြတ်ပြော ထားမယ်၊ ကျောင်းစာသင်ရင် ကျောင်းစာကို ထူးချွန်အောင် လုပ်ရမယ်၊ ကိုယ့်အဝကိုယ်ကို နားလည် ရမယ်၊ အပေါင်းအသင်းများလာလို့ တောင်တောင်မြောက် မြောက် အသံတွေကြားလာရင်တော့ အတွေ့ပဲနော်”

“စိတ်ချပါ အန်တီစောရယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်များ၊ ကတိကဝတ်စကားများ ပြောဆို ကြပြီး သည်နှင့် လူစုခွဲလိုက်ကြသည်။

ဦးလေးနှင့် အန်တီစောတို့ အိပ်ရာဝင်ချိန်မှာတော့ ကိုကိုကျော်၊ ကိုတင်သောင်းနှင့် သူမတို့ဆုံးဦး အစဉ် အဝေး ဆတ်ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“အဆင်ပြေမှပြေပါမလားလို့ ကျွန်တော့်မှာ တွေ့

လိုက်ရတာဗျာ”

“အဆင်ပြေနိုင်မယ် နည်းလမ်းကို ငါတို့ ရွေးချယ်ပြီး ဇာတ် တိုက်ခဲ့တာပဲ၊ နေ့ကျောင်းတက်ဖို့ဆိုရင်တော့ ပြဿနာဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“အဝေးသင်တက်ခွင့်ပေးတာကိုပဲ ကျွန်မအနေနဲ့ အန်တီစောကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်ရတာအမှန်ပဲ ကိုတင်သောင်း”

သူမအတွက်တော့ တက္ကသိုလ်ပညာဆက်လက် ဆင်ယူရေး အစီအစဉ်မှာ ရင်ခုန်ခြင်းများစွာ စိတ်ပင်ပန်း ခြင်းကိုယ်စီဖြင့် အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“အဝေးသင်တက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ နင် ဘယ်ဘာသာယူမလဲ မိနွယ်”

ကိုကိုကျော်က ကောက်ခါငင်ခါဖြင့် မေးလိုက် သည်။

စိတ်ထဲမှာ ရုတ်တရက်ပေါ်လာသော အတွေးကို

ပင် အပြောပေးလိုက်၏။

“မိနွယ်က မြန်မာစာ ဂုဏ်ထူးထွက်ထားတော့ မြန်မာစာ အဓိကပဲ ယူမလားလို့ ကိုကိုကျော်”

ကိုကိုကျော်ကတော့ စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။
ကိုတင်သောင်းကတော့ ထင်မြင်ချက် တစ်မျိုးပေး
၏။

“မြန်မာစာ ယူတာထက်စာရင် နင် ဒီမြင်ဘာသာ
ကတိတ်ခုံတို့ ယူသင့်ကယ်၊ ဒေသနိကဗေဒကို နင် ယူပါလား
မိနွယ်က အာသာစကားကို စည်းစနစ်ကျကျ အတွင်းသံလွှန်း
ဘက်ရပ် နှင် စားနေရတာ အချုပ်အနှောင်တစ်ခုလုံး မြစ်
သွားလိမ့်မယ်၊ စာရေးဆရာတွေထဲမှာ မြန်မာစာသမားက
အောက်ရှားတာပဲ၊ အတွေးအခေါ်ကောင်းဖို့ ဒေသနိကကို
ယူပါလား”

“ကိုတင်သောင်း ပြောတာ ဟုတ်တယ် မိနွယ်၊
စာရေးမယ့် လူပေပ်ယောက်ဟာ အတွေးအခေါ် ကောင်း

တဲ့၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်တတ်တဲ့သူ ဖြစ်ရမယ်”
ကိုကိုကျော်ကရော ဟိုတင်သောင်းကပါ လိုဆို
လားလား ပြောနေမှတော့ ဘူမလည်း သဘောတူရလေ
သည်။

သူမဘဝ ဒီစာခြေအနေထိရောက်အောင် ဒီလူ
တွေပဲ ထွန်းပို့ပေးခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။
သူတို့စကားကို နားထောင်တာ အတိုင်းတော့
မယုတ်တန်ရာ . . . ဟု ကွေးမြင်မိသည်။

“ဒါဆို ဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာထဲမှာ ဒေသနိကကို
နံပါတ်တစ်က ထားမယ်၊ မြန်မာစာက ဒုတိယနေရာပေါ့၊
ဒီလိုဆိုရင် ဒေသနိက မရရင် မြန်မာစာတော့ သေချာ
ပေါက်ရမှာပဲ”

“နင် အမှတ်နဲ့ ဒေသနိကပဲ ရမှာပါဟာ”
ကိုကိုကျော်က အခိုင်အမာ ပြောပြန်သည်။
ဘူမ ယူရမည့် အာသာရပ် ရွေးချယ်ခြင်း အစီ

အစဉ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းမှာတော့၊ နောက်ဆက်တွဲ
ဆွေးနွေးစရာခေါင်းစဉ် တစ်ခုကို ကိုကိုကျော် အစပျိုးလိုက်
၏။

“မိနွယ် ရေးထားတဲ့ ဝတ္ထုတိုတွေ၊ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်
တွေကို တိုတင်သောင်း ဖတ်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။”

“ဝတ္ထုတိုတွေတော့ ငါ ဖတ်ဖူးတယ်၊ မိနွယ်လက်ထဲ
မဆိုးဘူးကွ၊ စာရေးဆရာမ ဖြစ်လောက်တဲ့ အရေးအသား
မိနွယ်၊ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်ကိုတော့ ငါ မဖတ်ဖူးဘူး။”

“ဝတ္ထုရှည်သုံးပုဒ်က ဒီရောက်မှ ရေးဖြစ်တာပဲ
ဆိုတင်သောင်း။”

“အဲဒါတွေအားလုံးကို ကျွန်တော် ဖတ်ပြီးပြီ၊ မိနွယ်
က ဝတ္ထု အရေးကောင်းပဲဗျ၊ ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေကို တစ်ပုဒ်
ဆုံးအောင် ဖတ်လေ့ဖတ်ထမရှိတာ အမှန်ပဲ၊ မိနွယ်နဲ့
ပေါင်းမိမ့် တကယ်ကို စာဖတ်သူ အစစ်ဖြစ်ရတာ၊ ကျွန်တော်
ရည်စားတွေ အများကြီးထားဖူးတယ်၊ အချစ်ကြောင့်

ပူပင်တာတို့ ပျော်ရွှင်တာတို့တွေက ကြိမ်ဖန် ထပ်မျက်တွေ
ရတယ်၊ ဒါတွေကို အနုပညာမြောက်အောင် ရေးပြဖို့
မပြောနဲ့ နားထောင်ကောင်းအောင် ပြန်ပြောပြပါဆိုရင်
တောင်မှ အတော်အခက်တွေ့မှာ၊ မိနွယ်ကလေး ရည်စား
တွေ ဘာတွေမထား ဖူးဘူးလို့သာ ပြောတယ်၊ အရေး
အသားတွေ၊ စကား လုံးတွေက တကယ်ခံစားမှု အပြည့်ပဲ
ကိုတင်သောင်း။”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ်တို့က အပြင်မှာ
ရည်စားမထားရဲတော့ စာထဲမှာပဲ စိတ်ကူးယဉ်ရတာပေါ့၊
စိတ်ထဲမှာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို တွေးပြီး ရင်ခုန်ရတာ
အရသာ တစ်ခုပဲ၊ ကိုယ်ဖြစ် ချင်ရာကို ဖြစ်နိုင်တယ်လေ၊
ကိုယ်က မလွမ်းရဲ မချစ်ရဲပေမယ့် ဇာတ်ရုပ်တွေကို လွမ်း
ခိုင်း၊ ချစ်ခိုင်းလို့ ရနေတယ်လေ”

“ဒါဆိုရင်တော့ မိနွယ်မှာ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပေါင်းရင်
အမှာခံ ပရိသတ်နှစ်ဦးရနေပြီပဲ ကိုကိုကျော်ရာ”

ကိုတင်ဆောင်ကတော့ အပြောင်အပျက်သဘော
မို့ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

ကိုကိုကျော်ကတော့ တက်ကြွစွာဖြင့် သူမ မသိရ
သေးသော အကြောင်းအရာများကို အတည်ပေါက်ကြီးလှစ်
တင် ပြောလိုက်သည်။

“ပရိသတ်နှစ်ဦးကနေပြီးတော့ စာဖတ်သူတွေ
လက်ထဲကို မိနွယ်ရဲ့ လက်ရာတွေ မကြာခင် ရောက်လာ
တော့မယ် ကိုတင်ဆောင်၊ မိနွယ်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ကျွန်တော်
ကျွန်မတို့အဖို့ မရုဇင်းတွေ၊ ဂျာနယ်တွေဆီပို့ပေးပြီးပြီ”

“ဟင်... မိနွယ်လည်း ဘာမှမသိရပါဘူး ကိုကိုကျော်
ရယ်”

“ဒီဝတ္ထုတွေ ယူဖတ်တဲ့နေ့ကတည်းက မိနွယ်ကို
ပြောခဲ့ပြီး ပြီပဲ ကိုကိုကျော် ထင်ပါကယ် လာမယ့်နှစ်လ
သုံးလအတွင်းမှာ မိနွယ်ရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ပုံနှိပ်စာလုံး
ဖော်ရလိမ့်မယ်”

“နယ်မှာကတည်းက ငါပဲပေးမယ်လို့ ထိုက်တွန်းခဲ့
ပါတယ်၊ မိနွယ်က အမြဲငြင်းလို့ မပို့ပေးဖြစ်တာ”

ကိုကိုကျော်ကတော့ တကယ်လက်တွေ့ကို အကောင်
အထည်ဖော်နေတော့၏။

သူမအနေနှင့်တော့ ကိုကိုကျော်လောက်တော့
မတွေးရဲ မမျှော်လင့်ရဲသေးပေ။

သူမကိုယ် သူမ မယုံရဲသလို ကုသိုလ်၏ကိုလည်း
မယုံစားချင်ပေ။

ဘာပဲပြောပြော သူမ ရေးသားခဲ့သော ဝတ္ထု ဖတ်လမ်း
များကတော့ အယ်ဒီတာတွေလက်ထဲကို အမှန်တကယ်
ရောက်သွားခဲ့တာတော့ သေချာနေသည်ပေ။

(၆)

“မိနွယ် . . . မိနွယ်”

မီးဖိုချောင်ထဲတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသော သူမထံသို့
ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် အမောတကြီး ပြေးဝင်လာ၏။

ဒီအချိန်မျိုးမှာ အန်တီစောတစ်ယောက်ရှိနေ တတ်
ခြင်းကို သိနေပါလျက် သတိကင်းလွတ်စွာဖြင့် ကိုကိုကျော်
ရောက်လာ၍ သူမ အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဝမ်းသာစရာ သတင်းကို လာယူခဲ့တာ မိနွယ်”

၁၄၂ တစ်ခါချစ်စရာသူကျေးဇူး

“တိုးတိုးပြောပါ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ တော်ကြာ အန်တီစော ကြားသွားလို့ ပြဿနာ ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“ဖြစ်ကာမှဖြစ်ရောဟာ ဒီမှာ ဘာလဲတွေ့လား”

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ပြရင်း ကိုကိုကျော် မေး၏။

ကိုကို ပြောခဲ့သော စကားများနှင့် ဆက်စပ်ရင်းက သူမ ရင်ခွန်သံ မြန်သွား၏။ အန်တီစော ရှိနေသည်ဆိုသော အသိလည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားရသည်။

“ဘာလဲ ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ် ဝတ္ထု ပါလာတာလား ဟင်၊ ပေးဖတ်စမ်းပါဦး”

“ဗျာတ်တယ် မိနွယ်၊ မဂ္ဂဇင်း ထွက်တာ နှစ်ရက် လောက်တော့ ရှိသွားပြီ။ ဒီမနက်တောစော မေမေစော နိုင်းလို့ နေရာသွားရင်းကနေ စာအုပ်အရောင်းဆိုင်မှာ အမှတ် မဲ့ လှန်ကြည့်လိုက်တာ၊ မိနွယ် ဝတ္ထု ပါလာတာနဲ့ ဝယ်လာ ခဲ့တာ”

မဂ္ဂဇင်းကို လက်ထဲအပြီး မထည့်သေးဘဲ မာတိကာ တို့ အရင်လှန်ပြ၏။

“တွေ့လား မိနွယ်”

“ပေးစမ်းပါ ကိုကိုကျော်ရယ် မိနွယ်ဘာသာ ကြည့်ပါမယ်”

စိတ်မရွည်နိုင်တော့ပဲ မဂ္ဂဇင်းကို လှယူလိုက်၏။ မာတိကာက ညွှန်းသောစာမျက်နှာကို အရင်လှန် သိုက်၏။

သူမ ဝတ္ထုသရုပ်ဖော်ပုံလေးနှင့် သူမကလောင် ကမည်ကို တင်းခနဲ တွေ့ရလေ၏။

“ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်း မသိဘူး ကိုကိုကျော်ရယ်၊ ကိုကိုကျော်ကိုလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ကျေးဇူးတွေ ဘာတွေကို နောက်ထားလိုက် မိနွယ်၊ နေ့ မိနွယ် အပြင်ထွက်လို့ရအောင် ကြံဖန်လုပ်ဟော”

“ဘာအတွက်လဲ ကိုကိုကျော်”

“မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို သွားပြီး စာမူခထုတ်ရင်း စာအုပ်လက်ဆောင် သွားတောင်းရအောင်လေ၊ ပြီးတော့ မကြာခင်က နေ့ပြီးသွားတဲ့ စာမူတစ်ပုဒ်ကိုလည်း ယူလာခဲ့၊ တစ်ခါတည်း လက်စနဲ့ ပေးခဲ့ရအောင်”

ကိုကိုကျော်က အလွယ်ပြော၏။ တကယ်တမ်းကတော့ သူမအနေဖြင့် အပြင်တွေဘာတွေကို တစ်ယောက်တည်း ထွက်လေ့ ထုံးစံမရှိပေ။

“အန်တီစောက ခွင့်ပေးပါ့မလား”

“မိနွယ်ကလည်းဟာ ကျောင်းကိစ္စကို အကြောင်းပြလိုက်ရင် ရနေတာပဲ၊ နင်ထွက် ငါအရင်စောစောထွက်ပြီး ကား မှတ်တိုင်မှာ ငါ့ကားနဲ့ စောင့်နေမယ်”

ကိုကိုကျော် ပြောသည့် အကြံအစည်က ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်၏။

အပြင်ထွက်ခွင့်ရဖို့ ကျောင်းကိစ္စကိုပင် အသုံးပြုတော့မည်။

“ကောင်းပြီ ကိုကိုကျော်၊ ခဏနေရင် အန်တီစော့ဆို မိနွယ် ပြောကြည့်မယ်၊ ရပြီဆိုတာနဲ့ တိုကိုကျော်ကို အချက်ပြလိုက်မယ်၊ ကိုကိုကျော် အပြင်ထွက်နှင့်တော့၊ တစ်နာရီ တစ်နာရီခွဲလောက် ကြာမှ မိနွယ် ထွက်လာခဲ့မယ်၊ အဲဒီ အချိန်လောက်ဆိုရင် အိမ်က အလုပ်တွေလည်း အကုန်ပြီးပြီ၊ ကိုကိုကျော်သာ ပြောတဲ့နေရာမှာ မိနွယ် မလာမချင်း စောင့်နေနော်”

“စိတ်ချစမ်းပါ မိနွယ်ရာ”

ညှိခန်းဆီမှ အန်တီစော၏ အသံကြောင့်ပင် မိဖိုခန်းထဲမှ ကိုကိုကျော် ပြေးထွက်သွား၏။

သူမရှိရာသို့ အန်တီစော ရောက်လာရင်တော့ အပြင်သွား မည့်ကိစ္စကို အကျိုးအကြောင်းခိုင်လုံစွာဖြင့် ခွင့်တောင်ရမည်လေ။

သူမတို့ အချိန်အချက်လုပ်ထားသည့်အတိုင်းပင် ကားမှတ်တိုင်နှင့် မနီးမဝေးမှာ ကားရပ်ရင်း ကိုကိုကျော် စောင့်နှင့်နေ၏။

“ကိုကိုကျော် စောင့်နေရတာ ဖျင်းနေမှာပေါ့၊ မိနွယ် နည်းနည်းတော့ ကြာသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ် မိနွယ်၊ ထွက်လာခါနီးမှ မေမေစော စိတ်ပြောင်းသွားပြီး မလွတ်တာတို့ ဘာတို့များ ဖြစ်နေမလား လို့ စိတ် ဧကောပူမိသေးတယ်”

စိုးရိမ်စကားကို ပြောရင်းစာ ကိုကိုကျော် တခုစက် နှိုးလိုက်သည်။

“သဏ္ဍာန်လုပ် သရုပ်တူအောင်လို့ ပြင်ရဆင်ရသေး တယ် ကိုကိုကျော်၊ လွယ်အိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ဆိုတော့ အန်တီစောက တတယ်ကျောင်းသွားမယ်ပဲ ထင်နေတာ၊ ကိုကိုကျော် ပြောသလိုပဲ ထွက်ခါနီးမှ အန်တီစော ဘာစိတ် ကူး ပေါက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ ခုခိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးကို

ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းလို့ မနည်းငြင်းရ သေးတယ်”

“စာရေးဆရာမကြီးရဲ့ သည်းထိတ်ရင်ဖို စွန့်စားခန်း တစ်ခုပေါ့ မိနွယ်ရယ်၊ လွယ်အိတ်တွေဘာတွေ လွယ်လိုက် တော့ ကျောင်းသူရုပ်ထက် စာရေးဆရာမပိုပေါက်သွား တယ်၊ ဒီခေတ်ကျောင်းသူ တွေက လွယ်အိတ်လွယ်တာ နည်းသွားပြီလေ”

“ကိုကိုကျော် ပြောတာ ဟုတ်တယ်နော်၊ မိနွယ်တို့ ယေငယ်တုန်းက စတွေ့ဖူးမြင်ဖူးတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တိုင်းလိုလို လွယ်အိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီလွယ်ကြတာများ တယ်၊ ဒီအခုခေတ်က ကျောပိုအိတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ ဖြစ်ကုန် ကြပြီ”

ခေတ်ရေစီး၏ အပြင်အဆင် ပြောင်းလဲမှုကို ဆရာမရင်းကပင် စကားဖောင်ပွဲဖြစ်ကြ၏။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ကို ကိုယ်တိုင်သွားခြင်းမှာ ဒါ ပထမ ဆုံးအကြိမ်ပဲ ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

 တစ်ခါချစ်သူ့အတွေးအခေါ်

သူမ၏စာမူတွေကို ကိုကိုကျော်ကပင် တာဝန်ယူပြီး ပို့ပေးတာ ဖြစ်သည်။

“မှတ်ပို့တင်တွေ ကျောင်းသားကတ်တွေတော့ ပါတယ် မဟုတ်လား မိနွယ်”

“လို့ရမယ်ရတော့ ထည့်လာခဲ့တယ်”

ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့် မြို့ထဲထွက်တာဆိုတော့ အချိန် သိပ်မကြာဘဲ ရောက်လာ၏။ မဂ္ဂဇင်းတိုက် ရှိရာလမ်းကို ကားလေးက ချိုးဝင် လိုက်၏။

“မဂ္ဂဇင်းတိုက်တော့ရောက်ပြီ မိနွယ်”

ကိုကိုကျော်က ကားပေါ်မှ အရင်ဆင်းလိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ နေရာမှာပင် ထိုင်နေဆဲ ဖြစ်၏။

မဂ္ဂဇင်းတိုက်ထဲကိုလှမ်းကြည့်ရင်းက စိတ်ထဲမှာ ကြောက်ရွံ့သလို ရှက်သလိုလို ခံစားနေမိ၏။

“ဆင်းလေ မိနွယ်”

“အခုမှ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ မသိဘူး ကိုကိုကျော်။”

မိနွယ် မဝင်ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“စာရေးဆရာမကြီးရယ်၊ ကိုယ့်စာမူပါလာလို့ မဂ္ဂဇင်းတိုက် ကို လာတာပဲ ဘာမှ ရှက်ကြောက်နေစရာ မလိုဘူး၊ ပြီးတော့ စိုကိုကျော်တစ်ယောက်လုံး ပါနေတာပဲ ဥစ္စာ”

ကိုကိုကျော်ကို အားကိုးပြီး ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက် ၏။

အယ်ဒီတာစားပွဲမှာတော့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး ယောက်ျား သုံးလေးယောက်စုပြီး စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရဲတင်းဖျတ်လတ်စွာ ဝင်သွားသော ကိုကိုကျော် နောက်မှနေပြီး လိုက်ပါခဲ့ရ၏။

“ဘာကိစ္စများ ရှိကြလို့လဲကွယ်၊ စာမူတွေ ဘာတွေ များ ပို့ချင်လို့လား”

အယ်ဒီတာ စားပွဲတစ်ခုမှ အမျိုးသားကြီးတစ်ဦးက

www.burmeseclassic.com

ကိုကိုကျော်ကို မေးလိုက်၏။

“ဒီလိုပါ ဦး၊ ဝိလမဂ္ဂဇင်းမှာ စာမူတစ်ပုဒ်ပါလာလို့ပါ။ ဘဲဒီ ကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့ ရောက်လာရတာပါ။”

“မောင်ရင့် ဝတ္ထုလား။”

တစ်ဖက်စားပွဲမှ အမိူးသားတစ်ဦးက မေး၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် နောက်ဖက်ဆီမှာ ငြိမ်ကုပ်ပြီး ခုန်နေသော သူမကို လက်ညှိုးညွှန်ပြကာ ကိုကိုကျော် ပြော၏။

“ကျွန်တော် မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ စာရေးဆရာမတစ်ယောက်ပါ။”

“ဟဟဟလား၊ ဝတ္ထုလားကွ။”

“ဝတ္ထုပါ။ ကလောင်နာမည်က မိနွယ်ပါ။”

ကိုကိုကျော် စကားကြောင့်ပင် အားလုံးက သူမထံ စိတ်ဝင်တစား ပိုင်းကြည့်ကြ၏။

“မိနွယ်က ဦးတို့ ထင်ထားသလို အသက်မကြီးသေး

ပဲ လူတို့ကြည့်ပြီး ဒီဝတ္ထုရေးနိုင်မယ်လို့တောင် ထင်မိမှာ မဟုတ်ဘူး။ ထိုင်ကြပါဦးကွယ်။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဦး။”

ထိုင်ခုံအလွတ်မှာ ကိုကိုကျော်နှင့် ပြိုင်တူလိုလို စင်ထိုင်လိုက်ရ၏။

နေသားကျသလို ဖြစ်ချင်လာတော့ စောစောက လောက် စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့် ဖြစ်မနေတော့ပေ။

မဂ္ဂဇင်းမှ လူများက စာအုပ်ကို ပြန်လှန်ကြည့်ရင်း က ထုံးစံအရ ပြောလိုက်၏။

“စိတ်တော့ မရှိမနဲ့နော် သမီး၊ ဒီစာမူပို့တုန်းက သမီးရဲ့ ကိုယ်ရေးအကျဉ်းပါတယ်။ သမီးရဲ့ မှတ်ပုံတင်လေး တစ်ချက်လောက် ကြည့်ချင်တယ်။”

“ရပါတယ်ရှင်။”

လွယ်အိတ်ထဲမှနေပြီး ဝိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ယူ လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကျောင်းသားကပ်နှင့်အတူ နှင့်အတူ မှတ်မဲ့တင်ကတ်ပြား ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“ရပါပြီ သမီး၊ သမီး လက်မှတ်လေး ဒီမှာတိုး၊ ဒီ အိတ်ထဲမှာ သမီးအတွက် စာမူခပါတယ်၊ ဒီစာအုပ် လည်း သမီးအတွက်ပဲ”

မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကြားမှာ မြင်သာအောင် စာအိတ် လေးကို ညှပ်ပြီး ကမ်းပေး၏။

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

“သမီးစာရေးတာ ကြာပြီလား၊ ဒီပြင်မဂ္ဂဇင်းတွေ ပါဘူးလား”

သူမ ဖြေဖို့ အားယူနေဆဲမှာပင် ကိုကို့ကျော် ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“စာရေးတာတော့ တစ်နှစ် နှစ်နှစ်လောက် ပဲ တယ်၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါဘူးတာတော့ ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ဒီပြင် မဂ္ဂဇင်းတွေလည်း ပို့ထားပါတယ်၊ စာမူဖို့

ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော်ကပဲ လုပ်ပေးရတာပါ”

“ဆက်ပြီး ရေးနော် သမီး၊ သမီး အသက်ငယ်သေး တာပဲ၊ စာပေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရွှေ့လျှောက်အောင်မြင်စရာ လမ်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတာပဲ”

အယ်ဒီတာကြီး၏ စကားအဆုံးမှာပင် စာမူထပ်ပေး ဖို့ကို ကိုကို့ကျော်က သတိပေးလိုက်၏။

“မိနွယ် ပါလာတဲ့ စာမူကို ပေးလိုက်ဦးလေ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ ဝမ်းသာတဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ မေ့နေလိုက် တာ၊ ဒီ စာမူလေးကို သမီးပေးထားခဲ့ပါရစေ”

“ထားခဲ့သမီး၊ ဖတ်ကြည့်ပြီးလို့ အနုပညာရသ မြောက်တဲ့ ဝတ္ထုကောင်းတစ်ပုဒ်ဆိုရင်တော့ ဦးတို့မဂ္ဂဇင်းက သုံးမှာပါ၊ သမီးလက်ကို ဦးတို့က သိထားပြီးသား ဖြစ်နေပြီ လေ၊ နောက်တစ်ပတ် နှစ်ပတ်လောက်ကြာရင် တစ်ခေါက် ဖြစ်ဖြစ် လှည့်ဝင်လာခဲ့ပေါ့၊ သုံးဖြစ် မသုံးဖြစ်ကို သိရတာ ပေါ့”

တစ်ပါးချစ်ပူသူကျေးဇူး

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ သမီးတို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“စောင်းပါပြီကွယ်”

မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ပြန်ထွက်လာပြီး ကားပေါ်ရောက်
သည်နှင့် ကိုကိုကျော် မေး၏။

“မိနွယ် ဘယ်သွားချင်လေးလဲ”

“ဘုရားတစ်ခုခုတော့ သွားချင်ကယ်၊ အမေတို့
အတွက် စာမူခလေးနဲ့ ကုသိုလ်လေး ဘာလေးလုပ်ချင်
ဏယ်၊ ဘုရားမသွားခင် တစ်ဆိုင်ဆိုင် ထိုင်ရအောင်၊
ဝမ်းသာကံစိတ်နဲ့ . . . မိနွယ် ဘာဆိုတာမှ မစားခဲ့ရဘူး
ကိုကိုကျော်လည်း ခုလောက်ဆို ဆာလောက်ရောပေါ့”

“ကြည့်လည်း လှစ်ပါဦးနော်၊ စားတာသောက်တာ
ကိုတော့ ကိုကိုကျော်ပဲ ရှမ်းပါ့မယ်၊ မိနွယ် စာမူခကို မိနွယ်
အမှတ်တရ သိမ်းထားလိုက်ပါ”

“မရဘူး ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ်ပဲ ကျွေးမယ်၊ လုံးဝ
ထပ်မငြင်းနဲ့တော့နော်၊ ငြင်းရင်တော့ မိနွယ် စိတ်ဆိုးရ

လိမ့်မယ်”

“စိတ်တော့ မဆိုးပါနဲ့ စာရေးဆရာမကြီးရယ်၊
တော်ကြာ အရမ်းအောင်မြင်ကျော်ကြားလာတဲ့အခါမှာ
အခေါ်အပြော မလုပ်မှာစိုးလို့ပါ”

အပြောင်အနောက်စကားမို့ ဘာမှခွန်း တို့ မပြန်
မိပေ။

ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင် တစ်ခုရွေ့မှာ ကားရပ်လိုက်၏။
ကိုကိုကျော်နှင့် အတူတူ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ဆိုင်ဆိုင်
ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

စားရင်းသောက်ရင်းကပင် အဆက်အစပ်မရှိသော
စကားကို ကိုကိုကျော် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကိုကျော် စိတ်ထဲမှာ အားမလို့ အားမရ ဖြစ်မိ
တာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ဘာများလဲ ကိုကိုကျော်”

“ဒီလိုပါ မိနွယ်ရဲ့၊ ကိုကိုကျော်တို့ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့

ခင်ကြမင်ကြခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အခုတော့ ကိုကိုကျော်အိမ်မှာ မိနွယ်က လာနေတယ်။ မေမေစော ရှိနေတော့ ဒီလိုမျိုး လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောသွား လာခွင့် မရဘူးလေ။ အဲဒီအတွက် အားမရဖြစ်နေမိတာ

“ခါတော့ ကိုကိုကျော်ရယ် အခြေအနေကြောင့် ဥပမာ”

“အဲဒီ အခြေအနေကြီးကို အလိုမကျဖြစ်နေတာ မိနွယ်”

“မိနွယ်လည်း ကိုကိုကျော်နဲ့အတူတူ ဒီလို လွတ်လွတ် လပ်လပ်နဲ့ မိနွယ် သွားချင်တဲ့နေရာ၊ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ နေရာတွေကို သွားချင်ပါတယ်။ ကိုကိုကျော် တွေးတာလည်း ဟုတ်တော့ ဟုတ်နေသလိုပဲ။ မိနွယ်တို့ ခင်ရမင်ရတာ တစ်ခုခုကြီးလိုနေသလိုပဲနော်။ ဒါကလည်းတစ်မျိုးကောင် ပါတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိကြမယ်ဆိုရင် ကိုကိုကျော် အချိန်တွေကို မိနွယ်က အလကား ပြုန်းတီးမိမှာ သေချာ

တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ကိုကိုကျော် ကောင်မလေးတွေက မိနွယ်ကို မနာလိုဖြစ်ကြမှာ သေချာတယ်။ ကိုကိုကျော်ရဲ့ ကောင် မလေးတွေပါ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကိုကျော် ဟိုယ်တိုင်က မိနွယ်ကို ရှောင်တော့မှာ မဟုတ်လား”

ရယ်စရာမောစရာအနေဖြင့် ပြောလိုက်မိသည်။ ကိုကိုကျော်က သူမ ထင်ထားသလို အရယ်အမော မှုနေ၏။

သူမမျက်နှာကို ငေးမောကြည့်ရင်းက ကိုကိုကျော် ပြောလိုက်သည်။

“ကိုကိုကျော် စဉ်းစားမိတယ်။ မိနွယ်လို စာတွေ တာတွေ ရေးတတ်ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းကြိုက်ပြီး စဉ်ပဲတူ ဖြစ်နေတာထက်စာရင် အဲဒါတွေကို ခံစားမှုကနေ စကားလုံးတွေအဖြစ် အသွင်ပြောင်းနိုင် ရင် အတော်လေး စိတ်ထဲမှာ ပေါ့ပါးသွားမှာ သေချာတယ်”

“ရှေးပေါ့ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ အဲဒီအသိ အဲဒီစိတ်မိုးရှိရင် စာရေးလို့ ဖြစ်မှာပါ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အသိဆုံးပေါ့ မိနွယ်ရယ်၊ သူများ ဖန်တီးထားတဲ့ အနုပညာကိုပဲ ခံစားနိုင်စွမ်းရှိတာလေ၊ မိနွယ်ဘဝပဲ ကောင်းပါတယ်၊ စိတ်တိုစရာရှိတာ၊ စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာရှိတာဟေ့၊ ပြီးတော့ အတွေးထဲက ဖြစ်ချင်တာတွေကို အနုပညာဖန်တီးမှု တစ်ခုအနေနဲ့ ထုတ်ဖော်ဖွင့်အိမ်ချင်ရှိတဲ့ အနေအထားကိုလေ”

ကိုကိုကျော်စကားတွေက နားထောင်ရတာ အတော်လေး ထူးဆန်းနေတယ်။

နောက်ပြောင်လိုစိတ်ကြောင့်ပင် သူမ ပြောလိုက်မိသည်။

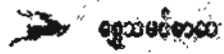
“ပြောပြစမ်းပါဦး ကိုကိုကျော်၊ ဘယ်ကောင်မလေး တစ်ယောက်အတွက်နဲ့များ သောဇာများနေရလဲဟင်၊ မဟုတ်မှလွဲရော မိဖုရားခေါင် တင်မြှောက်မယ့် မိန်းကလေး

အတွက် ဖြစ်နေတာလား”

“မသိချင်ပါနဲ့ မိနွယ်ရယ်၊ တစ်ခါတလေတော့လည်း စာရေးဆရာမနဲ့ အနေများတော့ စိတ်ကူးလေးဘာလေး ယဉ်ကြည့်တဲ့သဘောပါပဲ၊ ကံပါ၊ စားပြီး သောက်ပြီးရင် ဘုရားသွားကြရအောင် မိနွယ်”

သူများတို့ စားနေသောက်နေထက်စာရင် စကားပြောဖြစ်ခြင်းက အချိန်ကြာသွား၏။ ကိုကိုကျော် စကားအတိုင်းပင် ဘုရားသွားဖို့ စားပွဲဝိုင်းမှ ထထွက်ခဲ့ကြ၏။

(၇)

သူမတို့ ပထမနှစ်စာမေးပွဲဖြေဖို့ အနီးကပ်
ဆင်တန်းတွေ တက်ဖြစ်တော့ ကိုကိုကျော်က နောက်ဆုံးနှစ်
စာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီးလေပြီ။

သူမနှင့် ကိုကိုကျော်တို့နှစ်ယောက် အတူတူ
ဆည်ကြပတ်ကြတာတွေ ရက်စိပ်လာခဲ့၏။

သူမတို့ကျောင်းသို့ ကိုကိုကျော် ရောက်ရောက်
ဆာပြီးမှ သူမကိုခေါ်ကာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေသွားရင်

သွားသည်။ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် သူမ မေ့ကတ်ဖူးချင်သော နေရာများကို ကိုကိုကျော် လိုက်ပို့ပေး၏။

သူမအနေဖြင့်လည်း မဂ္ဂဇင်းများနယ်တွေမှာ ဝတ္ထုတွေ အရေးစိပ်လာခဲ့၏။

မသိမသာဖြင့် အနေနဲ့လာခဲ့သော သူမနှင့် ကိုကို ကျော်တို့ ကြားမှာ လုံးဝမထင်ထားသော အပြစ်အပျက်အစစ်ခု ပေါ်လာခဲ့ သည်။

ထိုအပြစ်အပျက်ကို ရုတ်ခြည်းပေါ်ပေါက်စေသော အကြောင်းအရာတစ်ခုမှာ အတန်းအားချိန်၌ သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကိုကိုကျော် ရောက်လာချိန်မှာ သူမအတန်းမှာ မနေ။ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေတွေနှင့်အတူ စားသောက်ဆိုင်တန်းသို့ ရောက်နေခဲ့၏။

“နင့်အစ်ကို နင့်ကို လိုက်ရှာနေတာလား မသိဘူးနွယ်မိုးခင်”

“လွှားခေါ်လိုက်ပါ”

အသိမိတ်ဆွေတွေနှင့် ထိုင်နေကျဖြစ်သော်လည်း ဒီအစ်ခါ ထိုင်ခြင်းမှာတော့ မိန်းကလေးတွေချည်းပဲမဟုတ်။ ထောင့်ကလေးတွေပါ ပါ၏။ ထိုယောက်ျားလေးများထဲတွင် သူမကို စိတ်ဝင်စားနေသော ထိုသန်းနိုင်ဆိုသူလည်း တစ်ဦးတည်းမှာ ရှိနေ၏။

“ကိုကိုကျော်”

သူမတို့ ထိုင်နေသောဆိုင်ကို ကျော်သွားလုဆဲဆဲမှာ ဝင် အမိအရ ထွက်ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှားလိုက်တာ မိနွယ်ရယ်၊ ငါ့မှာဖြင့် အမောစာကော နှင့်ဆီ ပြေးလာခဲ့ရတာ”

“အမောပြေ အအေးတိုက်ပျံ့မယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ထိုင်လက်စကြီး ဖြစ်နေတော့ ခဏလိုက်ထိုင်ဦးနော် ကိုကိုကျော်”

စိတ်ဆိုးပြေအောင်ချောခြင်းကိုက အခြေအခံနကို

ပိုဆိုး သွားစေသည်လား မသိ။

ကိုသန်းနိုင်ကို မြင်သွားသည်နှင့် မကောင်းတတ်၍သာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပုံရသည်။ တစ်ဝိုင်းလုံးနှင့် အခေါ်အပြောမလုပ်ပဲ အအေးပုလင်းကိုသာ ကိုကိုကျော် ဖိသောက်နေ၏။

အတူထိုင်နေကြသူများက ကိုကိုကျော်၏ အရိပ်အကဲကို သိသွားကြ၍ ငြိမ်နေကြသည်။

ကိုသန်းနိုင်တစ်ယောက်ကသာ အလိုက်သိစွာဖြင့် သူမကို ပြောလိုက်သည်။

“နွယ်မိုးခင်တို့ သွားစရာရှိရင် သွားလေ၊ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့တော့ ဒီမှာဆက်ထိုင်ကြဦးမှာ၊ အတန်းရှိတော့တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆိုလည်း အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်၊ ဒီဝိုင်းအတွက်လည်း ရှင်းပေးခဲ့မယ်”

“ထားခဲ့ပါ၊ နွယ်မိုးခင်ရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဝုရမ်းလိုက်

တာပဲ၊ ကိုသန်းနိုင် အကြောင်းကိုလည်း မိနွယ် အသိပေးခဲ့တာပဲဥစ္စာ”

“တုတ်ပါပြီ၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အာလို့ တစ်ဝိုင်းကည်း ထိုင်ရတာလည်း အဲဒီလို ထိုင်ခွင့်ရင် အာလို့ ကိုကိုကျော်ကို အသိပေးထားရတာပဲ၊ အခုတော့ ကြည့်ဦး၊ ထိုကိုကျော်ကို ရှေ့မှာထားပြီး ဒီပုဂ္ဂိုလ် ကြည့်မိရုံတဲာ ခရီးသူ၊ ပြီးတော့ မိမိပြင်လှူတွေက ဘာမှမပြောဘဲ သူက မိနွယ်တို့ပဲ ခွင့်ပေးသလောက်ပေးပိုင် ပြောလိုက်တာ တွေ့လား”

“ဒါကြောင့် ခေါ်သဖြစ်တာကိုး၊ ကိုကိုကျော်ကလည်း သူ့ကိုယ်သူ သိနေလို့ လိပ်ပြာစလုံဖြစ်ပြီး ပြောတာလေ၊ ဘာ ဖြစ်တာမှ မှတ်လို့လဲ၊ သူတို့ကနေတို့ကောင်မလေးရဲ့ အင်ကိုတစ်ယောက်ရှေ့မှာ တလေးစာစားနေပြတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မိနွယ်က သူတို့ကို ကိုကိုကျော်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အယ်လို့ ပြောထားလဲ”

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုပြောထားရမလဲ ကိုကိုကျော်ရဲ့၊ ကိုကိုကျော်ဟာ မိနွယ်ရဲ့ အစ်ကိုပါလို့ ပြောထားတာပေါ့”

သူမကတော့ တကယ့်ကို ရိုးရိုးလေး ဖြေလိုက်၏။ ကိုကိုကျော်က ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လိုပင် မထင်မှတ်သောစကားကို ပြောလိုက်သည်။

“မိနွယ်နဲ့ ကိုကိုကျော်က တကယ့်မောင်နှမတွေမှ မဟုတ်ကြပါ။ သူတို့သိရင် သိနေကြမှာပေါ့”

“သိတော့လည်း ဘာဖြစ်လဲ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ ကဲပါ။ ဒေါသတွေ လျော့၊ ဘယ်လိုက်ပို့ပေးမလဲပြော”

“ဘယ်မှလိုက်မပို့ဘူး၊ အိမ်ပြန်မယ်၊ အိမ်မှာ ဖေဖေရော မေမေစောမာ မရှိဘူး၊ မေမေစော ညီမတစ်ယောက် နေမကောင်းဖြစ်လို့ ပဲခူးကို သွားကြတယ်၊ အဲဒါ မိနွယ်ရောက်လာရင် အိမ်မှာပဲ ရှိနေပါလို့ မေမေစောက မှာခဲ့တယ်၊ ဘယ်မှ ခြေရုဉ်လို့ မရဘူး”

ကိုကိုကျော်တစ်ယောက် ဒီနေ့မှ ဘာတွေဘယ်လို

ဖြစ်နေသည် မသိပေ။

စကားနည်းရန်စသောအနေဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ ဒီတိုင်း နှုတ်ပိတ်နေလိုက်၏။

အိမ်ရောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး ပြောမည် ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

တကယ်အိမ်ပြန်ရောက်သွားချိန်မှာတော့ သူမအပေါ် ကိုကိုကျော် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်မှုမှာ အကြိတ်အခဲကြီးမားကြောင်းကို သိလိုက်ရ၏။

အိမ်မှာ သူမနှင့် ကိုကိုကျော်တို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေပါလျက် ပြန်ရောက်ကတည်းကိုက အခန်းထဲကနေပြီး ကိုကိုကျော် အပြင်ပြန်ထွက်မလာပေ။

သူမ အဝတ်အစားလဲပြီး ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီးနောက် အထိပင် ကိုကိုကျော်၏ အရိပ်ယောင်ကို မမြင်တွေ့ရပေ။

အိမ်ထောင်ရေး

ကိုကိုကျော်၏ ဥပေတာပြုထားမှုကို အချိန်ကြာမြင့်
ပွာခဲ့တာနဲ့သာအားခါ နေ့မထီထိုင်မယာ ခြစ်လာရသည်။

မနေနိုင်တော့တည့်အဆုံးမှာတော့ ကိုကိုကျော်
အခန်းရွေ့တဲ့ သူမ ထွက်လာခဲ့ရတော့၏။

“ကိုကိုကျော် အာခြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ မိနွယ်
အပေါ် စိတ်ဆိုးနေသေးလဲ”

ကိုကိုကျော် အခန်းတံခါး နားထပ်ပြီး သူမ အသံပြု
လို့တံခါးပိတ်။

အိမ်ခန်းတည်း ပြောရုံဖြစ် ကိုကိုကျော်ထံမှ တုံ့ပြန်
သံ ထွက်မလာပေ။

“ကိုကိုကျော် အမင်အိမ်ချင်ယောင်အောင်ပြီး
မိနွယ်ကို စိတ်ဆိုးပြုနေတာ မဟုတ်လား”

သူမ၏ ခုတ်ယူပြောစက် တောင်းဆိုသံအဆုံးမှာ
တော့ အေးပူထဲမှနေပြီး ကိုကိုကျော် ဖတားပြန်ပြော၏။

“အခုအချိန်မှာ ကိုကိုကျော်တစ်ယောက်တည်း

အေးအေးအေးအေးနေချင်တယ် မိနွယ်”

“နေထိုင်ရတာ ကိုကိုကျော်၊ ကိုကိုကျော် ထွက်မယာ
ခွင့် မသိကျွန်းစွဲပြီး မိနွယ် အခန်းထဲကထိ ဝင်လာမယ်၊
အကားမိလို့ အနိတ်အော ပြန်လာတာနဲ့ အညှိုးအညှိတို့ရင်
တို့ပမောမိနွယ်က ပြောဆိုတာတို့ကို နှုတ်တတ်တာ ကိုကိုကျော်
သိတယ်နော်”

ကိုကိုကျော်အား ခြိမ်းခြောက်ပြီး ရာမယ်မေးလိုက်
တော့ သူမ အသံတွေက ဝင်နေည့်ခြင်းကြောင့် ထုန်ယင်နေ
မှုနဲ့ သိသာ၏။

“ကိုကိုကျော် တောင်းပန်တယ် မိနွယ်”

“မရဘူး ကိုကိုကျော်၊ မိနွယ်ကို ဒီလိုပြုနေတာ
စိတ်ဝှက်မှု မငေးပါရဲ့ ကိုကိုကျော် ဆူထိအားခါပါ ဒီအကုန်
တာရှိခွင့် ပြောချင်တာပြော မိနွယ်မည် ပြန်ပြောရင်
ပြောမယ်၊ ပြောမိ ခြိမ်းခံရင်မယ်၊ ရင်ထဲမှာ ဒီလိုအားပြုနေ
တဲ့ သိမ်းမထားချင်ဘူး”

ကိုကိုကျော်၏ဥပက္ခာပြုမှုကို ပထမဆုံးအကြိမ် အဖြစ် အမြင့်မားဆုံး ကြုံတွေ့ရခြင်းကို သူမ မခံစားနိုင်ပေ။

သူမ၏တောင်းဆိုမှုကို လိုက်လျောညီထွေအနေဖြင့် အခန်းထဲမှ ကိုကိုကျော် ထွက်လာတော့သည်။

“မိနွယ် ဘာပြောချင်တာလဲ၊ ကိုကိုကျော်မှာတော့ ပြောစရာစကား မရှိဘူးကွာ”

“အဲဒီစကားကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းပေး ကိုကိုကျော်၊ ဒါ စိတ်ဆိုးမပြေနိုင်သေးတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာတစ်ခုပဲ။ ကိုကိုကျော် မကြိုက်ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူနဲ့ ဘယ်တော့မှ မိနွယ် တစ်စားပွဲတည်း မထိုင်ဘူး၊ အခေါ်အပြောမလုပ်ဘူး၊ ဒီ စကားက ကိုကိုကျော်မမြင်ကွယ်ရာမှာပါ မိနွယ်ဘက်က နေနိုင်တဲ့ သဘောထားပဲ”

သူမ၏စကားများကြောင့်ပင် ကိုကိုကျော်၏ အကြည့်များက အရောင်ပြောင်းသွားခဲ့၏။

“အဲဒီလောက်အထိတော့ ကိုကိုကျော် တောင်းဆို

စရာ မလိုဘူးထင်တယ် မိနွယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် ဘာလို့ အခုအခြေအနေထိရောက် အောင် မိနွယ်အပေါ် ကိုကိုကျော် ပြုမူခဲ့တာလဲ”

“ဒါကို စဉ်းစားနေတာပဲ၊ ဒီလောက်ထိ မဖြစ်သင့် ဘူးဆိုတာ ကိုကိုကျော် သဘောပေါက်လာတယ်၊ အဲဒီ အတွက် ကိုမ့်ကိုယ်ကိုယ် ဒဏ်ခတ်တဲ့အနေနဲ့ အခုလို့ နေလိုက်မိတာ”

ကိုကိုကျော်စကားတွေကို သူမ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပေ။

ကိုကိုကျော်စိတ်တွေ မှုမှန်မှု ရှိမနေခြင်းကတော့ အရမ်းကို သေချာနေ၏။

“ကိုကိုကျော်ရဲ့ ဒေါသတွေ ထိန်းမရအောင် ဖြစ်ရ တာ မိနွယ်ကြောင့်လား၊ တခြားတစ်ယောက်ယောက် ကြောင့်လား”

“ဘယ်သူ့ကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကိုကျော်ကြောင့်”

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်ခဲ့ ရတာပဲ”

“အစ်ဦးပွယ် မရှိလိုက်တဲ့ ဆင်ခြေတစ်ခုပဲ ကိုကို့ကျော်

ရယ်”

“မိနွယ်ကနေတဲ့ အစ်ဦးပွယ် မရှိလေမယ့် ကိုကို့ကျော်

အတွက်တော့ အစ်ဦးပွယ်ရှိတယ် မိနွယ်”

စကားအတွေးအလောတော့ကိုတ ဟစ်ခံတစ်ခုကအ

ဆီချင်စိတ်ကို ထိုးဆွပေးနေသလို ဖြစ်နေပြန်လား

“ဘာအစ်ဦးပွယ်ရှိခြင်းမျိုးလဲ ကိုကို့ကျော်”

“မိနွယ် အစ်ဦးပွယ်ရှိခြင်းကို အရမ်းထိချင်

နေလား”

“ဆီချင်တယ် ကိုကို့ကျော်”

စိုသည်ထက်ပိုသော အစွအရာဖြင့် ကိုကို့ကျော်

မျက်နှာနားသို့ ထိုးထပ်ပြီး သူမ ပြောဆိုလိုက်သည်။

“ကိုကို့ကျော် ပြောပြဖော် မိနွယ်၊ ဒီစကားတွေကို

ပြောရုံ ကိုကို့ကျော်ဘက်က အစိုနေတွေအများပြား စတင်

ဆိုင်းခဲ့ရတယ်၊ ကိုကို့ကျော်အက်ပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိ

တော့ဘူး၊ ကိုကို့ကျော် ဖြစ်ပျက်ခံစားနေရတာတွေကို မိနွယ်

သိအောင်ပြောပြမှ ဖြစ်တော့မယ် ကိုကို့ကျော် ဟင်ပါတယ်၊

ကိုကို့ကျော်စကားတွေကို ကြားပြီး သွားတာနဲ့ မိနွယ်

ကိုကို့ကျော်ကို မမြင်တွေ့အောင် ရှောင်ချင်တွေ့အောင်

တယ်”

သူမ၏လှူကင်းပေးသောစရိတ်ကိုက အတော်လေး

ခေါ်သဖြစ်ဖို့ကောင်းနေသည့်ထား ခေမီပေး ကိုကို့ကျော်

မျက်နှာနှင့် စကားသံတို့သည် မောဟိုက်စပျား ဖြစ်ချင်

လွန်းသောအရိပ်အငွေ့များဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။

“ပြောချင်ရာကို ပြန်ပြန်ပြော ကိုကို့ကျော်၊ စကား

တွေကို ဒုဂိုက်ပြီး ပဟောဠိ သိပ်လုပ်နေမယ်”

“ပြောမယ် မိနွယ်၊ သနားနိုင်ဆိုတဲ့ ပျိုလစ်အသားက

မိနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ချန်ခွန်ပေးပေးထားတာကို

ကိုကို့ကျော် သိနေတယ်၊ မိနွယ် အတွက် အနားယူပေးပါ”

www.burmeseclassic.com

ကိုကိုကျော် စိုးရိမ်စိတ်က အရှိန်မြင့် သွားခဲ့တာ၊ ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုကိုကျော် မမြင်ကွယ်ရာမှာ မိနွယ်တို့ချင်း အရမ်းရင်းနှီးနေမလားလို့ အစိုးရိမ်လွန်တာပါ။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲသိလား မိနွယ်၊ မိနွယ်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာ အရမ်းထိတ်လန့် ဝှု ဖြစ်သွားလို့ပဲ”

“မိနွယ်ကို လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမယ့် အတွက် တုတ်လား ကိုကိုကျော်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော် မိနွယ် ဇာပေါ်မှာ စိတ်ပြောင်းခဲ့တာ ရက်တွေကြာခဲ့ပြီ၊ ကိုကိုကျော် အသိထဲမှာ မိနွယ်ကို ပြုတ်နိုးနေခဲ့တယ်၊ မိနွယ်ကို ချစ်နေမိတယ်”

သူမအနေဖြင့် မထင်ထားသောစကား ကြားရလိမ့်မည် . . . ဟု လုံးဝမမျှော်လင့်ထားသော စကားများကြောင့် နေရာမှာပင် မင်သက်မိသွားခဲ့၏။

“ဘယ်လိုလဲ မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော် စကားတွေကြောင့်”

အရမ်းကို အံ့ဩထိတ်လန့်သွားလား”

မောင်နှမလို တာရင်းတနှီးနေဖြစ်ခဲ့သော ကာလတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဒီသဘောတွေ့သက်ရောက်စေမည့် အပြုအမူမျိုး ကိုကိုကျော် မပြုလုပ်ခဲ့ပေ။

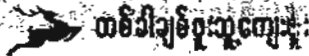
အနေနီးမှုကြောင့်ပင် မိန်းကလေးများနှင့် အကျွမ်းတဝင်ရှိသော ကိုကိုကျော်၏ စရိုက်သဘာဝက ဒီအခြေအနေကို ဝိုင်းပေးလိုက်သည်လား။

“မိနွယ်”

ကိုကိုကျော် ခေါ်သံကြောင့်ပင် သူမ၏ထွေပြားသော အတွေးများကို ရပ်တန့်ဖြစ်ပြီ၊ ကိုယ်ခန္ဓာ ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

“အိပ်မက်မက်နေတာတွေ့ မဟုတ်ပါဘူးနော် ကိုကိုကျော်၊ ပြီးတော့ တမင်နောက်ပြောင်နေတာလဲ မဟုတ်ဘူးနော်”

“တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ မိနွယ်၊ နောက်ပြောင်

ရအောင်လည်း လူတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်မြတ်နိုးမိခြင်းက အဲဒီလောက်ထိ ပေါ့ပျက်မသေးငယ်လွန်းပါဘူး။

“အနေနီးကြလို့စားလား ကိုကိုကျော်ရယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ရာခိုင်နှုန်းအရမ်းကို နည်းပါးလိမ့်မယ် မိနွယ်”

“မိနွယ် မစဉ်းစားတတ်သလို၊ ဘာမှလည်း ပြန်မ ပြောတတ်တော့ဘူး ကိုကိုကျော်ရယ်၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပါပါ။ မိနွယ်ကို သနားပါ ကိုကိုကျော်၊ ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ မိနွယ် ရင်ခုန်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဆုံးပါ။ ကိုကိုကျော် ကြုံဆုံ ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ မိနွယ် ဘဝက အရမ်းကွာပါတယ်၊ ရလို့မူတစ်ခုခုအတွက် မိနွယ်ကို ဒီစကားမျိုး ပြောတာလား ကိုကိုကျော်”

သူမဘက်က ပွင့်လင်းစွာပင် အရေးဆိုလိုက်မိ သည်။

“ကိုကိုကျော်ရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှုကို မိနွယ် စော်ကား

လိုက်တာလားဟင်၊ ကိုကိုကျော်ရဲ့ ခံစားမှုတွေအားလုံးကို ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ စော်ကားလိုက်တာလား မိနွယ်”

ကိုကိုကျော် နှုတ်ခမ်းများက တုန်ယင်နေသလို အကြည့် များကလည်း ညှို့ပိုင်းနေ၏။

ကိုကိုကျော် ဖြစ်ပျက်နေမှုကို ကြည့်ရင်းကပင် သူမ စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာ၏။

ကိုကိုကျော်ရှေ့မှာ ဆက်လက်နေနိုင်စွမ်း မရှိတော့ သည်မို့ သူမ ပြေးထွက်ခဲ့ရလေ၏။

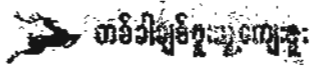

(၈)

ဒီတစ်ခါတော့ အခန်းတွင်းအောင်းသူမှာ သူမပင်
ဖြစ်နေပြန်၏။

ဝမ်းနည်းစိုစွတ်သော မျက်ရည်များကို မသုတ်
အားဘဲ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားလွန်းနေ၏။

“ချစ်တယ်” ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းကို ဖွင့်မပြောခဲ့ပါ
စာ ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်ပါ့မလဲ။

အခုတော့ သူမအပေါ်ထားသော ဖြူစင်သည့် သံယောဇဉ်နှင့် စေတနာတရားကိုကို ဒီစကားတစ်လုံးနှင့်ပင် မည်းညစ်စေခဲ့ပြန် ပြီလေ။

သူမ သက်တမ်းတစ်လျှောက် ယောက်ျားများစွာမှ ဒီနှုတ်ကွတ်စကားကို ကြားနာခဲ့ဖူးသည်။

ကိုကိုကျော်နှင့်ကျမ ဘာကြောင့် ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြစ်ရမှန်း သူမဘာသာ မဝေခွဲနိုင်။

သူမကိုယ်တိုင်တပင် ကိုကိုကျော်အပေါ် အလေးအနက်ထားလွန်းနေသည်လား မသိပေ။

ကိုကိုကျော်၏ စေတနာနှင့် သံယောဇဉ်တို့ကို အကြွေးမဲ့ယုံချင်သော်လည်း ချစ်တယ်ဆိုသော စကားတော့ သူမ အယုံခက်နေ၏။

ကိုကိုကျော်၏ ရယူလိုမှု တစ်ခုခုအတွက် အလှအလှယ်လုပ်သော စကားဟုပင် သူမစိတ်ထဲမှာ တွေးမြင်၏။ ဒီအချက်ကြောင့်ပင် ဝမ်းနည်းပူဆွေးခြင်းလားလေ။

သူမ သယ်လောက်ကြာကြာ ကပ်ယောက်တည်းနေ ဖြစ်ခဲ့မှန်း မသိပေ။ တယ်လီဖုန်းဖြည့်သံတွေကြောင့်ပင် ဧည့်ခန်းရှိရာသို့ သူမ တွက်ခဲ့၏။

တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ကောက်ထိုင်ရင်း အပြင်ကို ဝဲကြည့်မော့ ညနေစောင်းလှ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟဲ့လို အမိန့်ရှိပါ့ရှင်”

“ငါပါ မိနွယ်”

အန်တီစော အသံပြုလိုက်သည်။

“တုတ်တဲ့ အန်တီစော”

“ဒီညတော့ ငါ့ရော နင့်ဦးလေးပါ အိမ်ပြန်ဖြစ်ကြ မယ် မထင်ဘူး၊ မနက်စောစောတော့ ပြန်ရင်ပြန်မယ်၊ ဒီမှာ လူမမာက အခြေအနေမကောင်းဘူး၊ ဒါနဲ့ ကိုကိုကျော်ရော အပြင်က ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ပြန်ရောက်ပါပြီ အန်တီစော”

“အေးအေး၊ ဒါဆိုရင် ဒါပဲ တော်ကြာ နင်တစ်ည

လုံးတံခါးဖွင့်ဖို့ တိုင်စောင့်နေမှာစိုးလို့ လှမ်းဆက်လိုက်တာ၊
ခဏလေး မိနွယ် နှင့် ဦးလေး စကားပြောချင်လို့

စကားပြောခွက်ကို ကိုင်ထားရင်းက ဦးလေးအသံ
ကို နားထောင်နေမိ၏။

“မိနွယ်ရေ ဦးလေးရဲ့ အရေးတကြီး ဖုန်းလာရင်
အကိစ္စအကြောင်း ပြောပြပြီး ဒီအိမ်က ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်
ဆက် ပေးလိုက်နော်၊ အဲဒါကို မမေ့နဲ့ဦး”

“ပိတ်ချပါ ဦးလေး”

သူမစကားအဆုံးမှာတော့ ဦးလေးက ဖုန်းချလိုက်
သည်။

စကားပြောခွက်ကို နေရာပြန်ချပြီး နေရာမှ
အထွက်မှာတော့ ကိုကိုကျော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်
သည်။

“မေမေစောတို့က ဘာတုလဲ မိနွယ်”

“သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ဒီည ပြန်မအိပ်ဘူးတဲ့

ဒီအကြောင်းကို ဖုန်းဆက်ပြောတာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ကိုကိုကျော်ကတော့ သူမမျက်နှာကို ရဲရဲကြည့်ပုံ
ဆရာမှန်း သိသာနေ၏။

ကိုကိုကျော်၏ အမူအရာကို ကြည့်ရင်းတပင်
မိတ်တရက် စိတ်အချဉ်ပေါက်ပြီး ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်
သည်။

“ဒီအိမ်ထဲမှာ မိနွယ်နဲ့ ကိုကိုကျော် နှစ်ယောက်
တည်း တစ်ညလုံး ရှိနေကြမှာ၊ မိနွယ်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့
ခဲ့ စကားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းပေးပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိနွယ်၊ ဘာဖြစ်ရတာလဲဟင်”

“ဒီလို ကိုကိုကျော်၊ ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတို့ ပြော
ရာမလိုပါဘူး၊ မိနွယ်က ကိုကိုကျော်လက်ထဲမှာ ခာခြေ
ခနေအရ ရောက်နေပြီပဲ၊ ကံကြမ္မာကလည်း သူ့ဘာသာ
ဆီဝင်ခွင့်ကျ လှုပ်ပေးထားတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော် အဲဒီလောက်ထိ အောက်တန်းမကျဘူး မိနွယ်၊ မိနွယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဲဒီ ဒီတိကျမျိုး ပေါ်စွဲရင်တောင် ချက်ချင်းဖျောက်ပစ်တာ။ မိနွယ် ကိုကိုကျော် အချစ်ကို အထင်သေးနေတာ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ် မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့နှစ်ယောက်တို့ နားယည့်ပေးပါ မိနွယ်ရယ်၊ မိနွယ်ဆိုက အချစ် တစ်ခု တည်းပဲ အရေးတကြီးလိုအပ်တာ၊ မိနွယ် ကိုကိုကျော်နားမှာ အမြဲရှိနေမှုဖြစ်မှာ၊ ဘဝတစ်သက်တာလုံး မိနွယ်နဲ့ပဲ အေးအတူ ပူအတူ ကိုကိုကျော် နေချင်တယ်၊ ကိုကိုကျော်အဖ အံ့တွက်ရော ကိုကိုကျော်နှလုံးသားအတွက်ပါ အရမ်း လိုအပ်တဲ့ ဓန္တတွေပါပဲ မိနွယ်”

သူမနှင့် တစ်ညလုံးပုကားထိုင်ပြောဖို့ ကိုကိုကျော် တောင်းဆိုလေပြီ။

ဘဝတစ်သက်တာအတွက်လည်း အဓိကထား ရင်ဖွင့်လေပြီ။

သူမစာတွေများနှင့် သူမနှလုံးသားကို ဒီစကားလုံး တွေဖြင့် အနိုင်ယူလို့ သွားပြီလားလေ။

“မိနွယ် အားလုံးကို ကြောက်တယ် ကိုကိုကျော်”

“မေမေစောကို အဓိက ပြောတာလား မိနွယ်”

“မေမေစောမှ မဟုတ်ဘူး ကိုကိုကျော်လည်းပါ တယ်”

သူမနှလုံးသားကို ကာပြောင်းကပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်းသော ကိုကိုကျော်တို့လည်း သူမကြောက်စွဲမိ သည်။ ကိုကိုကျော်နှင့် ဆက်စပ်ပြီး ခေမေစော၏ ခက်ထန် သောမျက်နှာက အလို့စိုပေါ်လာ၏။

“ကိုကိုကျော် မိနွယ်ကို ဘဝနဲ့ယှဉ်ပြီး ဓာတယ်စုံမက် မြတ်နိုးတာပါ။ မိနွယ် ယုံကြည်လာတဲ့အထိ ကိုကိုကျော် စောင့်ပါပေါ့၊ ဒီစကားက ကိုကိုကျော်ရဲ့ တစ်စကား ဖြစ်သလို သစ္စာစကားလည်း ဖြစ်တယ်၊ မိနွယ် အခြတမ်း ပြောပြောနေတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို မှတ်မိနေလားဟင်”

ကိုကိုကျော်၏ စကားသံတွေ၊ မျက်ဝန်းရိပ်တွေက တကယ်ကို နူးညံ့ပြနေ၏။

ဒီမာယာတွေနှင့် သူမရင်ကို ပိုင်စိုးသွားတော့ မည်လားလေ။

“မိနွယ် ဘာမှ အမှတ်မရချင်သလို၊ သိလည်း မသိ ချင်ဘူး ကိုကိုကျော်”

“မိနွယ် မသိချင်ပေမယ့် ကိုကိုကျော်က ပြောပြရ လိမ့်မယ် မိနွယ်၊ မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော်အတွက် ပြောနေတာ စကားပါပဲ။ မိနွယ်ဟာ ကိုကိုကျော်ဘဝအတွက်ရော နှလုံးသားအတွက်ပါ အလိုအခြားဆုံး မိဖုရားခေါင်တစ်ပါးပါ ပဲကွယ်၊ ဒါကိုတော့ တစ်ဘဝလုံးအတွက် မိနွယ် ယုံလိုက် စမ်းပါ”

ကိုကို မေးပြာခင်ကပင် သူမ သိနေခဲ့သည်။
ဒါပေမယ့် နားမှာ မကြားရဲ မနာရဲပေ။
ချစ်ခြင်းစာရားတွေဖြင့် သူမ ရင်ဆီလာနေအောင်

ကိုကိုကျော်အတွက် လက်မကမ်းရဲပြန်။ ကိုကိုကျော်ကတော့ ဇွတ်တရွတ်ပင် ဝို၍ တိုးဝင်လာနေ၏။

“မိနွယ် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုကိုကျော်ရယ်၊ မိနွယ် ကို မချစ်ပါနဲ့၊ မိနွယ်နဲ့ ကိုကိုကျော်ဟာ တကယ်ကို အဝေး ကြီးပါပဲ ကိုကိုကျော်ရယ်”

“ဝေးနေတဲ့ အခြေအနေအားလုံးကို အချစ်စာစစ်ခု တည်းနဲ့ နီးစပ်စေမှာလေ မိနွယ်၊ ပထမဆုံး ကိုကိုကျော် လှူဖွယ်ရမှာက ကိုကိုကျော်တို့ဘဝကို ကိုကိုကျော်တို့ဘာသာ ထူထောင်နိုင်ဖို့ပဲ၊ ဒီ အတွက် ကိုကိုကျော် အလုပ်လုပ်မယ်၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ်ထူထောင် ရင်းကပဲ မိနွယ်ရဲ့ စိတ်ချ ယုံကြည်လာမှုကို ကိုကိုကျော် စောင့်မျှော်နေမယ်၊ ကိုကိုကျော် အနီးအပါးမှာ မိနွယ်ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မရှိ တော့တာကြောင့် ခဲ့ပြီ မိနွယ်၊ သွားသွားလာလာနေစေမယ့် ကျန်ခဲ့တဲ့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ သာယာမှုတွေနဲ့ ကျောခိုင်းလိုက်တာ အတော့ကို ကြားသွား ပါပြီ မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော်စိတ်တွေ ဒီလိုဖြစ်လာအောင်

တစ်ခါချစ်စရာသူတို့

လုပ်ပေးခဲ့ဘူးတာ စာခြားမဟုတ်ဘူး၊ မိနွယ်ပါပဲကွယ်”

ကိုကိုကျော်စကားများကြောင့်ပင် သူ့မနှုတ်တို့ ဆွဲအသွားလေ၏။

သူ့မရင်ထဲမှာတော့ မေခွန်းတွေက အစီအရိပ်ပင်။ သူ့မ အသိချင်ဆုံး၊ မတင်မကျဖြစ်မှုကို အချိန်အတော်ကြာမှ မေးဖြစ်ခဲ့၏။

“အနေနီးလို့ ကိုကိုကျော် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး မိနွယ်ကို ဝိုင်ဆိုင်ချင်တာမျိုး ဖြစ်နေလားဟင်”

“ခန္ဓာချင်း အနေနီးကပ်တာကို ပြောချင်တာလား မိနွယ်”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်”

“စိတ်ချင်းအနေနီးခဲ့ကြတာပါ။ မိနွယ်က အိမ်ကို မသိလို့ ဘာသာနေခဲ့လို့ ဖြစ်မယ်၊ ကိုကိုကျော်က သိသိသာသာနဲ့ အချိန်တွေ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ၊ လူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အချိန်တွေကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ၊ လူ တစ်ယောက်က

တစ်ယောက် အဓိကအားဖြင့် ဆန့်ကျင်ဘက် ဖိုမတွေအဖို့ ခန္ဓာချင်းနီးစပ်ဖို့ အခွင့်အရေးကများရင် များနိုင်မယ်၊ စိတ်ချင်းရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့ကတော့ အတော်ရှားပါးလိမ့်မယ် မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော် ပြောနေတာက တကယ်ကြုံတွေ့ ခံစားရ သို့ ပြောတဲ့စကားပါ မိနွယ်”

ဒီပုံစံမျိုး၊ ဒီစကားသံမျိုးတွေနှင့် ဆိုရင် သူ့မ၏ စိတ်အစဉ် ဟာ ကိုကိုကျော်ဆီ ထိမ်းညွတ်ဖို့ အခွင့်အရေး တွေ များနေပြီလား။

စဉ်းစားဆင်ခြင် ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းတွေကို အဝေးသို့ ဆင်းထုတ်ခဲ့ပြီ ထင်၏။ သူ့မကိုယ်တိုင်ကပင် ကိုကိုကျော် အပေါ်မှာ မသိလိုက် မသိဘာသာဖြင့် အချိန်များစွာကပင် စိမ်းညွတ်ခဲ့သည်လား လေ။

အပိုင်း (သုံး)

(၁)

မေမေတေအိမ်သို့ခင်ခင်ကျော်မပါပဲ သူ တစ်ယောက်
တည်း ထွက်လာခဲ့၏။ ခင်ခင်ကျော်၏ မဆင်မခြင်ပြုမှု
ကြောင့် တိုအောင်ဆွေနှင့် အိမ်ဝယ်လိုက်သူတွေကို ရန်
သွားတွေ့သည်။ . . ဟု သိသိခြင်းမှာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်
၏။ ဒီသတင်းကို ဝမ်းသာအားဖြင့် မြှောသူမှာ သူ့ဇနီး
ခင်ခင်ကျော်ပင် ဖြစ်၏။

ဒီသတင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူနှင့်ခင်ခင်ကျော်တို့

လည်း အကြီးအကျယ် စကားများရသေး၏။ ဘာမဟုတ်သောကိစ္စကြောင့်ပင် ကိုအောင်ဆွေနှင့် အိမ်ဝယ်သူတွေကို ကြားထဲက သူ့ အားနာနေမိသည်။

“မေမေစောရော၊ ဘယ်မှာလဲ”

အိမ်ပေါ်ရောက်ရောက်ခြင်းမှာပင် စတင်တွေ့သူကို သူ့ မေးလိုက်၏။

“ဒေါသကြီးပြီး အရမ်းသွေးတိုးနေလို့ ဆရာဝန်ခေါ်ပြုထားရတယ်၊ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတယ်”

မဖြစ်သင့်သည့် ဒေါသတရားကြောင့်ပင် ကိုယ်တိုင်မှာ ဝေဒနာ ဖြစ်ရခြင်းပေပဲ။

မေမေစောကို တွေ့ဖို့အတွက် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ သူထွက်လာခဲ့သည်။

“သားလေး”

သူ့ကိုတွေ့တွေ့ခြင်းမှာပင် လှဲနေရာမှ မေမေစောထထိုင်၏။

ဝေဒနာကြောင့် ပုံပျက်ချင်နေသော မေမေဝမ်းထဲမှာ ဝမ်းနည်းမှု၊ ဒေါသဖြစ်မှုတို့ကို တွေ့ရ၏။

“မေမေစောရယ် ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စတစ်ခုအတွက် အပင်ပန်းခံပြီး ဒေါသဖြစ်ရတယ်လို့ အခုတော့ ကောင်းရဲ့လား၊ အိပ်ရာပေါ်လဲနေရပြီ မဟုတ်လား၊ ခင်ခင်ကျော်ရဲ့ အသုံးမကျမှုတစ်ခုပဲ၊ ခင်ခင် ကျော် ပြောသမျှ လုပ်သမျှကို မေမေစော အရမ်းအရမ်း သိပ်မထောက်ခံနဲ့”

“မင်း ဘာအကြောင်းမှ မသိသေးဘဲအရမ်းမပြောနဲ့ ကိုကိုကျော်၊ ဒီပွဲက မင်းရော ငါရော တစ်ချက်တည်းနဲ့ အလဲထိုး ခံလိုက်ရတဲ့ပွဲဆိုတာ မင်း သိရဲ့လား”

မေမေစော၏ စကားများကို သူ့ နားလည်နိုင်စွမ်း မရှိတာတော့ သေချာနေ၏။

“ကိုအောင်ဆွေက ဒီလောက်ရှိင်းမယ် မထင်ပါဘူး၊ မေမေစော ဘာတွေများ ပြောခဲ့ဆိုခဲ့လို့လဲ”

“အောင်ဆွေ ရှိုင်းတာလောက်နဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ

www.burmeseclassic.com

၁၉၈ တစ်ခါချစ်စရာသူတွေအား

မေမေ စောကို တွေ့ရရာအကြောင်း မရှိဘူး။ အခုကိစ္စက ဟိုဟာမက ငါတို့ နိမ့်ပြီဆိုတာနဲ့ အကွတ်ကျကျ စီစဉ်ပြီး ကျေးဇူးဆပ်လိုက်တာပဲ။ အောင်ဆွေက အဲဒီဟာမရဲ့ ကျောကွင်းထဲမှာ ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ သားကောင်ဖြစ်နေတာ”

မေမေစော၏ စကားတွေကြောင့်ပင် မျက်စိလည် ချင်သွား၏။

“နေပါဦး မေမေစော၊ မေမေစော ပြောတာတွေကို နားမလည်တာ အမှန်ပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ မင်းမှ မသိသေးပဲကိုး၊ ခင်းအခန်းကို အောင်ဆွေဆီက တစ်ဆင့်ဝယ်လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲလို့ မင်းသိရင် ရှင်းသွားလိမ့်မယ် ကိုကို ကျော်၊ တခြားလူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ မိနွယ်ပဲ၊ မင်းသဘော ပေါက်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မေမေစော အိပ်ရာပေါ် လဲတဲ့အထိ ပြန်ရတာပေါ့”

“ကျွန်တော်အခန်းကို ဝယ်လိုက်တဲ့ စာရေးဆရာမ

ဆိုတာ မိနွယ် မဟုတ်လား မေမေစော”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ သား၊ မေမေစော မျက်စိနဲ့ရော နားနဲ့ပါ ကြားခဲ့မြင်ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် ဒေါသပို ဖြစ်ရတာပေါ့။ ဒီ ဟာမက အောင်ဆွေကို အသုံးချလိုက်တာလေ”

“အဲဒီအကြောင်းကို သား အရမ်းသိချင်တယ်”

“ဒီထက်ပိုပြီး ဘာသိစရာ ရှိဦးမှာလဲ ကိုကိုကျော်၊ ဒီဟာမရဲ့ တမင်ကလဲ့စားချေမှုက ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပြီပဲ”

မိနွယ်တစ်ယောက် သူ့ဆီသို့ မထင်မှတ်ခြင်းတွေ များစွာဖြင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ဘာအကျိုး ကြောင်းမျှ မသိရဘဲ သူ့ရင်မှ အူစပျောက်သွားခဲ့ပြန်သည်။

အခုတစ်ဖန် ဘယ်နေရာတနေ အယ်လီ မိနွယ် ပြန်ရောက်လာသည် မသိပေ။

“ကျွန်တော် မိနွယ်နဲ့ တွေ့မှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာထပ်တွေ့စရာလိုလို့လဲ သား၊ ဒီဟာမကို အောင်ဆွေက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းထားပြီးသားဆိုတာ

မေမေစော သိထားတယ်၊ အောင်ဆွေကသာ မေမေစော တို့နဲ့ အနေဝေးခဲ့လို့ ဒီအကြောင်းတွေ မသိတာ၊ အခု လောက် ဆိုရင်တော့ ဒီဟာမလေး အနည်းနဲ့အများဆိုသလို သူ့ ဖုံးထားဖိထားတာတွေပေါ်လို့ ပြဿနာ ရှင်းနေ လောက်ပြီ”

မေမေစောကတော့ မိနွယ်အပေါ် အပြစ်တွေ ပဲ့ချနေခဲ့၏။

တကယ်တမ်း သူ့ရင်ဆီမှ မိနွယ်ပျောက်ဆုံးသွား ငြိမ်းမှာ မေမေစောကြောင့်ဆိုတာ ဟိုးအစောကြီးကတည်း က သူ့သိထားခဲ့သည်။

သေသောသူကို ကြာရင်မေ့နိုင်သည်။ ပျောက်သော သူ့ကို ရှာတွေ့ကောင်းတွေ့နိုင်မည်။ မတွေ့ချင် မမြင်ချင်၍ ရှောင်ပုန်းနေသော မိနွယ်ကိုတော့ သူ ရှာဖွေလို့ မလွယ်ကူ ခဲ့ပေ။

တွေ့မယ့်တွေ့ပြန်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင်

ဖြစ်၏။

ဒီအခြေအနေမျိုးမှာ မိနွယ်နှင့် သူတို့ ပြန်တွေ့ကြ ခြင်းအတွက် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိနိုင်တော့ပေ။

မေမေစော၏ စကားအရ ကိုအောင်ဆွေနှင့် မိနွယ် တို့က လက်ထပ်တော့မည်ဟု သိရသည်။ သူ့မှာကလည်း ခင်ခင်ကျော်ဆိုသော ဇနီးက လက်ရှိ ရှိထား၏။

“ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ခင်ကျော် သိအောင်တော့ မေမေ စော ပြောရလိမ့်မည် ကိုကိုကျော်”

“ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ မေမေစော၊ ထပ်ပြီး ပြဿနာ ရှာရင် ကိုယ့်ဘက်က အရှုံးကြီးပဲ ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား”

“သိအောင်တော့ ပြောပြထားရမယ်၊ အခွင့်ဆိုတာ မကြုံဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး၊ အခွင့်ကြုံတာနဲ့ ဒီဟာမကို အလဲထိုးနိုင်အောင်လို့ပေါ့ ကိုကိုကျော်”

သူ့မိခင်နှင့် သူ့ဇနီးအကြောင်းကို သူ ကောင်း ကောင်း သိထား၏။

အခြေအနေဖြစ်ရပ်မှန်ကိုတော့ တရားနည်းကျစွာ
ဖြင့် သူ စုံစမ်းချင်သေးသည်။

ဒီထက်ပိုပြီး သူသိချင်နေသော အကြောင်းတရား
တွေက မိနွယ်နှင့် သူတို့ကြားမှာ ရှိနေသေး၏။

သူနှင့်နှစ်ဦးသဘောတူ ချစ်ခဲ့ကြပြီး ဘဝအတွက်
ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားခဲ့ကြပြီးမှ ဘာကြောင့် မိနွယ် ရှောင်ပုန်း
သွားသည်ကို သူ သိချင်နေခဲ့တာကြာခဲ့ပြီ။

ဒီတစ်သက်မှာတော့ မိနွယ်နှင့် ပြန်တွေ့ပြီး ဒီ
အကြောင်းတွေကို မေးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု သူ မထင်ထားခဲ့
ပေ။

“မိနွယ်က ဘယ်နာမည်နဲ့ စာရေးတာလဲ မေမေ
သူ အရမ်းသိချင်စိတ်ကြောင့် မေးလိုက်မိသည်။
“အဲဒါတော့ ဘယ်သိပါ့မလဲ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဒီအကြောင်းတွေကို
မေမေစောအား မေးလို့ အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်ပေ။

မိနွယ်ကို သွားမတွေ့ခင်မှာ ပထမဆုံး သူတွေ့သလို
သည် လူမှာ ကိုအောင်ဆွေပင် ဖြစ်၏။

“ထားလိုက်ပါလေ၊ ဖြစ်လာတဲ့ အကြောင်းတရား
တွေလို့ပဲလို့ မှတ်ရတော့မှာပေါ့”

“မင်း ဒီစကားမျိုး ပြောမယ်ဆိုတာ ငါ သိပြီးသားပါ
ကိုကိုကျော်၊ ဒီဟာမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် မင်း ခွင့်လွှတ်မယ်
ဆိုတာ သိပြီးသားပါ။ တစ်ခုပဲ သတိပေးချင်တယ်၊ မင်းတို့
ငါတို့ အခြေအနေက နိမ့်နေပြီ၊ မင်းလိုလူမျိုးထက် အဆ
ပေါင်းများစွာ ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အောင်ဆွေကို ရုအောင်
ရွေးချယ်လိုက်တာ မင်း အပြင်ပဲ၊ ပြီးတော့ မင်းမှာလည်း
ခင်ခင်ကျော် ရှိနေပြီ၊ ကျားသေတို့ အသတ်ပြန်သွင်း ရင်
မင်းပဲ ဒုက္ခတွေ့လိမ့်မယ် ကိုကိုကျော်”

“ကျားသေကိုတော့ ပြန်အသတ်မသွင်းချင်ပါဘူး။
မေမေစော၊ အဲဒီကျား ဘာကြောင့် သေဆုံးသွားရသလဲဆို
တာကိုတော့ သားသိချင်တာ အမှန်ပဲ”

www.burmeseclassic.com

ကပ်ပါချစ်စရာသူတို့

“မင်း ဒီဟာမနဲ့ ဆက်သွယ်မှာလား”

သူ့စကား မှားသွားပြီဆိုတာကို ချက်ချင်း ရိပ်မိ လိုက်သည်။

“ဆက်သွယ်မယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူနဲ့ သားနဲ့ တ ဇာတ်လမ်း ပြီးသွားပြီပဲ”

“အေး . . . မင်းသိထားရမှာက အဲဒီဟာမကို တေးတေးက ရှောင်ဖို့နဲ့ အခွင့်ကြုံတာနဲ့ ဒီဟာမ အနိမ့်ဆုံးဖြစ် အောင်လုပ်ဖို့ပဲ၊ ဒါကိုတော့ မင်းခေါင်းထဲမှာ အမြဲထည့် ထားရမယ် ကိုကိုကျော်”

မေမေစောက နှုတ်နှင့်ရော ကိုယ်အမူအရာနှင့်တူ သူ ကတိ မပေးဖြစ်ပေ။

မိနွယ်အပေါ်မှာတော့ ဒီနေ့အထိ မေမေစော၏ သဘောထားများက အရင်ကအတိုင်းပင် ရှိနေ၏။

သူ့အပေါ်မှာတော့ မိနွယ်၏သဘောထားတွေက ပြောင်းလဲခဲ့ပြီထင်၏။

မုန်းတီးနာကျင်နိုင်စရာအကြောင်းတွေ မရှိပါပဲ သူ့ရင်ခွင်မှ နေပြီး မိနွယ်တစ်ယောက် ပုန်းရှောင်ထွက် ပြေးနေခဲ့၏။

အခုခိုန်ကျမှ မိနွယ်က ဘွားခနဲ ပေါ်လာပြီး သူ့ စိတ်ကို ခြောက်လှန့်ခဲ့သည်လား။

မေမေစော ပြောသလိုပင် အစီအစဉ်တကျဖြင့် သူတို့ မိသားစုကို တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြီလားလေ။

မိနွယ်နှင့်သူ့ကြားမှာတော့ ဒီလောက်ထိဖြစ် လောက်အောင် အငြိုးအတေးတွေ ဘာဆိုဘာမှ မရှိခဲ့ပေ။

ဒီကိစ္စတွေ ရှင်းသွားဖို့အတွက် ကိုအောင်ဆွေနှင့် အမြန်ဆုံးတွေ့မှ ဖြစ်တော့မည်လေ။

(၂)

ကိုအောင်ဆွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ဖို့ လေး
ရက်လောက် သူကြိုးစားလိုက်ရ၏။

သူ့အခန်းဟောင်း၏ ဖုန်းနံပါတ်ကို ကောက်နှိပ်
လိုက်ရင် ကိစ္စက ဒီလောက်ထိရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဖြစ်စရာ
အကြောင်း မရှိပေ။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် တွေ့ဆုံခြင်းကို မိန့်ယ်အား

မသိစေချင် ချ် တခြားနည်းလမ်းကိုပင် သူ သုံးရသည်။
ကိုအောင်ဆွေက အိမ် မပြန်ပဲ မိနွယ်အိမ်မှာပင် အခန်း
ပြင်ဆင်ခြင်းကို နေ့ရောညပါ တာဝန်ယူနေသည်ဟု သူ
သိရသည်။

ကိုအောင်ဆွေတစ်ယောက် အိမ်သို့ ခဏပြန်သော
အခိုက်အတန့်မှာပင် သူနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်၏။

သူနှင့်တွေ့ဆုံဖို့ကိစ္စကို လိုလိုချင်ချင်ပင် ကိုအောင်ဆွေ
လက်ခံ၏။

ကိုအောင်ဆွေဘက်ကလည်း မိနွယ်နှင့် ပတ်သက်
ခဲ့ဖူးသောသူ့ကို နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ချင်တာ သဘာဝကျ
သည်လေ။

ကိုအောင်ဆွေဘက် သိလိုသည်များကို ပြောစရာ
စကား သူ့မှာ များများစားစား ရှိမှာ မဟုတ်ပေ။ သူ့ဘက်က
သာ မိနွယ်နှင့် ပတ်သက်သည်များကို သိချင်သည်က
များနေ၏။

ကိုအောင်ဆွေ မိနွယ်အကြောင်းကို မေးမြန်းလာပါ
က “မိနွယ်နဲ့ ဘဝတစ်သက်တာ လက်တွဲခွင့်ရခြင်းဟာ
ကိုအောင်ဆွေအဖို့ ကံအကောင်းဆုံး” . . . ဟုသာ သူ့မှာ
ပြောစရာ ရှိသည်လေ။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် အတူဆုံဖို့ အေးဆေးသော
ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ကို သူကပင် ရွေးချယ်ခဲ့၏။

နေ့လယ်တစ်နာရီမှာ ချိန်းဆိုထားသော်လည်း
ဆယ့်နှစ်နာရီခွဲလောက်ကတည်းကပင် သူ ကြိုတင်ရောက်
နှင့်နေ၏။

တစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်မိနစ်ခန့်အလိုမှာပင် ဆိုင်ထဲသို့
ကိုအောင်ဆွေ ပင်လာ၏။

တကယ်တော့ သူနှင့်ကိုအောင်ဆွေတို့သည် တော်
စပ်ကြသော ညီအစ်ကိုများပင် ဖြစ်ကြ၏။

“ရောက်နေတာကြာသွားပြီလား ကိုကိုကျော်”

ကလေးများသည် ခေါ်ကြသလိုစင် ဆူ့ကိုခေါ်ပြီး ခရီးဦး
စကားဆို၏။
“အကြာကြီးလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုအောင်ဆွေ
ကိုအောင်ဆွေက သူ့ထက် ငယ်သော်လည်း
လေးစားသည့် သဘောဖြင့် ကြိုတင်ခေါ်ဖြစ်သည်။

“ကိုကိုကျော်က ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်သလို၊
ကျွန်တော်ကလည်း တွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ဖြစ်ဆွဲ
တာ”

“တကယ်တမ်း ကျတော့ သွေးသားတော်စစ်လေး
လည်း သူနှင့် ကိုအောင်ဆွေတို့သည် သာမန်မိတ်ဆွေများ
ထိုက်ဖင် အနေစိမ်းခဲ့ကြ၏။

“ကိုအောင်ဆွေ အခုလို အချိန်ပေးပြီး အာရော့ဇ်
အတွက် ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။ ကိုအောင်ဆွေ
အားရော အားရဲ့လား”
“ကျွန်က ပြန်ရောက်တာ တစ်နှစ်မပြည့်သေးဘူး

လေးအား ဖါတယ်။ အားလွန်းလို့ အလုပ်မရှိ အလုပ်ရှာပြီး
နွယ် အခန်းကို ပြင်ပေးဆင်ပေးနေရတာလေ”

“ဟိုမ နဲ့ ကိုအောင်ဆွေ ပြောလိုက်မှပင် ဆူ့တစ်ချက်သတိ
ထိအာဖြစ်ထွား၏။ ကိုအောင်ဆွေက ကျုပ်နဲ့မှာ နှစ်ရှည်လ
များသွားနေသူ ဖြစ်၏။ ဒီပြန်ရောက်တာ မကြာသေးတော့
ဖိုးအရှင်က နည်းကပင် မိနွယ်နဲ့ မိတ်သက်ခဲ့သည်လား
မသိပေ။

“ဒီထဲမှာ စစ်စစ်တယ် မထင်ပါနဲ့၊ ကိုအောင်ဆွေ မိနွယ်နဲ့
ကိုအောင်ဆွေတို့ နှေးနှိုးတာ အတော်ကြာပြီလား”

“ဟိုမ နဲ့ နှစ်ဝက်မကျိုးသေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်အဖွဲ့ထဲမှာ
ယုံထွန်းက မိနွယ်ရဲ့ ထုတ်ဝေသူလေ၊ ယုံထွန်းနဲ့ ပတ်သက်
ပြီး နွယ်နဲ့ ဆုံဖြစ်တာ၊ နွယ်ကို ချစ်ခွင့်တောင်းထား ပြီးသား
ဖြစ်သလို လက်ထပ်ခွင့် လည်း တောင်းထားပြီး သားပါ”

“ဒီစကားကို တော့ ကိုအောင်ဆွေ ပြောသင့်မှန်း
သူမိသည်။ ဒီပုံစံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ မိနွယ်နဲ့ ကိုအောင်ဆွေ

တို့ ရင်းနှီးမှုက အချိန်ကာလ မကြာသေးတာတော့ သေချာ နေ၏။

“ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ မဆင်မခြင်ပြုမှုကြောင့် မလို လားအပ်တဲ့ နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေ ဖြစ်ရတဲ့အတွက် ကိုအောင်ဆွေကိုရော မိနွယ်ကိုပါ တောင်းပန်ချင်နေတာ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ်မို့ မိနွယ်ကိုတော့ ချက်ချင်း မတွေ့ရဲတာ နဲ့ ကိုအောင်ဆွေကို အပူကပ်ရတာပါပဲ”

“အေးဗျာ၊ ဖြစ်ချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်ရတာ၊ ဓာကယ်တမ်းကျတော့ အန်တီစော စွပ်စွဲပြောဆို သလိုမျိုး နွယ်က အကွက်ကျကျ စီစဉ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ ကျွန်တော် ဆွေမျိုးတော်တယ်ဆိုတာကို နွယ် မသိတာ အမှန်ပါပဲ။ အန်တီစော ရောက်လာတဲ့နေ့မှ သိရ တာပါ ကိုကိုကျော်၊ ပြီးတော့ ဒီအခန်းဝယ် ဖြစ်သွားတာက လည်း ချွန်တော်ရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကြောင့်ပါပဲ။ ကိုကိုကျော်နဲ့ တွေ့မယ်ဆိုတာကို မိနွယ် မသိပါဘူး၊ မိနွယ်ကတောင်

ပြောပါသေးတယ်၊ အန်တီစော ပြောသလိုမျိုး အခြေအနေ ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့တာကို ကိုကိုကျော်က တကယ်ထင် သွားမှာ တို့ အရမ်းစိုးရိမ်တယ်တဲ့”

ကိုအောင်ဆွေ၏ စကားများကြောင့်ပင် အဖြေကို ရှင်းလင်းစွာ သူ သိသွား၏။

“ကျွန်တော်လည်း သူ့ဇနီး ပြောသလောက် မဖြစ်နိုင် ဘူးဆိုတာကို တွေးမိပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ အခုမှပဲ အဖြေက ရှင်းသွားတော့တယ်၊ မိနွယ်အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိချင်တာ မေးချင်တယ်၊ မေးလို့ရမလား ကိုအောင်ဆွေ”

သူ့ကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ကိုအောင်ဆွေ ခဏတွေ ဝေ နေသေး၏။ ပြီးမှ . . .

“နွယ်ကတော့ ကိုကိုကျော်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြောပြပြီးသားပါ။ ကျွန်တော် သိသ လောက်ကိုတော့ ပြောပြ ပေးလို့ရပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့အကြောင်းကို သိထားတယ်ဆိုရင်

www.burmeseclassic.com

တော့ ကျွန်တော်အဖို့ ပိုပြီးလိပ်ပြာလုံတာပေါ့ ကိုအောင်ဆွေ
 ပြီးဆုံးနေတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ပြန်ဆက်ကချင်တဲ့ သဘော
 မပါဘူးဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် မကားခံထားချင်ပါ
 တယ်။ ကျွန်တော့်အဝမှ အရမ်း အသိချင်ဆုံးကစွမို့လို့
 မေးမဖြစ် မေးရမှာပါ ကိုအောင်ဆွေ။ ကျွန်တော့်ကို
 နားလည်ပေးပါနော် ကိုအောင်ဆွေ။

ကိုအောင်ဆွေကို တကယ်ပင် အသိနားခံနေမိ၏။
 သူ့ အသေမပြောနိုင်သောကိစ္စတစ်ခုအတွက်
 တော့ သူ့ အောက်တို့ ခံရမည်လေ။

ကိုတို့ကျော် မေးမယ်စကားကို ကျွန်တော် အတတ်
 နိုင်ဆုံး ပြောဖို့ စဉ်းစားပေးပါမယ်။ ကျွန်တော် မသိသေးတဲ့
 ကိစ္စဆိုရင်လည်း သိအောင် အတူအညီပေးပါမယ် ကိုကိုကျော်။

သူနဲ့ကိုအောင်ဆွေတို့ နားလည်မှု ရှိသွားသော
 ကြောင့်စင် မေးရမှာ ပိုပြီး အားတက်သွားမိ၏။ အကယ်
 တော့ အတိတ်အဖြစ် အပျက်တွေအပေါ် ရင်ဖွင့်ခြင်းတစ်-

ဖြစ်သည်လေ။

“ကျွန်တော်နဲ့ မိနွယ်တို့ အဖြစ်အပျက်စာချို့ကို
 ကိုအောင်ဆွေ သိပြီးသားပါ။ ကျွန်တော် သိချင်နေတာ
 မိနွယ်နဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ဘဝထူထောင်ဖို့ သဘောတူ
 ခဲ့ကြတယ်။ မေမေစော သဘောမတူလည်း ကိုယ်ခြေထောက်
 ပေါ် ကိုယ်ရပ်ထည်နိုင်အောင် ကျွန်တော် အိမ်ကထွက်သွား
 တာ လေးလလောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်။ တစ်လအတွင်းမှာ
 တော့ မိနွယ်နဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ်။ နောက်စိုင်းကျတော့
 ကျွန်တော်ဖုန်းဆိုရင် မေမေစောပဲ ကိုင်တာမျိုးတယ်။
 ဖေဖေထောင် တွစ်ခါမှ မကိုင်ဘူး။ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆိုတာ
 ကျွန်တော် သိလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆိုတာသာ ကျွန်တော်
 မှုသိရတာလေ။ ဒီမှာကလည်း အလုပ်တွေက မဖြစ်တော့
 ရန်ကုန်ချက်ချင်း ဆင်းလာဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ဘူး။
 ကျွန်တော် ရန်ကုန် ဆင်းမယ်ဆိုတာနဲ့ ဖေဖေ အလုပ်ရင်
 သူငယ်ချင်းက ပေးမလွှတ်ဘဲ အလုပ်တွေကိုပဲ အကြောင်း

ပြပြီး ငြင်းတယ်။ တစ်လနှစ်လလောက် အထိတော့ သည်းခံပြီး နေကြည့်တယ်။ လေးလပြည့်တဲ့အထိ မိနွယ်နဲ့ အဆက်အသွယ် ထပ်မရတော့ ရန်ကုန်ကို ဇွတ်ဆင်းခဲ့တယ်။ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ကျွန်တော်ထင်တဲ့ အတိုင်းပဲ မိနွယ်အိမ်မှာ မရှိတော့ဘူး။ မေမေစောကတော့ မိနွယ်ကပဲ မကောင်းတာတွေ လုပ်လို့ သူ့ဘာသာသူ အရှက်ရပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတယ် ပြောတယ်။ ဖေဖေကတော့ သူမသိဘူးချည်း ငြင်းတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ မိနွယ်အကြောင်းကို ဖေဖေ တစ်ယောက်ပဲ သိထားတာ။ အဲဒီအခါကျမှ ကျွန်တော် ဘန်ကွက်မှာပြီဆိုတာ သိရှိရတယ်။ မိနွယ် အိမ်ပေါ်က ပျောက်သွားတဲ့ကိစ္စမှာ ဖေဖေပါ ပါဝင်ပတ်သက်နေတယ် ဆိုတာ ရိပ်စားမိတယ်။ ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ မိနွယ်သတင်းကို ရအောင်စုံစမ်းတယ်။ သူ့ မြို့ကိုလည်း သူ ပြန်မရောက်ဘူး။ အဲဒီကတည်းက မိနွယ်ပျောက် ဆုံးသွားလို့တာ နှစ်တွေနဲ့ချီပြီး ကြာသွားတယ်။ ဒီအချိန်ကျမှ

မိနွယ် ပြန်ပေါ်လာ တာ ကိုကိုကျော်၊ အဓိက ကျွန်တော် သိချင်တာက ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘဲနဲ့ မိနွယ် ရှောင်တိမ်း သွားရက်တဲ့ကိစ္စပဲ ကိုကိုကျော်”

သူ့ စကားပြောနေသည့် ကာလအတွင်းမှာ ကိုအောင်ဆွေ တစ်ယောက် စီးကရက်တွေကို နင်းဖွာနေ၏။

သူ့ စကားဆုံးတော့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ကိုအောင်ဆွေ ပြောသည်။

“ကိုကိုကျော် သိချင်တဲ့အကြောင်းကိစ္စကို နွယ်ပြောပြလို့ ကျွန်တော် သိထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် . . .”

ကိုအောင်ဆွေက အပျိုပေးပြီး စကားဖြတ်ထားလိုက်၏။

သူ့ မနေနိုင်တော့ဘဲ ကိုအောင်ဆွေကို မေးလိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ ကိုအောင်ဆွေ၊ ကိုအောင်ဆွေ သိရင် ပြောပြပါဗျာ”

“ကျွန်တော် ပြောပြတာထက် ကာယတံရှင်နဲ့ တွေ့
 ပြီးနွယ် ဆိုယ်တိုင်ပြောပြတာက အအားပေးမယ်ထင်တယ်
 ဆိုတိုကျော်၊ ဒီတိုစွနဲ့ မိတ်သွယ်ပြီး နွယ်နဲ့ ကိုကိုကျော်တို့
 တွေ့ကြုံဖို့ အရမ်းလိုအပ်ပါစေယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့ချင်း တွေ့ဖို့
 ကျွန်တော် ဘဝကထာ လုပ်ပေးပါမယ်” ခင်ဗျား ပြောခဲ့တာ
 ကိုယ်တို့ နှစ်ဦးကလေး နှစ်ဦးကလေးက
 “ကျွန်တော် မိနွယ်နဲ့ မတွေ့ရဲတာတွေ အမှန်ပဲ
 ဟာ”

“တွေ့လိုက်ပါချာ၊ ကိုကိုကျော် တွေ့သင့်ပါတယ်”
 “သူ ကျွန်တော်ကို ငြိမ်သက်ချစ်ချင်နဲ့ တွေ့ချင်ပါမလား
 ကိုအောင်ဆွေ”
 “ခင်ဗျားတို့ချင်းက အနားလည်လွန်ပြီး ကွေ့ကွဲမိခဲ့
 ကြတာပဲဗျာ၊ မုန်းတီးနာကြည်းရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ
 အဲဒီအတွက် နွယ်နဲ့ ကိုကိုကျော် တွေ့သင့်ပါတယ်”
 “ကိုအောင်ဆွေက သူ့ထင်ထားသလိုထက်ပင် သဘော
 ထားကြီးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်ပြီ”

ဒီလို ယောက်ျားမျိုးနှင့် မိနွယ် ငယ်တို့တွေဖြစ်ရ
 တာ အလွန်ကံတော့မီးသည့်အခါ မှမိတာ ဖြစ်မိသည်။

“အေးအေးအေးအေးအေးအေးအေးအေးအေးအေးအေးအေး
 ကျွန်တော်ထက် အသက်ငယ်ပေမယ့် ကိုအောင်ဆွေတို့
 တော့ အရမ်းလေးစားမိတာ အမှန်ပါပဲ”

“ဒီက ပြန်ရင် ကျွန်တော် နွယ်ဆီ အားမှာ၊ ခင်ဗျား
 လည်း အိမ်ကို ရောက်အောင်ပြန်၊ နွယ်ဆီက အကျိုး
 အကြောင်း သိရရင် ကျွန်တော် ဆက်သွယ်မယ်၊ ကိုကိုကျော်
 ဆီမှာ ဖုန်း ရိုလား”

“ကျွန်တော် အခန်းမှာတော့ မရှိဘူး ကိုအောင်ဆွေ၊
 အနီးအပါးအိမ်မှာတော့ ရှိတယ်၊ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်
 ရှင်တော့ ဒီရတယ်၊ သူတို့ ခေါ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

ကိုအောင်ဆွေတို့ ဖုန်းနံပါတ် ပြောရိုက်သည့်
 ကိုအောင်ဆွေက စာအုပ်ထဲမှာ ရေးမှတ်၏
 “နွယ်ဆီက အိမ်ထဲမှာ မရှိဘဲ သိတာနဲ့ ကျွန်တော်

၂၂၀ ငါ့ချစ်ရူးသူကျေးဇူး

ဆက်မှာနော်”

“နေဦး ကိုအောင်ဆွေ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ပြောတာ ထက် ကျွန်တော့်မိန်းမနာမည်ကို ပြောပြီး ခေါ်ခိုင်းတာက အဆင်ပြေမယ် ထင်တယ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကို အနီးအပါး က လူတွေက ပိုသိကြတယ်”

“ကိုကိုကျော် အမျိုးသမီးနာမည်က”

“ခင်ခင်ကျော်ပါ ကိုအောင်ဆွေ”

ကိုအောင်ဆွေက ခင်ခင်ကျော်နာမည်ကို ရေးမှတ် ပြန်၏။

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ မိနွယ်နှင့် တွေ့ရမည်ဆိုသော အသိကြောင့် ရင်ခုန်နေမိ၏။

သူ့မသိသေးသော အတိတ်ဇာတ်၏ အဓိကအခန်း တစ်ပုဒ်ကို မကြာခင်မှာ သိရတော့မည်ပဲလေ။

(၃)

ကိုအောင်ဆွေနှင့် တွေ့ပြီး သူ့ အိမ်တန်းပြန်၏။
မိနွယ်နှင့် တွေ့မည်အကြောင်းကို ခင်ခင်ကျော် အား ပြောပြသင့်သည်ဟု သူ တွေးလိုက်သည်။
ခင်ခင်ကျော်ကိုတော့ နားလည်အောင် ပြောပြပြီး မိနွယ်နှင့် တွေ့ခွင့်တောင်းရမည်လေ။
တကယ်တမ်းကျတော့ မိနွယ်နှင့် တွေ့ဖို့ကို သူ စတင်ပြောချိန်ပင် မရလိုက်ပေ။

တစ်ခါချစ်စရာသူကျေးဇူး

“အလုပ်လည်းမည်မည်ရရ မလုပ်ဘဲ ဒီလိုပဲ လျှော့ခတ်သွားနေတော့မှာလား ကိုကို”

အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး အမောမပြေသေးခင်မှာပင် ပြောနေကျဆိုနေကျ စကားလုံးများဖြင့် ခင်ခင်ကျော်တိုက်ခိုက်တော့၏။

သူ့အပြစ်နှင့်သူမို့ ပြေရာပြေကြောင်းပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ (၄)

“လုပ်တုန်းက လုပ်ခဲ့တာပဲ၊ အခုအချိန်မှာလည်း အလုပ်ရုံ အကောင် ကိုကို ကြို၊ စားနေတာပဲ၊ ခင်ခင်ကျော်ရယ်၊ အချိန်မတန်ခင် အခိုက်အစာနဲ့မှာတော့ ဒီလိုပဲ နှစ်ရဦးမှာပေါ့၊ အခန်းရှောင်ထားတဲ့ ပျက်ဆံ့တွေလည်း ပြန်ပြန် သွားစဲ ဥစ္စာ”

“မသိပါဘူး၊ ရည်းစားဟောင်းတို့ ရွတ်သိပ်စဉ်းဖြိုခဲ လျှော့စရာနဲ့ ရောင်းလိုက်သလားလို့ပါ”
မေမေစော ပြောပြလို့ မိန့်ဖယ်အကြောင်းကို ခင်ခင်

ကျော် သိသွားတာ ဖြစ်ရမည်။ ခင်ခင်ကျော်အတွက်တော့ ပြောစရာတစ်ခုရသွားပြန်ပြီ။ “ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ မိန့်ဖယ်နှင့်တွေ့မည့်ကိစ္စကို အတတ်လမ်းမရှိတာ အကောင်းဆုံး...ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

“ခင်ခင်ကျော်ကလည်း ကွာသွားအောင်စိုက်ဆိုင်ပြီး ဖြစ် သွားကြတဲ့ကိစ္စပါကွာ”

“အခုချိန်ကျမှတော့ ဟိုကလည်း ရှင်လို့ အလုပ်ထက်မဲ့ လူတစ်ယောက်၊ ပြီးတော့ မယားကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်တာပဲ အတတ် မဲတော့မှာလား ရဲ့” မိန့်ဖြန်လဲပျိုလေးကိုပဲ သိမ်းပိုက်လိုက်တော့မှာပေါ့။

“ခင်ခင်ကျော်ရယ် မိန့်အချင်း အာကြောင့် ဒီစကား မို့တွေ ပြောနေရတာလဲ”

“ပြောရတာပဲ ကိုယ်ပေးတာကိုးဟိုက အဲဒီစာရေးဆရာမကို စွဲနေတာကိုး၊ ဘာလဲ အခုဖြစ်ပျက်ခဲ့တာကိစ္စတွေကို အရင်းပြုပြီး ရှင်က သွားပြီး အာဆန်းခံလို့ဆို”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဟုတ်တာလဲ၊ ရှင် သွားစရာ မလိုဘူး၊
တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး၊ ရှင်သွားရင်တော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ
အကြောင်း ဆီသွားမယ်”

မောက်မာပြင်းထန်လွန်းသော ရာဇသံကြောင့်ပင်
သူ ငြိမ်လိုက်ရသည်။

မေမေစောက စကားတွေကို ကုန်အောင် ပြောပြ
လိုက်သည် ထင်၏။

ခင်ခင်ကျော်တစ်ယောက် သူ့ကို အခြင် မကြည်
လင်တာတော့ အရမ်းသေချာနေသည်လေ။

ခင်ခင်ကျော်၏ ဆူပူညည်းတွားသံများကို သည်းခံ
ပြီး တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းအလာကို သူ စောင့်နေမိသည်။
တစ်ရက်ကနေ နှစ်ရက် မြောက်သွား၏။ သူ့ ဆီသို့

ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်းမဆက်ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က ဆက်ရ
အောင်လည်း ဟိုဘက်က အခြေအနေက ဘာမှန်း ညာမှန်း
သိရတာ မဟုတ်တော့ မဆက်ဝံ့ပေ။

တတိယနေ့မြောက် မနက်ခင်းမှာတော့ သူ မနေ
နိုင်တော့ပဲ ခင်ခင်ကျော်အား စကားစမိ၏။ သူ့မသိတုန်း
အချိန်မှာ ဖုန်းလာ သွားသေးလားဟု စကားတောက်ကြည့်
လိုက်သည်။

“ခင်ခင်ကျော်ကို မေးစရာ ရှိတယ်”

“ဘာလဲ”

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ ကိုကိုနာမည်နဲ့ ဖုန်းခင်လာသေး
လားဟင်”

“သိပ်ထူးဆန်းနေပါလား၊ ဘာလဲ ရည်းစားဟောင်း
နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ အဲဒီရည်းစားဟောင်းရဲ့
သတို့သားလောင်းကို ပွဲစားလုပ်ခိုင်းထားလို့လားဟင်”

ခင်ခင်ကျော်ကို သူ မေးမိလိုက်တာ ကျွတ်တိ မှန်

၂၂၆ တစ်ခါချစ်စရာသူကျေးဇူး

နေ၏။ ခင်ခင်ကျော်၏ စကားအသွားအလာအရ ဆိုရင် တော့ ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်းဆက်တာ သေချာသလောက် ရှိနေ၏။

“ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်းဆက်တယ် မဟုတ်လား ခင်ခင်ကျော်”

“ရှင်နဲ့ကိုအောင်ဆွေက ဘာကိစ္စရှိလို့ အံ့ဆတ် အသွယ်လုပ်ရတာလဲ”

“ဒါက မင်းကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုအောင်ဆွေ ဖုန်းဆက်လား၊ မဆက်ဘူးလားဆိုတာပဲ သိချင်တယ်”

“စကားပြောတာက မာလုချည်လား၊ ဘာကြောင့် အဆက် အသွယ် လုပ်ရတာလဲဆိုတာကိုသာ အရင်ပြောစမ်းပါ”

ခင်ခင်ကျော်ကို ကြည့်ရင်ကမင် တမင်ရွဲ့ချင်စိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။

“ပြောမယ် မင်း စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး နားထောင်

ခင်ခင်ကျော်၊ ငါ မိနွယ်နဲ့တွေ့ဖို့အတွက် ကိုအောင်ဆွေက ဖုန်းဆက်တာ၊ မင်း သိပြီ မဟုတ်လား”

“ဟင် . . . ရှင်တို့က ဒီအခြေအနေအထိ ပြန်ပြီး အဆင်ပြေကြပြီပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါက မင်းကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို ရှင်းပြလည်း လက်ခံမှာ မဟုတ်တာ၊ ငါ လေကုန်မခံနိုင်ဘူး ခင်ခင်ကျော်”

“ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ မသုံးစဖူး ငါတွေ ဘာတွေ သုံးလို့ပါလား၊ ကောင်းပြီလေ၊ ရှင် အဲဒီစာရေးဆရာမနဲ့ သွားတွေ့မယ်ဆို ကျွန်မနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြတ်အောင် လုပ်ပြီးမှ သွားတွေ့ ရှင်နဲ့ အဲဒီစာရေးဆရာမ ပြန်ဆုံတာကို ကျွန်မ လုံးဝသဘောမကျဘူး၊ ကျွန်မကို ကွာရှင်းနိုင်တယ် ဆိုမှ ရှင်သွား”

“မဆိုင်တာတွေကို ဘာကြောင့် မပြောနေရတာလဲ ခင်ခင်ကျော်ရယ်၊ မိနွယ်ကို သွားတွေ့တာနဲ့ ဘာလို့ကွဲတာ ကွာတာ ပြောရတာလဲ”

တစ်ခါချစ်စရာသုတေသန

“ပြောရမယ် ရှင် မကွာချင်ရင် သွားမတွေ့နဲ့”

“ခက်တယ်ကွာ၊ မင်းကို လိမ်ချင်ညာချင်မှတော့ ဒီ အကြောင်းတွေ ပြောပြနေတော့မလား၊ မမြင်ကွယ်ရာမှာ သစ္စာမဲ့ ချင်မှတော့ ဒီလိုစကားမျိုး ပြောမနေဘူး”

“လိမ်တာညာတာကမှ အခံရသက်သာဦးမယ်၊ အခုလို ပေါ်ပေါ်တင်တင်ကြီး ကြားရမြင်ရတာက ပိုအခံ ခက်တယ်၊ ဒီစာရေး ဆရာမ ပြန်ပေါ်လာပြီဆိုကတည်းက ရှင်ကို မသတိတော့တာ အမှန်ပဲ၊ ရှင်တို့ချင်းက အရမ်း ချစ်ခဲ့နားလည်ခဲ့ကြတာလေ၊ ကျွန်မကိုကျတော့ မေမေ စောတို့ လူကြီးချင်းက အတင်းပေးစားလို့ ရှင်ယူချင် မယူ ချင် ထူခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

“ဘာလို့ သူငယ်ပြန်ချင်တဲ့စကားတွေ ပြောနေရ တာလဲ၊ ကိုကိုတို့က တရားဝင်လက်ထပ်ခဲ့ကြတဲ့ အကြင် လင်မယားပါ၊ ပြီးတော့ အခုကိစ္စက သူ့မှာလည်း သူ့လူနဲ့သူ ရှိနေပြီးသား”

ခင်ခင်ကျော်အား ရှင်းပြလို့ မရတာတော့ သေချာ သွားဇါ။

(ပြီးတော့လည်း မိနွယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အခုကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ နောက်နောင်ကိစ္စများမှာ သံသယစိတ်ဖြင့် နားပူ နားဆာလုပ်တော့မှာ သေချာသည်။

“သွားတွေဖို့ကို နှင့် တောင်းနေတာပါ ခင်ခင်ကျော် ရယ်”

“မလိုဘူး၊ လုံးဝသွားမတွေ့ရဘူး၊ သွားတွေပြီဆိုတာ နဲ့ ဒီအိမ်ပေါ်ကို ပြန်မလာနဲ့တော့၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ကွာဖို့ တရားရုံးကိုပဲ လာခဲ့တော့”

“မဟုတ်သေးဘူးကွယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ကိုဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်မရဲ့ ပြတ် သားရမယ့် အချိန်အခါပဲ၊ ကိုင်တွယ်တာတင်းလို့ ပြတ် သွားရင် တစ်ခါပဲ စိတ်ဆင်းရဲရမှာ၊ ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်တာ လုံးဝ နှိပ်တယ်”

တစ်ခါချစ်ပုသွားကျေးဇူး

“ကောင်းပြီ ခင်ခင်ကျော်၊ ငါကတော့ မိနွယ်ကို သွားတွေ့ရမှာပဲ။ အဲဒီအတွက် ငါ့ဘက်က သာမှ စတင်ပြီး တော့ မလုပ်ဘူး။ မင်းကတော့ မင်း အမှန်တရားအတွက် မင်းဘာသာ မင်း ဒုက္ခရှာ ပေးတော့၊ ငါ အခုသွားမယ် ခင်ခင်ကျော်”

“ရှင် တကယ်သွားတာလား”

“ပြောပြီးပြီပဲ”

“ဒါဆို . . . အခုချက်ချင်း ကျွန်မ မျက်စိရှေ့က ဆွတ်သွားတော့”

ဒေါ်သမားဖြင့် ပူလောင်နေသော ခင်ခင်ကျော်ကို တစ် ချက်စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ သူ့ခြေလှမ်းတစ်လမ်းတိုင်း သည် ခင်ခင်ကျော်နှင့် ဝေးသထက် ဝေးပြီးဆိုတာကို အလို လို ဆိုနေသည်ပဲ။

“ညီလေးရာ အစ်ကို့ကို တစ်ချက်လောက် အကူ အညီပေးပါ”

“ဘာများ ကူညီရမှာလဲ အစ်ကို”

“အစ်ကို ဖုန်းဆက်ချင်လို့ ညီလေး”

“ဆက်လေ အစ်ကို”

ဖုန်းစောင့်နေသော ကောင်လေးကို သူ သဘော ပေါက်အောင် ပြောလိုက်ရသည်။

မိနွယ် ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောပြပြီး သူ ပြောလိုက်၏။

“ဒီလို ညီလေး၊ ဒီဖုန်းနံပါတ်မှာ ကိုအောင်ဆွေဆိုတဲ့ သူ ရှိတယ်။ သူနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ။ သူကိုယ်တိုင် မလာ မှာ စိုးလို့ပါ။ ညီလေး ခေါ်ပေးပါလား၊ ကိုအောင်ဆွေဆိုမှ တိုယ့်ကို ပေးပြောလေ”

ဒီလိုကိစ္စမျိုး တွေနှင့် ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေလို့လား မဆို။

ကောင်လေးက လိုလိုချင်ချင် သဘောတူလိုက်၏။

“ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ ဒီလိုမျိုးတွေကို လုပ်ပေးနေ ကျပါ။ အစ်ကို ခဏလေးစောင့်”

ကောင်လေးက ဖုန်းနံပါတ်ကို ကျင်လည်စွာ နှိပ်လေ၏။

သူကတော့ ဘေးနားမှနေပြီး ရင်ခုန်နေရ၏။

“ကိုအောင်ဆွေနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“-----”

တစ်ဘက်မှ ပြောစကားကို နားထောင်ပြီး ခဏကြာ မှ ကောင်လေးက ဖုန်းကို လက်ဝါးဖြင့်ပိတ်ကာ သူ့ကို ပြော၏။

“အမျိုးသမီး လာကိုင်တာ၊ သွားခေါ်နေတယ် အစ်ကို”

“ကိုအောင်ဆွေလားလို့ မေးလိုက်နော်”

ကောင်လေးက အသံမပြုဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ဒီပုံစံအစိုင်းဆိုရင်တော့ ကိုအောင်ဆွေ ရှိနေတာ

သေချာ ၏။

“-----”

“ကိုအောင်ဆွေများလား မသိဘူး”

“-----”

“ဒါဆိုရင် ခဏလေး ကိုင်ထားနော်”

ကောင်လေးက သူ့လက်ထဲသို့ ဖုန်းထိုးပေးလိုက်

၏။

“ကိုအောင်ဆွေလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုကျော်၊ ကျွန်တော် စောင့်နေကြ

တာဗျ”

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ဖုန်းဆက်တာကို

အခုမှ ကျွန်တော် သိတာ”

“ခင်ဗျား မိန်းမ ပြောတာလား”

“ဆိုပါတော့”

“အေးဗျာ၊ ခင်ဗျားမိန်းမက ကျွန်တော့် နားနဲ့

လည်း ပြောပြလိုက်ရော ပြောတာ ရစရာမရှိဘူး၊ ကျွန်တော်
ကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ နွယ်
စိုးရိမ်တာက ဖုန်းဆက်တဲ့ အကြောင်းကို ပြန်မပြောမှာကိုပဲ”

“အခုရော မိနွယ် အနားမှာ ရှိနေလား ကိုအောင်ဆွေ”

“မရှိဘူး၊ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ အပြင်ခဏသွားတယ်၊

ခင်ဗျား ဒီအိမ်ကိုပဲ လာခဲ့လေဗျာ”

“ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်ကို လာလို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ လာခဲ့နော်၊ ကျွန်တော်

စောင့်နေမယ်”

ကိုအောင်ဆွေကတော့ အသေအချာကြီး ပြောနေ

၏။

ဖုန်းချပြီးသည်နှင့် ကောင်လေးကို ကျေးဇူးတင်

စကား ပြောလိုက်သည်။ အိတ်ကတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံကို ပြန်စစ်

ရင်းက တားတစ်စီးကို တားလိုက်သည်။

(၄)

မိနွယ်တို့အိမ်သို့ သူရောက်သွားချိန်မှာတော့ အပြင်
အဆင် အနေအထားတို့သည် သူ နေထိုင်ခဲ့စဉ်ကထက်
များစွာပြောင်းလဲသွား၏။

သူ့ကို တိုအောင်ဆွေ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။

“နွယ် ပြန်လာနေပြီလို့ ဖုန်းဆက်တယ် ကိုကိုတော့
ကိုအောင်ဆွေ စကားအရဆိုရင်တော့ သူလာတာ

ကို မိနွယ် သိပြီးပြီ ဖြစ်၏။

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူ့အတွက် အအေးနှင့် မုန့်ကို ယူဆောင်လာပေးသည်။

“သုံးဆောင်လိုက်ပါဦးရှင်”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

တကယ်တမ်းမှာတော့ သူ့ရင်တွေပူနေ၏။

အအေးခွက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး တစ်ဝိုက်သောက် လိုက်သည်။

“ကိုကိုကျော် အမျိုးသမီးက အခုချိန်ထိကို ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ အမြင်မကြည်လင်သေးဘူးဗျ”

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီနေ့အထိ ကျွန်တော်နဲ့ တကျက်ကျက်ပါပဲဗျာ”

ဒီကိုရောက်လာဖို့အတွက် ခင်ခင်ကျော်နှင့် ပြဿနာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ခဲ့ခြင်းကိုတော့ သူ ထိန်ချန် ထားလိုက် သည်။

“ကျွန်တော် တစ်ခုမေးမယ် ကိုကိုကျော်”

“မေးပါ ကိုအောင်ဆွေ”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ချင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်လား”

ဒီအမေးစကားကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ရှိသည့် အတိုင်း ဖြေရန်သင့်တော်မည် မဟုတ်ပေ။

“ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ပြောလို့ ဖြစ်ပါ တယ် ကိုအောင်ဆွေ”

သူ့စကားကို နားထောင်ရင်းကပင် အခန်းအပြင် ဘက်သို့ ကိုအောင်ဆွေ ကဲကြည့်လိုက်၏။

“နွယ်တော့ ပြန်ရောက်လာပြီ ကိုကိုကျော်”

ကိုအောင်ဆွေ၏ တပ်လှန့်စကားကြောင့်ပင် သူ့ ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ရှားသွားရသည်။

တကယ်တမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမည်ဆိုတော့ သတ္တိတွေ နည်းပါးနေ၏။

“ကျွန်တော်တော့ မိနွယ်နဲ့ တွေ့ရမှာကို သတ္တိနည်း
နေတာ အမှန်ပဲ ကိုအောင်ဆွေ”

“နွယ်အနေနဲ့ ကိုအောင်ဆွေ့အပေါ်မှာ ပစ်ပစ်ခါခါ
ဆတ်ဆတ်မှာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဖြစ်ခဲ့ဖူးကံခဲ့တယ်
ဆိုတာကလည်း ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲဥစ္စာ”

အိမ်ပေါက်ဝခေါ်သို့ သူ့အကြည့်ကို မရွေးထားရဲပေ
လှေကားထစ်များအတိုင်း တက်လာသောခြေသံက
တစစ နှင့် နီးကပ်လို့လာသည်။

“ဪ... ရောက်နေပြီသား”

မိနွယ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

မိနွယ်၏ အလှအပများက အရှင်ကာလများထက်
ပင် ပိုမိုမျှော်နေသေးသည်... ဟု အောက်မေ့မိသည်။
ထက်ထက်မှာတော့ မိနွယ်နှင့် ပတ်သက်သမျှအရာ အားထု
သည့် အခုခိုက်မှာတော့ သူနှင့် လုံးဝဆက်စပ်ခြင်း မရှိတော့

“နွယ်ရေ... နွယ်တို့ချင်း စကားပြောတဲ့နေရာ

ကျွန်တော် ရှိနေလို့ ဖြစ်ပါမလား”

သူ့ကို ရှေ့မှာထားပြီး နွယ်တို့၊ ကိုအောင်ဆွေ့မေး
သည်။

နွယ်က အိန္ဒြေရစ္စာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“ဖြစ်ပါတယ်” ကိုအောင်ဆွေ့၊ ကိုအောင်ဆွေ့ ရှိနေ
တော့ ပိုကောင်းကုာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုကိုကျော်”

သူ့နှုတ်မှ သဘောတူကြောင်း မပြောဖြစ်သော်
လည်း ယောင်ယမ်းပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်မိသည်။

“အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေ လဲလိုက်ပါဦးလား
နွယ်၊ ပြီးတော့ နွယ် တစ်ခုခု စားရိုက်ဦး”

“ကိုအောင်ဆွေ့ သတိပေးမှ သတိရဖြစ်တယ်၊ ဒီ
တစ်မနက်လုံး အစားအသောက်ကို မည်မည်ရဲ့ မစားရ
သေးဘူး၊ အဲဒီတော့ စောင့်လက်စနဲ့ ခဏဟော့ စောင့်ပေး
လို့ ဖြစ်တယ် မဟုတ်လား ကိုကိုကျော်”

“ဖြစ်ပါတယ် မိနွယ်”

www.burmeseclassic.com

မိနွယ်နှင့် သူတို့ဆက်ဆံရေးသည် အရင်ကနှင့် တခြားစီ ဖြစ်သွား၏။

ကိုအောင်ဆွေနှင့် မိနွယ်တို့၏ အပြန်အလှန် ပြော စကားတွေက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုကို ဖော်ပြသလို ဖြစ်နေ၏။

သူ စောင့်ဆိုင်းရသည်ဆိုသော်လည်း အချိန် အကြာကြီးတော့ မဟုတ်ပေ။

မိနွယ်က ဝေယျာဝစ္စများကို အချိန်တိုတိုတွင်းမှာ ပြီးစီးအောင် လုပ်ပြီး သူနှင့်ကိုအောင်ဆွေရှိရာ အိမ်ရှေ့ ခန်းသို့ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ကိုကိုကျော် သိချင်တာကို မပြောပြခင်မှာ ထို အောင်ဆွေနဲ့ မိနွယ်တို့အကြောင်းကို အရင်ပြောချင်တယ်”

မိနွယ်က နိဒါန်းမပျိုးဘဲ ပြောချလိုက်သောစကား တို့ သူ့အဖို့ အံ့ဩလောက်စရာ မရှိသော်လည်း ကိုအောင်ဆွေ

က အံ့ဩနေတာ သိသာလွန်း၏။

“ဘာအကြောင်းများလဲ နွယ်”

“အခုပြောမယ့်စကားက ကိုအောင်ဆွေနဲ့ အများ ကြီး ပတ်သက်ပါတယ်။ ကိုအောင်ဆွေ နွယ်ကို လက်ထပ် ခွင့်တောင်းထားတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီတစ်ပတ် နှစ်မတ် အတွင်းမှာ မင်္ဂလာပွဲဖြစ်အောင် စီစဉ်လိုက်တော့”

“တကယ်လား နွယ်”

“တကယ်ပြောနေတာပေါ့၊ နှစ်ယောက်တည်း ပြောကြတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုကျော် တစ်ယောက်လုံး သက်သေရှိနေတာပဲ”

ကိုအောင်ဆွေ ဝမ်းသာနေသော်လည်း သူ့အဖို့မှာ တော့ နေရထိုင်ရတာ နည်းနည်းလေး ကသိကအောက် နိုင်သွား၏။

“ကောင်းပါပြီ နွယ်၊ နွယ် ဆက်ပြောမယ့်စကားကို

ဆက်ပြောလေ၊ ကိုကိုကျော် နားထောင်ဖို့ စောင့်နေတာ

တယ်”

ဖြည်းဖြည်းပြောလိုပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊
ကိုအောင်ဆွေတို့ မိနွယ်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာသတင်း ကြားရတာ
ဝမ်းမြောက်မိတာ အမှန်ပါပဲ”

မိနွယ်ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်မိခြင်းကို၊
ကိုအောင်ဆွေက မြင်ဖြစ်လိုက်သေး၏။

မိနွယ်၏ မျက်နှာရိပ်သည် သိပ်ပြီးတော့ လှုပ်လှုပ်
ရှားရှား ဖြစ်မနေပေ။

“ကိုကိုကျော်က ဘာကို အဓိကထားပြီး သိချင်ရ
တာလဲဟင်”

မိနွယ်က တည့်တည့်မေးလာတော့ အဖြေကျပ်ရ
သည်။

သူ သိချင်နေသော အကြောင်းတရားတွေက အခု
ချိန်မှာ အသုံးမဝင်တော့မှန်း သူ သိနေသည်။ ဒါပေမယ့်
ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ အရမ်းသိချင်နေခဲ့သည်ပဲ။

ကိုအောင်ဆွေရှေ့မှာမို့ အတိတ်ကဇာတ်ကြောင်းကို
အပြည့်အစုံ မဟုတ်ဘဲ နှစ်ကိုယ်ချင်း သိကြသည့်စကားမျိုး
ကို ရွေးပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါ မိနွယ်၊ အခုချိန်ခါမျိုးမှာ ဒါတွေကို ပြန်
ပြောင်းသိရလို့ မိနွယ်ရော၊ ကိုကိုကျော်ပါ၊ ဘာမှ ထွေထွေ
ထူးထူးဖြစ်လာကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကိုကိုကျော်
မိနွယ်နဲ့ ခွဲရပြီးကတည်းက ဒီနေ့အထိ အဲဒီအကြောင်းကို
အရမ်းသိချင်ခဲ့တယ်၊ ကိုအောင်ဆွေကိုလည်း ဒီအတိုင်းပဲ
ပြောပြခဲ့တာပါ။ ကို ကိုကျော် မန္တလေးကို လေးလ သွား
အလုပ်လုပ်တုန်းမှာ မိနွယ် ဘာကြောင့်အိမ်ကနေ ထွက်
သွားရတာလဲ၊ ပြီးတော့ အစအနပျောက်ပြီး အာဆို့ ဇာတ်
မြှုပ်နေခဲ့ရတာလဲ၊ ကိုကိုကျော် အဲဒီအကြောင်းကို အရမ်း
သိချင်တယ်”

မိနွယ်က သူ့စကားတွေကို နားထောင်ရင်းက
အတိတ်ကို စိတ်ဖြင့် မှန်းပြီး လွမ်းဆွတ်ကြည့်သည့်ဟင်၏။

 တစ်ခါချစ်စရာသူတွေအား

သူ ပြောလိုက်သော စကားလုံးတွေ၏ နက်ရှိုင်းမှုကို မိနွယ် နားလည်မည် ထင်၏။

သူနှင့် မိနွယ်တို့နှစ်ယောက်ချင်း စကားမပြော ဖြစ်တာလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းနေပြန်၏။

ကိုအောင်ဆွေသာ အနားမှာ ရှိမနေပါက သူ့ရင် တွေ ဒီထက်ပိုပြီး ပွင့်ထွက်ကုန်မှာ သေချာနေ၏။

“ဒီကိစ္စကို သိချင်တာလား၊ မိနွယ်လည်း တစ်နေ့နေ့ မှာ ကိုကိုကျော်နဲ့တွေ့ပြီး ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြဖို့ အမြဲ စိတ်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်။ ပြီးခဲ့တာတွေ မိနွယ်လုပ်ခဲ့မိတာ တွေက အားလုံးအတွက်ပါ။ အဲဒီတုန်းက အကောင်းဆုံးဖြစ် မယ့် အခြေအနေကို ရွေး ချယ်လိုက်တာပါ။ အဖြစ်အပျက် အကြောင်းစုံကို မိနွယ် ပြန်ပြောပြ ပါ့မယ်။ ကိုအောင်ဆွေကို လည်း အကြမ်းဖျင်းလောက်တော့ ပြောပြထားပြီးသားပါ။”

မိနွယ် ပြောပြမည့် နောက်ကြောင်းပြန်ဇာတ်လမ်း ကို သူ့ရော ကိုအောင်ဆွေပါ စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

မိနွယ်ကို ဟိုတုန်းကလည်း ထိခိုက်နာကျင်အောင် သူ မလုပ်မိ။ အခုလည်း မလုပ်မိပေ။ သူ့ချစ်ခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်းတွေကို သိနေပါလျက်၊ ဒီဘဝမှာ သူနှင့်အဝေး ဆုံးဖြစ်အောင် ဘာကြောင့် မိနွယ် ဖန်တီးခဲ့သလဲ။

ရင်ထဲက အထပ်ထပ်သော မှေးခွန်းတွေကို မိနွယ် သိစေချင်လိုက်တာလား။

(၅)

ကိုကိုကျော်နှင့်သူမတို့၏ တိတ်တဆိတ် ချစ်ကြီး
သွယ်မှုက တစ်ရက်ထက်တစ်ရက် ပိုပိုလာခဲ့သည်။ ချစ်စ
ခင်စ အချိန်ခါမို့ အနေနီးစွာ နေခွင့်ရသော်လည်း စကား
ပြောတာကအစလှ လွတ်လွတ် လပ်လပ် မရှိပေ။

အန်တီစော သတိထားမိမှာကို သူမရော ကိုကိုကျော်
ပါ စိုးထိတ်မိကြ၏။

ဒီပုံစံမျိုးနှင့် အမြဲတမ်းသွားလို့ရမည် မဟုတ်
ကြောင်းကို နှစ်ယောက်စလုံး သိကြ၏။

“ကိုကိုကျော် မန္တလေးမှာ သွားပြီး အလုပ်လုပ်မယ်၊
ဖေဖေ သူငယ်ချင်းစက်ရုံမှာ ကိုကိုကျော်တို့ ရှယ်ယာထည့်
ထားတာ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဖေဖေရော
မေမေစောက ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ မိနွယ်”

“ကိုကိုကျော် ဘယ်တော့ သွားဖြစ်မှလဲဟင်၊
အကြာကြီး ကြာမှာပေါ့”

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ သွားဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကိုကိုကျော်တို့
ဘဝကို ကိုကိုကျော်တို့ဘာသာ ထူထောင်ကြဖို့ဆိုရင်
လတ်ထဲမှာ ကိုယ်ပိုင် ငွေစကြေးစလေးတွေရှိမှ ကောင်းမှာ
လေ၊ ဒါကြောင့် အလုပ်ဝင်ဖို့ ဖေဖေဆီမှာ ခွင့်တောင်းရ
တာ”

“မိနွယ်ဆီမှာလည်း စုထားဆောင်းထားတာလေး
တွေ ရှိပါသေးတယ်”

“မိနွယ်ဆီမှာ ရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးကို အယ်မြစ်ပါ
မလဲ မိနွယ်ရယ်၊ ဘာလဲ မိနွယ်က ကိုကိုကျော်နဲ့ ခွဲရမှာကို
စိုးရိမ်တာလား”

“အင်းပေါ့၊ ဒီမှာက မြင်နေတွေ့နေရသေးတယ်
လေ၊ မန္တလေးမှာ သွားနေရင် လွမ်းနေမှာတော့ သေချာ
တယ်”

“မိနွယ်ရယ် တစ်ဘဝလုံး အတူနေရဖို့အတွက်
တစ်နှစ်လောက်တော့ ဒီလိုပဲ သွားချည်ပြန်လှည့်နေကြရ
မှာပေါ့၊ ကိုကိုကျော် ဖုန်းလည်း ဆက်မယ်၊ ပြီးတော့ နှစ်လ
တစ်ခါလောက်တော့ ပြန်ဖြစ်မယ်လေ”

ကိုကိုကျော်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်များကို ပြောဆိုပြီး
သူမအား ဖျောင်းဖျနှစ်သိမ့်လေ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ ကိုကိုကျော်ဆန္ဒတွေကို သူမ
လိုက်လျောပေးရ၏။

“အင်းလေ၊ ဒီလိုဆိုတော့လည်း သွားသင့်ပါတယ်၊

www.burmeseclassic.com

ထစ်ခဲပဲ ရှိတယ် ကိုကိုကျော်”

“ဘာများလဲ မိနွယ်”

“အနေဝေးသွားလို့ . . .”

“ဒါများ မိနွယ်ရယ်၊ အနေဝေးလို့ ပိုလွမ်းတယ်၊ ပိုလွမ်းတော့ ချစ်ချင်းက ပိုခိုင်မြဲတယ်လေ၊ မေ့နေပြီလား စာရေးဆရာမ ကြီးရဲ့၊ ကိုကိုကျော်ကို လွမ်းတဲ့အလွမ်းနဲ့ စာတွေဖိရေးလေ၊ ကိုကိုကျော်ကလည်း မိနွယ်အတွက်ဆိုပြီး အလုပ်တွေ ပိုလုပ်မယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဒီလိုဝေးရမယ်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာလေးတာ အမှန်ပဲ ကိုကိုကျော်၊ ဘာကိုတွေးပြီး ကြောက်မှန်း မသိဘူး၊ အဝတ်တည်းက ကိုကိုကျော် မိနွယ်ကို မချစ်ခဲ့ရင်ကောင်းမှာ”

“မိနွယ်ရယ် အာကြောင့် တမင်ကြောင့်ကြပြီး တိုယ့်ကို ဒုက္ခ ပေးချင်ရတာလဲ၊ ကိုကိုကျော် နောက်ဆံတင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ မိနွယ်ကို ပြောစရာစကား ကျန်သေးတယ်”

ကိုကိုကျော်စကားကြောင့်ပင် သူ့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘာများလဲ ကိုကိုကျော်”

“ကိုကိုကျော်တို့ အကြောင်းကို မေမေသိသွားပြီ မိနွယ်”

ကိုကိုကျော် စကားကြောင့် လန့်ဖျပ်သွား၏။

“ဦးလေး သိသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ် မိနွယ်”

“နေပါဦး ကိုကိုကျော်၊ ဦးလေး သိရအောင် မိနွယ်တို့က အရမ်းသိုသိုသီသီပဲ နေကြတာမပြုစွာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပဲ ဦးလေးတောင် ရိပ်မိရင် မေမေစောတော့ သိနေတော့မှာပဲ၊ ဘယ်နှယ့်လုပ်ကြမလဲ ကိုကိုကျော်”

ပါးစပ်က ပြောရင်း ကျောထဲမှာ စိမ့်တက်လာသည်။

သူမ ဖြစ်ပျက်နေပုံကို ကြည့်ကာ ကိုကိုကျော်

ရယ်သွေး လွမ်း၏။

“ကိုကိုကျော် စကား မဆုံးသေးဘူး မိနွယ်၊ ဖေဖေ ခိပ်မိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ထောင်ရေးအကြောင်းကို ပြောကြဆိုကြရင်းက ဖေဖေကို ကိုကိုကျော် တမင်ဖွင့်ပြော လိုက်တာ”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မိနွယ်၊ ကိုကိုကျော်စကားကိုကြား တော့ ဖေဖေ အံ့ဩသွားတယ်၊ မိနွယ်ကို စိတ်ကစားပြီး ချစ်မိတာမျိုးတော့ အားမပေးချင်ဘူးတဲ့၊ မိနွယ်က ကိုကိုကျော်တို့အိမ်မှာ လာခိုနေရ ရှာတဲ့သူတဲ့၊ ကိုကိုကျော် ကလည်း မိနွယ်ကို လက်ထပ်ဖို့အထိ တစ်ဘဝလုံးစာ ရယ်ရွယ်တာပါလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ မိနွယ်နဲ့ အတူတူနေနိုင်အောင်လို့ အလုပ်တစ်ခုတောင်းတယ်၊ ဖေဖေက သေချာတယ်ဆိုရင် ပြီးတာပဲတဲ့၊ အလုပ်လုပ်မှာတို့ လည်း သဘောတူတယ်၊ မင်း မေမေစောသာသိရင် ဦးဦး

လောင်မှာလို့ သတိပေးသေး တယ်”

ဦးလေးကတော့ စိတ်ရင်းကောင်းသူ၊ အေးဆေးသူ

မို့ ပြဿနာ မလုပ်မှန်း သူမလည်း သိနေ၏။

သူမတို့ဘက်မှာ ဦးလေးရှိနေသည်ဆိုသော အသိ ကြောင့် အားတက်သွားမိသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ မိနွယ် တစ်ဖိုးစိတ်အေးချို ကိုကိုကျော်၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ မိနွယ်တို့ ဝေးဖို့ သိပ်စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ဘူး”

“ဒါပေါ့ မိနွယ်ရယ်၊ အချစ်စစ်ဆိုတာ နည်းနည်း လေးတော့ အဖုအထစ် အကွေ့အတောက်လေးတွေ ရှိနေ ဦးမှာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”

ခွဲရခါနီး ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် ပျော်စရာစကားလေး များကို ပြောရင်းလွမ်းရမည့်ကိစ္စများကို မေ့လျော့ထားကြ သည်။

မကြာခင်မှာ ကျရောက်တော့မည့် အန္တရာယ်ကို သူမရော ကိုကိုကျော်ပါ မတွေးမိခဲ့ကြပါလေ . . .

ကိုကို မန္တလေးသွားသည့်နေ့က ဘူတာရုံကို သူမ လိုက်ပို့ ချင်သော်လည်း အိမ်မှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။

ဘူတာမှနေပြီး အန်တီစောတို့ အလစ်တွင် တိုက်ကျော်က ဖုန်းလှမ်းဆက်သေး၏။

ဖုန်းထဲမှနေပြီး ကိုကိုကျော်ကို ဝမ်းနည်းတုန်ယင် စွာဖြင့် နှုတ်ဆက်ရလေသည်။

ကိုကိုကျော် မန္တလေးသွားပြီး တစ်ပတ်အကြာမှာ အန်တီစောဆီမှ မကြားဘူးသော စကားများကို သူမ ကြားရ၏။

“မိနွယ်”

“ဘာခိုင်းစရာ ရှိလဲ အန်တီစော”

“ခိုင်းစရာရှိတယ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး မိနွယ် ဒီအိမ်မှာက သားလေး မရှိတော့ မိနွယ်အလုပ်တွေက နည်းနည်းလျော့သွားမှာ၊ ဒီကြားထဲမှာ မိနွယ် အိမ်ပြန်ရင် ရင် တစ်ပတ်ဆယ်ရက် ပြန်လေ”

ကြားကြားချင်းမှာ သူမနားကိုပင် သူမ မယုံနိုင် အောင် ဖြစ်ရ၏။

သဘောကောင်းလွန်းပြီး အလိုက်သိသော အန်တီ စောကို ကျေးဇူးတွေ တင်နေဖြစ်၏။

“တကယ်ပြောနေတာနော် အန်တီစော”

“တကယ်ပြောတာပါ ဒီရောက်ကတည်းက အစ်ခါ မှ ညည်း အိမ်မပြန်ဖြစ်သေးတာလေ”

“ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သွားရမှာလား”

“အေးပေါ့၊ အိမ်အတွက် ဝယ်စရာခြမ်းစရာတွေကို ငါနဲ့ မနက်ဖြန် ဈေးလိုက်ဝယ်လေ၊ ဒီအတွက် ညည်းရမယ့် ထဲက ဖြတ်မယူပါဘူး”

ကိုကိုကျော် ဖုန်းဆက်ရင်တော့ ခွင့်စောင်းရဦး မည်။ ကိုကိုကျော်ကလည်း လိုလိုချင်ချင် ပြန်လွှတ်မှာ သေချာသည်ပဲ။

“သမီး မိနွယ်”

ကိုကိုကျော် ဖုန်းကိုစောင့်ရင်း အိမ်အတွက် ဝယ်
ခြမ်းထားသော ပစ္စည်းများကို ထုပ်ပိုးနေစဉ်မှာပင် ဦးလေး
အနားသို့ ရောက်လာ၏။

“ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ဦးလေး”

“ဘာမှ မလိုပါဘူးကွယ်၊ မိနွယ်က အိမ်ပြန်ရမှာ
ဆိုတော့ အတော်ပျော်နေမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ ဦးလေးရ၊ မိနွယ် ဒီရောက်ကတည်းက
ပြန်မှပြန် ဖြစ်သေးတာ”

“သမီးကို ပြောစရာရှိတယ်၊ ကိုကိုကျော်နဲ့ အဓိက
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းပါ”

ဦးလေးအကြည့်များက အတော်လေး မှိုင်းဝေနေ
၏။

ကိုကိုကျော်အကြောင်း စကားစလာသောကြောင့်
စိတ်ထဲမှာ လေးလံသွားမိသည်။ ဦးလေးကို မျက်နှာထူ

သော်လည်း သူမ ပြောလိုက်ရသည်။

“ပြောပါ ဦးလေး”

“ဒီလိုပါ သမီး၊ သားက ဦးလေးကို အိမ်ထောင်ပြုဖို့
ကိစ္စပြောတယ်၊ သူ့ မေမေစောကလည်း အိမ်ထောင်ပြုပေး
ချင်နေတာလေ၊ ဦးလေးက သားမှာ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရှိ
ရင်ပြောလို့ လမ်းခင်းပေးမိတယ်၊ ဒီမှာပဲ သူ့မှာ လက်ထပ်
ချင်တဲ့ မိန်းကလေး ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီ မိန်းကလေး
က တခြားမဟုတ်ဘူး၊ သမီးပဲလို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြောလာတယ်၊
ကြားကြားချင်းမှာ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်၊ သားလေး
အနေနဲ့ သမီးကို အိမ်ထောင်ဖက်အဖြစ် ရွေးချယ်လိမ့်မယ်
လို့ အိမ်မက်တောင် မမက်မိတာ အမှန်ပဲ၊ သွေးပူသွေးလော
နဲ့ သဘောတူကြောင်းကို ဦးလေး ခေါင်းညှိတ်ခဲ့တယ်၊
မန္တလေးမှာ အလုပ်သွား လုပ်ဖို့ကိုလည်း သဘောတူခဲ့
တယ်”

ဦးလေး ပြန်ပြောပြနေသော အကြောင်းအရာတွေ

၂၁၈ တစ်ပါးချစ်စရာသူကျား

က သူမ သိပြီးသား ဖြစ်နေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ဒီအကြောင်းတွေကို ကိုကိုကျော် ပြန် ပြောပြလို့ သမီး သိပြီးပါပြီ”

“ဦးလေး ဆက်ပြောပြမယ်၊ အခုပြောမယ့်စကား တွေက သမီးကို အကျပ်ကိုင်တာ မဟုတ်သလို ရက်ရက် စက်စက် ပြောတာဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဦးလေး တောင်းပန်နေတာပါ။ သမီးကို ဒီအိမ်မှာ ခေါ်ထားဖို့၊ သမီး ပညာဆက်သင်ဖို့ ဦးလေး ကူညီပေးခဲ့ တာ သမီး အသိမ်း သမီးနဲ့ ကိုကိုကျော်အကြောင်းကို သမီးတို့ အန်တီ ခေါ်ခွားပြီ”

“ရှင်”

ဦးလေး ပြောချလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် သွေးလေ လှည့်ပတ်မှု ခေတ္တပြောင်းဆန်သွား၏။

“စိတ်အေးအေးထားပါ သမီး၊ အန်တီစောကိုလည်း သမီးကို နိုင်ဆက်စီးနင်း မပြောမဆိုဖို့၊ ညင်ညင်သာသာ

ကိုင်တွယ်ဖို့ ဦးလေးနားချပြီးသားပါ။ ဦးလေး ဆက်ပြောပြ မယ့် အစီအစဉ်တွေကို ဦးလေး ကိုယ်တိုင်တွေးပြီး စီစဉ် ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့်ပဲ သမီး အန်တီစောကို ဝင်မပါခိုင်းတာမို့ သမီး”

ထင်ထားတာထက်ပင် အခြေအနေတွေက နူးညံ့ ရှုပ်လွေး လွန်းနေ၏။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးလေး ဘာဖြစ်စေချင်လို့ လဲဟင်”

“ဒီလိုပါ သမီး၊ ကိုကိုကျော် ပြောပြီးပြီချင်းမှာ အန်တီစောကို ချက်ချင်း အသိပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သမီး အန်တီစောသိတာ လေးရက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ဦးလေး တစ်ယောက်တည်း အထပ်ထပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ ဦးလေးမှာ တာဝန်ရှိနေပြီ။ ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ သမီးနဲ့ သားကို လက်ထပ်ပေးမိလိုက်ရင် တာဝန်မကင်းဘူး ဆိုတာသိတယ်။ အန်တီစောကလည်း မရရအောင်ကို

ပြဿနာရှာပြီး လိုက်ခွဲမှာ သေချာနေတယ်၊ ပြဿနာက အေးမှာမှ မဟုတ်တာ၊ နောက်ပြီးတော့ သားဘဝကို သမီးလက်ထဲ ဝကွက်အပ်ဖို့ကျပြန်တော့ တော်တော်လေး စဉ်းစားရတယ်၊ သားရဲ့ နောင်ရေးအတွက်ပါ၊ ဦးလေး အဆင့်အတန်းခွဲနေတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သားအနေနဲ့ သမီး ထက်သာတဲ့လူနဲ့ အိမ်ထောင်ဘက် ဖြစ်သင့်တယ်၊ တကယ် လို့ ဦးလေးကို အသိမပေးဘဲသားက လုပ်ချင်တာလုပ်ရင် တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ၊ အခုဟာက ဦးလေးက အားလုံးကိ နေတယ်လေ၊ တာဝန်လည်း ရှိနေတယ်၊ ဒီတော့ သမီးရယ် သမီးကပဲ စပြီး သားလေးကို လမ်းခွဲပေးပါ၊ ဒီအိမ်ပေါ်က နှင်ချတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သမီးအိမ် အပြီးပြန်ရင် ပြန်တော့ လို့ မပြောရက်ပြန်ဘူး၊ အဓိကကတော့ သားလေးနဲ့ အဆက်အသွယ် မလုပ်မိဖို့ပါဘဲ၊ ဦးလေး တောင်းပန်ပါ တယ်၊ သမီး ကူညီပါနော်”

အန်တီစော သဘောကောင်းနေပုံများကို အခုမှပင်

ရေး ရေးသဘောပေါက်တော့၏။

သူမ ဘာလုပ်ရမည်ကို ဦးလေးက ပြောပြနေပြီ၊ သူမမှာ ရွေးချယ်စရာ လမ်းတစ်လမ်းသာ ရှိတော့၏။

ဒီဘဝ၊ ဒီကမ္ဘာမှာတော့ ကိုကိုကျော်နှင့် အပြီး ဝေးရပြီဆိုတာကို အလိုလို သဘောပေါက်လိုက်မိသည် လေ။

(၆)

သူမ သိသေးသော အကြောင်းအရာများကို ပြောပြလို့ အပြီးမှာတော့ မိနွယ် မျက်နှာလေး ညှို့မိုင်း နေ၏။ ခဏအကြာမှာတော့ တိုအောင်ဆွေကြောင့်ပင် အပြုံးတွေကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်လေ၏။

“ဒါကြောင့် မိနွယ်ကို ရှာမတွေ့တာကိုး၊ နယ်ကို လိုက်သေး တယ်၊ တဏှာကို သတင်း အစအန မရတာ၊ ကိုကို့ကိုး နှာ တစ်နှာ မှားသွားတာက မဂ္ဂဇင်းတွေကို မဖတ်

ဖြစ်တာပဲ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကိုသာ ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် နွယ်မိုးခင် ဆိုတာကို ကိုကိုကျော် ကောင်းကောင်းသိရမှာပေါ့။ ဝတ္ထု တွေ ဘာတွေလည်း မဖတ်ဖြစ်ခဲ့ဟာပါ၊ ပါတယ်”

“ဒီလိုပေါ့ ကိုကိုကျော်ရယ်၊ ဖူးစာမပါတော့ မိနွယ် တို့ တမင်ပေးခဲ့ကြတာပါ။ အခုဆိုရင် ကိုကိုကျော်လည်း ကိုကိုကျော်လက်တွဲဖော်နဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ မိနွယ်အနားမှာလည်း ကိုအောင်ဆွေ ရှိနေပြီ။ အတိတ်က မိနွယ်တို့ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ အခုပစ္စုပ္ပန်မှာ သူငယ်ချင်းတွေအဖြစ် ဆက်ခင်တွယ် လို့ ရနေပါတယ်”

စာရေးဆရာမပီပီ မိနွယ်က တရားဟောနေ၏။
ရင်ထဲက ဝေဒနာကတော့ လျော့ပါး မသွားပေ။
မတတ်သာသည်မို့သာ လက်လျော့ပေးရကြောင်း
ကို မိနွယ် သိစေချင်၏။

သို့တစေ နှုတ်ဖွင့်ဟကာ ပြောဖို့ကျတော့ စောင့်
ထိန်းရပြန်သည်လေ။

“နွယ်ပြောတာ ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကျော်၊ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ရင်းရင်းနှီးနှီးနဲ့ စိတ်သန့်ရှင်းစွာ ဆက်ဆံရအောင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်လည်း လက်ခံပါတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ခက်နေတာက ကျွန်တော့ဇနီး ခင်ခင်ကျော် ပါပဲ။ သူနဲ့ကျွန်တော်ကတော့ ပြဿနာတွေ စောက် လျှောက် ဖြစ်နေရတာ”

“ဖျောင်းဖျပေါ့ဗျာ၊ အတိုက်အခံတွေကို သိပ်မပြော နဲ့ပေါ့”

“ကိုကိုကျော် ဇနီးက မျက်နှာထားတင်းပြီး ခပ် ကျောကျော ဆက်ဆံတတ်တယ်နော်။ မိနွယ်ကတော့ အထတ်နိုင်ဆုံးအောက်ကျိုး ဆက်ဆံဖို့ ဝန်မလေးပါဘူး။ သူ ဘာပြောပြော မိနွယ်တို့ဘက်က တတ်နိုင်သမျှတော့ သည်းခံပေးပါ့မယ် ကိုကိုကျော်”

မိနွယ်ရော၊ ကိုအောင်ဆွေပါ သဘောငှားကြီး

ကြတာကို သူ နားလည်သည်။ ခက်နေတာက မေမေစော
နှင့် ခင်ခင်ကျော်တို့ပင် ဖြစ်၏။ ကိုယ့်ပြဿနာကို ကိုယ်ရှာ
ပြီး ကိုယ့်ဒုက္ခကို ကိုယ်တိုင် တွင်းတူးနေသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။

“တီ . . . တီ”

စကားပြောနေစဉ်မှာပင် တယ်လီဖုန်းပြည်သံ ထွက်
လာ၏။

ဖုန်းနှင့် အနီးစပ်ဆုံးမှာ ရှိနေသော မိနွယ်က ဖုန်းကို
ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို . . . အမိန့်ရှိပါရှင်”

“-----”

“အန်တီစော . . . ကိုကိုကျော်နဲ့ မိနွယ်နှစ်ယောက်
တည်း ရှိနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး”

တစ်ဖက်မှ စကားသံကို ကြားနိုင်စွမ်း မရှိသော်
လည်း ခင်ခင်ကျော်၊ မေမေစောနှင့်ပေါင်းပြီး ပြဿနာ
လှမ်းရှာပြီဆိုတာကို ချက်ချင်း သိလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး အန်တီစော့နယ် ကိုအောင်ဆွေ
ရော သမီးရဲ့ ညီမလေးရော ရှိနေကြပါတယ်။ မယုံရင်
သူတို့နဲ့ စကားပြော ကြည့်ပါ”

“-----”

“-----”

“ခဏလေးကိုင်ထားပေးပါ။ ကိုကိုကျော်နဲ့ စကား
ပြောလိုက်ပါ”

လေသံပြောင်းသွားကတည်းကိုက ခင်ခင်ကျော်
ကိုယ်တိုင် မိနွယ်အား ပြောပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။
ကိုအောင်ဆွေပါ ဖုန်း နားသို့ ထလိုက်အောင်ချက်
ဖုန်းခွက်လက်ထဲရောက်သည်နှင့် အေးသဖြင့်
ပြောလိုက်သည်။

“ဘာသဘောနဲ့ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ ခင်ခင်ကျော်၊
ဒီက လူတွေကို ဘယ်လောက် အားနာစရာ ကောင်းလဲ”

“အဲဒါ ကျွန်မ မသိဘူး။ ရှင် အဲဒီတာမ အိမ်မှာပဲ

နေပေတော့”

“မဟုတ်သေးပါဘူးနော်၊ မင်းစကားတွေကို မင်း ပြန်ရှုပ်သိမ်းပေး”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မ လမ်းခွဲနိုင်လို့ ရှင် အဲဒီအိမ်ကို တားနေတဲ့ကြားက သွားတာပဲ၊ ရှင်ကြမ္မာကို ရှင်ဘာသာ ရှင် ဖန်တီးယူတာ”

“ခေါင်းအေးအေးထားစမ်းပါ ခင်ခင်ကျော်၊ မင်း အရမ်းလျှောက်လုပ်နေမှ တကယ်ဝေးကြရမှာ”

“ဝေးဝေးပေါ့၊ မေမေစောနဲ့ စကားပြောလိုက်”

ပြဿနာက ပြန်ပြောချင်ပေမယ့် မိနွယ်နှင့်

အဲဒီအိမ်ကို အားနာနေရသောကြောင့် ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်းပင် ပြောလိုက်၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေစော၊ အဲဒီလောက်ထိ တော့ မစွပ်စွဲပါနဲ့”

“စွပ်စွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့ ပြောနေတာ

ဒီပုံစံ ပျိုးနဲ့ မင်းကို လုံးဝမပေါင်းနိုင်ဘူးလို့ ခင်ခင်ကျော်က ပြောမယ်၊ မင်း သူများသားသမီးကို စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်မနေနဲ့၊ သူ့သဘောအတိုင်း ကွာရှင်းပေးလိုက်”

“ဒီလောက်ထိ မဖြစ်သင့်ဘူးလေ မေမေစော၊ ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး”

“မရတော့ဘူး ကိုကိုကျော်၊ မင်း ခင်ခင်ကျော်ကို တွာကို ကွာပေးရမယ်၊ ဒါပဲကွာ”

အတင်းအကျပ်တွေ လုပ်ပြီး ပြဿနာကို မရှုပ်ရှုပ် အောင် ကြံစည်နေကြတာ သေချာ၏။

စကားပြန်ပြောမခံပဲ ဖုန်းကို ဦးအောင်ချလိုက်၏။

“ဘာတဲ့လဲ ကိုကိုကျော်”

“ကျွန်တော် မိနွယ်ဆီကို လာတဲ့အတွက် ပြဿနာ ရှုတာပေါ့၊ ခင်ခင်ကျော် မကောင်းတာပါ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ တိစ္ဆာကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး မေမေစောနဲ့ ပူးပေါင်းကြစည် နေ ကြတာ”

“သူတို့က ဘာလုပ်ချင်လို့ခဲဟင် ကိုကိုကျော်”
“ခင်ခင်ကျော်က ကွာရှင်းဖို့ ပြောတယ် မိနွယ်”
“ဘာမှ မဆိုင်ဘူးနော်”

သူ တော်တော်လေး စိတ်ကုန်သွားခဲ့သည်။
သူ့ဘက်ကတော့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိတော့
တင်းခံမေး နေဦးမည်။ မရသည့်အဆုံးမှာတော့ သူ့ကံနှင့်
သူပဲ . . . ဟု သဘောထားလိုက်ရုံသာ ရှိသည်။

“ကွာဖို့ရှင်းဖို့ကို မေမေစောကလည်း ဖြစ်စေချင်
နေတယ် ကိုအောင်ဆွေ၊ ကျွန်တော် မဉ်းစားရကျပ်တယ်”

“ဒါက ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ နွယ်တို့
မင်္ဂလာပွဲကို မြန်မြန်လုပ်ဖြစ်အောင် တွန်းအားပေးတယ်လို့
သဘောထားလိုက် မပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စ ပြီးရင်တော့
ရှစ်မြေစရာ မလိုဘဲသူ့အလိုလို ပြီးဆုံးသွားမယ့်ကိစ္စတွေပါ”

“ဒီကပြန်ရင် အိမ်ထဲတန်းပြန်မှာလား ကိုကိုကျော်”
“ပြန်လို့ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ သူတို့ ကိုကိုကျော်တို့

တွေ့တာနဲ့ ကွာဖို့ရှင်းဖို့ပဲ လုပ်ကြမှာ၊ သူတို့ ကိုကိုကျော်တို့
သူတို့နဲ့ မတွေ့အောင် ကိုကိုကျော် ရှောင်နေလိုက်တော့
မယ်၊ အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုတော့မှပဲ သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်း
ပြန်ဆိုင်မယ်”

“တို့ကိုကျော် ပြောတာလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ဒီလိုလုပ်
တာ အခုအချိန်မှာ အားလုံးအတွက် ကောင်းပါတယ်”

သူ့ရင်ထဲမှာတော့ တကယ်မကောင်းပေ။

မိနွယ်မျက်နှာလေးကို မက်မတ်မောမောနှင့်
နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် သူ ကြည့်လိုက်သည်။

“ပြန်တော့မယ် မိနွယ်၊ ကိုအောင်ဆွေ ကျွန်တော်
အွားတော့မယ်”

“ကောင်းပြီ ကိုကိုကျော်၊ ခင်ဗျားကိစ္စ အောင်မြင်
ချောမောမိစေလို့ ဆုတောင်းပေးနေပါမယ်၊ ကျွန်တော်တို့
မင်္ဂလာပွဲကိုတော့ လာဖြစ်အောင် လာရမယ်နော်”

“မိတ်ချပါ ကိုအောင်ဆွေ”

“ကဲ . . . နွယ်၊ ကိုကိုကျော်ကို အောက်ဆီရောက်
အောင် နွယ်ပဲ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါ”

ကိုအောင်ဆွေက သူနှင့် မိနွယ်ကို အခွင့်အရေး
တစ်ခု လိုလိုချင်ချင်ပေးနေပြန်၏။

ကိုအောင်ဆွေ စကားအတိုင်းပင် မိနွယ်က သူ့ကို
လိုက် ပို့၏။

လှေကားထစ်များပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းရင်း
တမင် မိနွယ်က သူ့ကို ပြောသည်။

“အစတတ်ည်းကိုက မိနွယ်ကို၊ ကိုကိုကျော် မချစ်ခဲ့
မိရင် ကောင်းမှာနော်၊ ကိုကိုကျော်လည်း တစ်ဘဝလုံး
ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေစရာ မလိုဘူး၊ ဒီလို အဖြစ်အပျက်တွေ
လည်း ကြုံရဆုံရမှာ မဟုတ် ဘူးနော်”

မိနွယ်စကားက သူ့ရင်ကို တိုက်ရိုက်ထိ၏။

“နောင်တရစေမယ့် စကားလား မိနွယ်”

“နောင်တရယ်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုကိုကျော်

ကို ကြည့်ပြီး မိနွယ် စိတ်မကောင်းလို့ပါ”

“ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ မိနွယ်ရယ်၊ တစ်ချိန်က
သံယောဇဉ် ကြီးစွာနဲ့ ချစ်ခဲ့တဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အတွက်
ကိုကိုကျော် ခံနိုင်ရည် ရှိရမှာပေါ့”

“မိနွယ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုကျော်”

ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းအရာတွေကို ရည်ညွှန်း
သည်လားမသိ။

“ဘာအတွက်ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ၊ ဖေဖေစကားကို
နားထောင် ပေးရတဲ့အတွက်လား၊ ကိုကိုကျော်ကို ချစ်ခဲ့မိတဲ့
အတွက်လား”

“ဘာလို့ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်ရတာလဲ ကိုကိုကျော်
ရယ်၊ အခုမှတော့ ဘာမှ ထူးမလာတော့ပါဘူး”

မိနွယ် စကားကို နားထောင်ရရုံဖြင့် မိနွယ် ရင်ထဲကို
သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရသလို ခံစားရသည်။

ပြောချင်သော်လည်း နှုတ်ကို စောင့်မည်းလိုက်ရ

သည်။

“စိတ်တွေညစ်ပြီး အရမ်းသတိရတဲ့အခါမျိုးမှာတော့ ညီမလေး တစ်ယောက်ကို လာတွေ့တဲ့ သဘောမျိုးနဲ့ ကိုကို့ကျော် လာခဲ့လို့ ရမလား”

သူ့အမေးကို မိနွယ် မဖြေ။

မျက်နှာကို မမြင်ရအောင် မိနွယ် ခေါင်းငုံ့ထား၏။

ဒီလေ့ကားထစ်ပြီးရင်တော့ မြေပြင်ပေါ်ရောက် တော့မည်။ သူက ခရီးဆက်နှင့်ရမှာ ဖြစ်သလို မိနွယ်က လည်း ကိုအောင်ဆွေ ရှိရာသို့ သွားရမည်။

“ဖြေလေ မိနွယ်”

“မဖြေချင်ဘူး၊ မိနွယ် သွားတော့မယ်”

ခေါင်းအမော့ ခြေလှမ်းအလှုပ်မှာ မိနွယ် မျက်နှာကို ဖြတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရ၏။

မိနွယ် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ စိုစွတ်နေခြင်းကို ထင်ရှား စွာ မြင်ရသည်။

ပြေးတက်သွားသော မိနွယ်ကျောပြင်ကို လှမ်းကြည့် ရင်းက သူ့အကြည့်တို့သည်လည်း ဝေဝါးပြေလာ၏။ မိနွယ် ငိုသလိုပင် သူလည်း ငိုကြွားခဲ့ရသည်ပဲလေ။

BURMESE CLASSIC